

Dansk udgave

Retsforskrifter

58. årgang

5. juni 2015

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006⁽¹⁾** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling** 19

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF⁽¹⁾** 73

Berigtigelser

- ★ **Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure (EUT L 199 af 31.7.2007)** 118

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/847

af 20. maj 2015

om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Strømme af sorte penge via pengeoverførsler kan skade finanssektorens integritet, stabilitet og omdømme og true Unionens indre marked og den internationale udvikling. Hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og organiseret kriminalitet er fortsat væsentlige problemer, som bør håndteres på EU-plan. Pengeoverførselssystemets soliditet, integritet og stabilitet samt tilliden til det finansielle system som helhed kan blive bragt alvorligt i fare ved kriminelle og medvirkende personers bestræbelser på enten at sløre oprindelsen af udbytte af kriminelle handlinger eller at overføre midler til kriminelle aktiviteter eller terrorformål.
- (2) For at lette deres kriminelle aktiviteter vil dem, der hvidvasker penge eller finansierer terrorisme, højst sandsynligt drage fordel af den frie bevægelighed for kapital, som det integrerede finansielle område inden for Unionen indebærer, medmindre der på EU-plan vedtages visse koordinerende foranstaltninger. Det internationale samarbejde inden for rammerne af Den Finansielle Aktionsgruppe (the Financial Action Task Force, »FATF«) samt den globale gennemførelse af FATF's anbefalinger sigter mod at forhindre hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i forbindelse med pengeoverførsler.
- (3) Grundet omfanget af de fornødne initiativer bør Unionen sikre, at de internationale standarder om forebyggelse af hvidvask af penge samt finansiering af terrorisme og masseødelæggelsesvåben, der blev vedtaget af FATF den

⁽¹⁾ EUT C 166 af 12.6.2013, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 271 af 19.9.2013, s. 31.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11. marts 2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 20. april 2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 20. maj 2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

16. februar 2012 (»de reviderede FATF-anbefalinger«), og særligt FATF's anbefaling 16 om elektroniske overførsler (»FATF-anbefaling 16«) og den reviderede fortolkningsnote om gennemførelsen heraf, anvendes ensartet i hele Unionen, og navnlig, at der ikke finder nogen forskelsbehandling eller uoverensstemmelser sted mellem nationale betalinger inden for en medlemsstat på den ene side og grænseoverskridende betalinger mellem medlemsstater på den anden side. Ukoordinerede foranstaltninger fra de enkelte medlemsstaters side med hensyn til grænseoverskridende pengeoverførsler vil, hvis de handler alene, kunne gribe ind i betalingsystemernes funktion på EU-plan og vil derfor kunne skade det indre marked for finansielle tjenesteydelser.

- (4) For at fremme en sammenhængende tilgang i international sammenhæng og øge effektiviteten af kampen mod hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør der i nye initiativer på EU-plan tages højde for udviklingen på internationalt niveau, dvs. den reviderede FATF-anbefaling.
- (5) Gennemførelsen og håndhævelsen af denne forordning, herunder FATF-anbefaling 16, udgør relevante og effektive midler til at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (6) Hensigten med denne forordning er ikke at indføre unødvendige byrder og omkostninger for betalingsformidlere eller for personer, der gør brug af deres tjenester. I denne henseende bør den forebyggende tilgang være målrettet og stå i rimeligt forhold til målet og bør være i fuld overensstemmelse med den frie bevægelighed for kapital, som sikres i hele Unionen.
- (7) Det er blevet påpeget i Unionens reviderede strategi vedrørende terrorismefinansiering af 17. juli 2008 (»den reviderede strategi«), at der fortsat udfoldes bestræbelser på at forhindre terrorismefinansiering kontrollere mistænkte terroristers anvendelse af deres egne finansielle midler. Det anerkendes, at FATF løbende søger at forbedre sine anbefalinger og arbejder på en fælles forståelse af, hvordan de skal gennemføres. Det bemærkes i den reviderede strategi, at alle FATF-medlemmers og FATF-tilknyttede regionale organers gennemførelse af de reviderede FATF-anbefalinger vurderes regelmæssigt, og at en fælles tilgang til medlemsstaternes gennemførelse ud fra dette synspunkt er vigtig.
- (8) For at forebygge finansiering af terrorisme er der truffet foranstaltninger med det formål at indefryse visse personers, grupper og enheders aktiver og økonomiske ressourcer, herunder Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001⁽¹⁾, (EF) nr. 881/2002⁽²⁾ og (EF) nr. 356/2010⁽³⁾. Med dette formål for øje er der ligeledes truffet foranstaltninger med henblik på at beskytte det finansielle system mod, at aktiver og økonomiske ressourcer kanaliseres til terrorformål. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849⁽⁴⁾ indeholder en række foranstaltninger af denne art. Disse foranstaltninger kan imidlertid ikke helt forhindre terrorister eller andre kriminelle i at skaffe sig adgang til betalingsystemer, så de kan overføre deres midler.
- (9) Et særlig vigtigt og værdifuldt redskab i forbindelse med forebyggelse, opdagelse og efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og i forbindelse med gennemførelsen af restriktive foranstaltninger, særlig dem, der er indført ved forordning (EF) nr. 2580/2001, (EF) nr. 881/2002 og (EF) nr. 356/2010, og under fuld overholdelse af EU-forordninger om gennemførelsen af sådanne foranstaltninger, er, at pengeoverførsler kan spores fuldt ud. For at sikre, at oplysninger videregives gennem hele betalingskæden, er det derfor hensigtsmæssigt at pålægge betalingsformidlerne at sørge for, at der ved pengeoverførsler medsendes oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren.
- (10) Denne forordning bør gælde med forbehold af de restriktive foranstaltninger, som er indført ved forordninger med hjemmel i artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), f.eks. forordning (EF) nr. 2580/2001, (EF) nr. 881/2002 og (EF) nr. 356/2010, og som kan kræve, at betalernes og betalingsmodtagernes betalingsformidlere samt mellembetalingsformidlerne træffer de nødvendige foranstaltninger for at indefryse visse pengemidler, eller at de overholder specifikke restriktioner vedrørende visse pengeoverførsler.

(1) Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 70).

(2) Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 af 27. maj 2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til al-Qaedaorganisationen (EFT L 139 af 29.5.2002, s. 9).

(3) Rådets forordning (EU) nr. 356/2010 af 26. april 2010 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer på grund af situationen i Somalia (EUT L 105 af 27.4.2010, s. 1).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (se side 73 i denne EUT).

- (11) Denne forordning bør ligeledes gælde med forbehold af national lovgivning til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾. For eksempel bør personoplysninger, der indsamles med det formål at efterkomme denne forordning, ikke senere behandles på en måde, der er uforenelig med direktiv 95/46/EF. Navnlig bør senere behandling af personoplysninger til kommercielle formål være strengt forbudt. Bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er anerkendt som en vigtig samfundsinteresse af alle medlemsstater. Ved anvendelsen af denne forordning bør videregivelse af personoplysninger til et tredjeland, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i overensstemmelse med artikel 25 i direktiv 95/46/EF, derfor være tilladt i henhold til artikel 26 deri. Det er vigtigt, at betalingsformidlere, som opererer i flere jurisdiktioner med filialer eller datterselskaber uden for Unionen, ikke forhindres i at overføre oplysninger om mistænkelige transaktioner inden for den samme organisation, forudsat at de anvender passende sikkerhedsforanstaltninger. Betalerens og betalingsmodtagerens betalingsformidlere og mellembetalingsformidlerne bør desuden råde over de fornødne tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at beskytte personoplysninger mod hændeligt tab, ændring eller uautoriseret videregivelse eller adgang.
- (12) Personer, som blot omarbejder papirdokumenter til elektroniske data på basis af en kontrakt med en betalingsformidler, og personer, som blot forsyner betalingsformidlere med et meddelelssystem eller andre støttesystemer til pengeoverførsler eller med clearing- og afviklingssystemer henhører ikke under denne forordnings anvendelsesområde.
- (13) Pengeoverførsler, som svarer til tjenesteydelserne i artikel 3, litra a)-m) og litra o), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽²⁾, henhører ikke under denne forordnings anvendelsesområde. Fra denne forordnings anvendelsesområde bør også undtages pengeoverførsler, hvor der er en mindre risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne undtagelser bør omfatte betalingskort, elektroniske pengeinstrumenter, mobiltelefoner eller andet digitalt udstyr eller IT-udstyr, der anvender teknologi med forud- eller efterbetaling og har tilsvarende karakteristika, når de eller det udelukkende anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser og når alle overførsler ledsages af nummeret på kortet, instrumentet eller udstyret. Anvendelse af et betalingskort, et elektronisk pengeinstrument, en mobiltelefon eller andet digitalt udstyr eller IT-udstyr, der anvender teknologi med forud- eller efterbetaling og har tilsvarende karakteristika, til pengeoverførsler fra en person til en anden henhører dog under denne forordnings anvendelsesområde. Endvidere bør hævnning fra pengeautomater, betaling af skatter, bøder eller andre afgifter, pengeoverførsler ved hjælp af udveksling af billeder af checks, herunder elektronisk cleared checks eller veksler og pengeoverførsler, hvor både betaleren og betalingsmodtageren er betalingsformidlere, der handler i eget navn, fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (14) For at tage hensyn til deres nationale betalingssystemers særlige karakteristika, og forudsat at det altid er muligt at spore pengeoverførslen tilbage til betaleren, bør medlemsstaterne kunne undtage visse indenlandske pengeoverførsler af lav værdi, herunder elektroniske girobetalinger, der anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser, og fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (15) Betalingsformidlere bør sikre, at der forefindes oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren, og at oplysningerne er fuldstændige.
- (16) For ikke at hindre betalingssystemernes effektivitet og for at skabe balance mellem risikoen for, at transaktionerne sker uden om de officielle kanaler som følge af for strenge identifikationskrav, og den potentielle terrortrussel ved små overførsler bør pligten til at kontrollere oplysningerne om betalerens eller betalingsmodtagerens identitet, hvis der endnu ikke har fundet kontrol sted, kun gælde over for individuelle overførsler, som overstiger 1 000 EUR, medmindre overførslen synes at hænge sammen med andre pengeoverførsler, som tilsammen overstiger 1 000 EUR, midlerne er modtaget eller udbetalt i kontanter eller i anonyme elektroniske penge, eller der er en rimeligt begrundet mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.
- (17) Ved pengeoverførsler i tilfælde hvor kontrol anses for at have fundet sted, bør betalingsformidlerne ikke være forpligtet til at kontrollere de oplysninger om betaleren eller betalingsmodtageren, der medsendes ved hver enkelt pengeoverførsel, forudsat at forpligtelserne fastsat i direktiv (EU) 2015/849 er overholdt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

- (18) På baggrund af lovgivningsmæssige EU-retsakter vedrørende betalingstjenester, dvs. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽²⁾ og direktiv 2007/64/EF, bør det være tilstrækkeligt at indføre bestemmelser om, at der ved pengeoverførsler inden for Unionen blot medsendes forenklede oplysninger som f.eks. betalingskontonummer eller kontonumre eller en entydig transaktionsidentifikator.
- (19) For at gøre det muligt for de myndigheder, der er ansvarlige for at bekæmpe hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme i tredjelande, at spore kilden til de midler, der anvendes til disse formål, bør pengeoverførsler fra Unionen til lande uden for Unionen indeholde fuldstændige oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren. Disse myndigheder bør kun have adgang til de fuldstændige oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren med henblik på forebyggelse, opdagelse og efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (20) Medlemsstaternes myndigheder med ansvar for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og relevante retslige og retshåndhævende myndigheder i medlemsstaterne bør intensivere samarbejdet med hinanden og med de relevante tredjelandsmyndigheder, herunder myndigheder i udviklingslandene, med henblik på at styrke gennemsigtigheden, udvekslingen af oplysninger og bedste praksis yderligere.
- (21) Med hensyn til pengeoverførsler fra en enkelt betaler til flere betalingsmodtagere, der sendes i en samlefil (batchfil), som indeholder individuelle overførsler fra Unionen til uden for Unionen, bør det fastsættes, at disse individuelle overførsler kun indeholder betalernes betalingskontonummer eller den entydige transaktionsidentifikator og betalingsmodtagerens fuldstændige oplysninger, såfremt batchfilen indeholder fuldstændige oplysninger om betaleren, som er kontrolleret med henblik på korrekthed, og fuldstændige oplysninger om betalingsmodtageren, som kan spores fuldt ud.
- (22) For at kunne kontrollere, om de krævede oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren er medsendt ved pengeoverførslen, og for at kunne identificere mistænkelige transaktioner bør betalingsmodtagerens betalingsformidler og mellembetalingsformidleren have etableret effektive procedurer, så det kan konstateres, om oplysningerne om betaleren eller betalingsmodtageren mangler eller er ufuldstændige. Disse procedurer bør omfatte efterfølgende overvågning eller realtidsovervågning, hvor det er formålstjenligt. De kompetente myndigheder bør sikre, at betalingsformidlerne inkluderer de fornødne transaktionsoplysninger ved elektroniske pengeoverførsler eller tilsvarende oplysninger gennem hele betalingskæden.
- (23) I betragtning af den potentielle risiko for, at anonyme pengeoverførsler kan anvendes til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, bør det pålægges betalingsformidlere at kræve oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren. I overensstemmelse med den risikobaserede tilgang, som FATF har udviklet, er det hensigtsmæssigt at identificere høj- og lavrisikoområder med henblik på mere målrettet at imødegå risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Betalingsmodtagerens betalingsformidler og mellembetalingsformidleren bør derfor have effektive risikobaserede procedurer, der anvendes, hvor der ved en pengeoverførsel ikke er medsendt de krævede oplysninger om betaler eller betalingsmodtager, således at de kan afgøre, om overførslen skal gennemføres, afvises eller suspenderes, og afgøre, hvilke opfølgingsforanstaltninger det vil være hensigtsmæssigt at træffe.
- (24) Betalingsmodtagerens betalingsformidler og mellembetalingsformidleren bør udvise særlig årvågenhed og vurdere risici, når denne bliver bekendt med, at oplysningerne om betaleren eller betalingsmodtageren mangler eller er ufuldstændige, og de bør indberette mistænkelige transaktioner til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med indberetningsforpligtelsen i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og med de nationale bestemmelser, hvorved det direktiv gennemføres.
- (25) Bestemmelserne om pengeoverførsler, hvor oplysningerne om betaleren eller betalingsmodtageren mangler eller er ufuldstændige, finder anvendelse, med forbehold af forpligtelser for betalingsformidlere og mellembetalingsformidlere til at suspendere og/eller afvise pengeoverførsler, der strider mod civil-, forvaltnings- eller strafferetten.
- (26) Med henblik på at hjælpe betalingsformidlere med at indføre effektive procedurer for at opdage tilfælde, hvor de modtager pengeoverførsler med manglende eller ufuldstændige oplysninger om betaler eller betalingsmodtager og

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

med at træffe opfølgende foranstaltninger, bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽²⁾ og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 ⁽³⁾ udstede retningslinjer.

- (27) For at muliggøre hurtig indgriben i bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør betalingsformidlerne reagere hurtigt på forespørgsler om oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren fra de myndigheder, der er ansvarlige for bekæmpelse af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme i den medlemsstat, hvor betalingsformidlerne er etableret.
- (28) Antallet af arbejdsdage i den medlemsstat, hvor betalers betalingsformidler er etableret, bestemmer, inden for hvor mange dage der skal reageres på forespørgsler om oplysninger om betalere.
- (29) Da det kan forekomme, at det i forbindelse med efterforskning i straffesager ikke er muligt at identificere de krævede data eller de personer, der er involveret i en transaktion, før der er gået adskillige måneder eller måske endda år siden den oprindelige pengeoverførsel, og for at have adgang til vigtigt bevismateriale som led i efterforskning bør betalingsformidlerne opbevare registre med oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren i en periode med det formål at forebygge, opdage og efterforske hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Denne periode bør være begrænset til fem år, hvorefter alle personlige data bør slettes, medmindre andet er fastsat i national ret. Hvis det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, bør medlemsstaterne efter at have foretaget en vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af foranstaltningen kunne tillade eller kræve opbevaring af registre i en yderligere periode på ikke over fem år, jf. dog de nationale strafferetlige bevisregler, der gælder for verserende strafferetlige efterforskninger og retslige procedurer.
- (30) For at fremme overholdelsen af denne forordning og i henhold til Kommissionens meddelelse af 9. december 2010 »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser« bør de kompetente myndigheders beføjelser til at træffe tilsynsforanstaltninger og anvende sanktionsbeføjelser styrkes. Der bør indføres bestemmelser om administrative sanktioner og foranstaltninger, og på grund af betydningen af bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør medlemsstaterne indføre sanktioner og foranstaltninger, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Medlemsstaterne bør underrette Kommissionen og Det Fælles Udvalg for EBA, EIOPA og ESMA (»ESA'erne«) herom.
- (31) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af kapitel V i denne forordning bør Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (32) En række lande og territorier, der ikke indgår i Unionens område, er i møntunion med en medlemsstat, indgår i en medlemsstats valutaområde eller har undertegnet en monetær aftale med Unionen repræsenteret af en medlemsstat og har betalingsformidlere, der direkte eller indirekte deltager i den pågældende medlemsstats betalings- og afviklingssystem. For at undgå anvendelsen af denne forordning ved pengeoverførsler mellem de pågældende medlemsstater og disse lande eller territorier, hvilket ville have væsentlige negative konsekvenser for økonomien i de pågældende lande eller territorier, bør der gives mulighed for, at sådanne pengeoverførsler behandles som pengeoverførsler inden for de pågældende medlemsstater.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (33) I betragtning af antallet af de ændringer, det i medfør af nærværende forordning ville være nødvendigt at foretage i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 ⁽¹⁾, bør sidstnævnte forordning for klarhedens skyld ophæves.
- (34) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af initiativets omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (35) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv (artikel 7), retten til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47) samt *ne bis in idem*-princippet.
- (36) For at sikre en smidig indførelse af de lovgivningsmæssige rammer om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør denne forordning finde anvendelse fra fristen for gennemførelse af direktiv (EU) 2015/849.
- (37) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ og afgav udtalelse den 4. juli 2013 ⁽³⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

I denne forordning fastsættes der regler om de oplysninger om betalere og betalingsmodtagere, der skal medsendes ved pengeoverførsler uanset valuta, med det formål at forebygge, opdage og efterforske hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, når mindst en af de betalingsformidlere, der er involveret i betalingsoverførslen, er etableret i Unionen.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på pengeoverførsler uanset valuta, der afsendes eller modtages af en betalingsformidler eller en mellembetalingsformidler, der er etableret i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på de tjenester, der er anført i artikel 3, litra a)-m) og o), i direktiv 2007/64/EF.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse på pengeoverførsler, der foretages ved hjælp af et betalingskort, et elektronisk pengeinstrument eller en mobiltelefon eller andet digitalt udstyr eller IT-udstyr, der anvender teknologi med forud- eller efterbetaling og har tilsvarende karakteristika, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) dette kort, instrument eller udstyr anvendes udelukkende til at betale for varer eller tjenesteydelser
 - b) nummeret på dette kort, instrument eller udstyr medsendes ved alle overførsler i forbindelse med transaktionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler (EUT L 345 af 8.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ EUT C 32 af 4.2.2014, s. 9.

Denne forordning finder dog anvendelse, hvis et betalingskort, et elektronisk pengeinstrument, en mobiltelefon eller andet digitalt udstyr eller IT-udstyr, der anvender teknologi med forud- eller efterbetaling og har tilsvarende karakteristika, anvendes til en person-til-person-pengeoverførsel.

4. Denne forordning finder ikke anvendelse på personer, som ikke har anden aktivitet end at omarbejde papirdokumenter til elektroniske data, og som gør dette i henhold til en kontrakt med en betalingsformidler, eller på personer, som ikke har anden aktivitet end at forsyne betalingsformidlere med et meddelelsessystem eller andre støttesystemer i forbindelse med pengeoverførsler eller med clearing- og afviklingssystemer.

Denne forordning finder ikke anvendelse på pengeoverførsler:

- a) der indebærer, at betaler hæver kontanter på sin egen betalingskonto
 - b) hvorved penge overføres til en offentlig myndighed som betaling af skatter, bøder eller andre afgifter inden for en medlemsstat
 - c) hvorved både betaler og betalingsmodtager er betalingsformidlere, der handler for egen regning
 - d) der udføres ved hjælp af udveksling af billeder af checks, herunder elektronisk cleared checks.
5. En medlemsstat kan beslutte ikke at anvende denne forordning på pengeoverførsler på sit område til en betalingsmodtagers betalingskonto, der udelukkende giver mulighed for at betale for levering af varer eller tjenesteydelser, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:
- a) betalingsmodtagerens betalingsformidler er omfattet af direktiv (EU) 2015/849
 - b) betalingsmodtagerens betalingsformidler er i stand til ved hjælp af en entydig transaktionsidentifikator via betalingsmodtageren at spore pengeoverførsler fra den person, der har indgået en aftale med betalingsmodtageren om levering af varer eller tjenesteydelser
 - c) pengeoverførselens beløb overstiger ikke 1 000 EUR.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »finansiering af terrorisme«: finansiering af terrorisme som defineret i artikel 1, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/849
- 2) »hvidvask af penge«: handlinger i forbindelse med hvidvask af penge som omhandlet i artikel 1, stk. 3 og 4, i direktiv (EU) 2015/849
- 3) »betaler«: en person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en pengeoverførsel fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, der udsteder en betalingsordre
- 4) »betalingsmodtager«: en person, som er den tiltænkte modtager af pengeoverførslen
- 5) »betalingsformidler«: de kategorier af udbydere af betalingstjenester, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, fysiske og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 26 deri, og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾, og som udbyder tjenester i form af pengeoverførsler
- 6) »mellembetalingsformidler«: en betalingsformidler, som hverken er betalers eller betalingsmodtagers betalingsformidler, og som modtager og videresender en pengeoverførsel på vegne af betalers eller betalingsmodtagers betalingsformidler eller på vegne af en anden mellembetalingsformidler
- 7) »betalingskonto«: en betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 14), i direktiv 2007/64/EF
- 8) »midler«: midler som defineret i artikel 4, nr. 15), i direktiv 2007/64/EF

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

- 9) »pengeoverførsel«: en transaktion, der helt eller delvist gennemføres elektronisk på en betalers vegne gennem en betalingsformidler med henblik på at stille midler til rådighed for en betalingsmodtager gennem en betalingsformidler, uanset om betaler og betalingsmodtager er en og samme person, og uanset om betalerens og betalingsmodtagerens betalingsformidler er en og samme, herunder
- a) en kreditoverførsel som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 260/2012
 - b) en direkte debitering som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning (EU) nr. 260/2012
 - c) pengeoverførsler som defineret i artikel 4, nr. 13), i direktiv 2007/64/EF, uanset om de er indenlandske eller grænseoverskridende
 - d) en overførsel gennemført ved hjælp af et betalingskort, et elektronisk pengeinstrument eller en mobiltelefon eller andet digitalt udstyr eller IT-udstyr, der anvender teknologi med forud- eller efterbetaling og har tilsvarende karakteristika
- 10) »batchfiloverførsel«: en gruppe bestående af flere individuelle pengeoverførsler, der sendes samlet
- 11) »entydig transaktionsidentifikator«: en kombination af bogstaver, tal eller symboler, fastlagt af betalingsformidleren i overensstemmelse med protokollerne for de betalings- og afviklingssystemer eller meddelelssystemer, der anvendes til at foretage pengeoverførslen, der gør det muligt at spore transaktionen tilbage til betaleren og betalingsmodtageren
- 12) »person-til-person-pengeoverførsel«: en transaktion mellem fysiske personer, der som forbrugere optræder med et andet formål end handel, forretning eller en profession.

KAPITEL II

FORPLIGTELSE FOR BETALINGSFORMIDLERE

AFDELING 1

Forpligtelser for betalers betalingsformidler

Artikel 4

Oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler

1. Betalers betalingsformidler sikrer, at der ved pengeoverførslen medsendes følgende oplysninger om betaleren:
 - a) betalerens navn
 - b) betalerens betalingskontonummer og
 - c) betalerens adresse, officielle personlige dokumentnummer, kunde-id-nummer eller fødselsdato og -sted.
2. Betalers betalingsformidler sikrer, at der ved pengeoverførslen medsendes følgende oplysninger om betalingsmodtageren:
 - a) betalingsmodtagerens navn og
 - b) betalingsmodtagerens betalingskontonummer.
3. Uanset stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b), sørger betalingsformidleren for, at overførsler, der er foretaget fra eller til en betalingskonto, ledsages af en entydig transaktionsidentifikator i stedet for betalingskontonummeret eller betalingskontonummerne.
4. Før pengene overføres, kontrollerer betalers betalingsformidler, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger er korrekte, på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger fra en pålidelig og uafhængig kilde.
5. Den i stk. 4 omhandlede kontrol anses for at have fundet sted i følgende tilfælde:
 - a) en betalers identitet er blevet kontrolleret i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv (EU) 2015/849, og de ved denne kontrol indhentede oplysninger er blevet opbevaret i overensstemmelse med artikel 40 i nævnte direktiv, eller
 - b) artikel 14, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/849 finder anvendelse på betaleren.

6. Betalerens betalingsformidler gennemfører ikke en pengeoverførsel, før betalingsformidleren har sikret sig, at det vil være i fuld overensstemmelse med denne artikel, jf. dog undtagelserne i artikel 5 og 6.

Artikel 5

Pengeoverførsler inden for Unionen

1. Hvis alle betalingsformidlere, der er involveret i betalingskæden, er etableret i Unionen, ledsages pengeoverførslen uanset artikel 4, stk. 1 og 2, mindst af både betalerens og betalingsmodtagerens betalingskontonummer eller, hvis artikel 4, stk. 3, finder anvendelse, den entydige transaktionsidentifikator, uden at dette berører oplysningskravene i henhold til forordning (EU) nr. 260/2012, hvor det er relevant.

2. Uanset stk. 1 stiller betalerens betalingsformidler inden tre arbejdsdage efter modtagelsen af en anmodning om oplysninger fra betalingsmodtagerens betalingsformidler eller fra mellembetalingsformidleren følgende til rådighed:

- a) ved pengeoverførsler på over 1 000 EUR, uanset om de gennemføres som en enkeltstående overførsel eller som flere overførsler, der synes at hænge sammen, oplysningerne om betaleren eller betalingsmodtageren i overensstemmelse med artikel 4
- b) ved pengeoverførsler på ikke over 1 000 EUR, som ikke synes at hænge sammen med andre pengeoverførsler, der tilsammen med den pågældende overførsel overstiger 1 000 EUR mindst
 - i) betalerens navn, betalingsmodtagerens navn og
 - ii) betalerens og betalingsmodtagerens betalingskontonummer eller, hvis artikel 4, stk. 3, finder anvendelse, den entydige transaktionsidentifikator.

3. Ved de i stk. 2, litra b), omhandlede pengeoverførsler er betalerens betalingsformidler uanset artikel 4, stk. 4, ikke forpligtet til at kontrollere oplysningerne om betaleren, medmindre betalerens betalingsformidler:

- a) har modtaget de midler, der skal overføres, i kontanter eller i anonyme elektroniske penge, eller
- b) har en rimeligt begrundet mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

Artikel 6

Pengeoverførsler til uden for Unionen

1. Ved batchfiloverførsler fra en enkelt betaler, hvor betalingsmodtagernes betalingsformidlere er etableret uden for Unionen, finder artikel 4, stk. 1, ikke anvendelse på de enkelte overførsler, der er samlet heri, såfremt batchfilen indeholder de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, 2 og 3, oplysningerne er blevet kontrolleret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4 og 5, og de enkelte overførsler indeholder betalingskontonummer eller, hvis artikel 4, stk. 3, finder anvendelse, den entydige transaktionsidentifikator.

2. Hvis betalingsmodtagerens betalingsformidler er etableret uden for Unionen, skal der ved pengeoverførsler på ikke over 1 000 EUR, som ikke synes at hænge sammen med andre pengeoverførsler, der tilsammen med den pågældende overførsel overstiger 1 000 EUR, uanset artikel 4, stk. 1, og hvor det er relevant, uden at dette berører de oplysninger, der kræves i henhold til forordning (EU) nr. 260/2012, mindst medsendes oplysninger om:

- a) betalerens og betalingsmodtagerens navn og
- b) betalerens og betalingsmodtagerens betalingskontonummer eller, hvis artikel 4, stk. 3, finder anvendelse, den entydige transaktionsidentifikator.

Btalerens betalingsformidler er uanset artikel 4, stk. 4, ikke forpligtet til at kontrollere de i dette stykke omhandlede oplysninger om betaleren, medmindre betalerens betalingsformidler:

- a) har modtaget de midler, der skal overføres, i kontanter eller i anonyme elektroniske penge, eller
- b) har en rimeligt begrundet mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

AFDELING 2

Forpligtelser for betalingsmodtagers betalingsformidler

Artikel 7

Konstatering af, hvorvidt der mangler oplysninger om betaler eller betalingsmodtager

1. Betalingsmodtagerens betalingsformidler indfører effektive procedurer til at konstatere, om felterne vedrørende oplysninger om betaler og betalingsmodtager i det meddelelses- eller betalings- og afviklingssystem, der anvendes til pengeoverførslen, er udfyldt med tegn eller input i overensstemmelse med det pågældende systems konventioner.
2. Betalingsmodtagerens betalingsformidler indfører effektive procedurer, herunder hvor det er relevant efterfølgende overvågning eller realtidsovervågning, til at konstatere, hvorvidt der mangler følgende oplysninger om betaler eller betalingsmodtager:
 - a) ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler er etableret inden for Unionen: de i artikel 5 omhandlede oplysninger
 - b) ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler er etableret uden for Unionen: de i artikel 4, stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger
 - c) ved batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler er etableret uden for Unionen: de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1 og 2, vedrørende denne batchfiloverførsel.
3. Ved pengeoverførsler på over 1 000 EUR, uanset om de gennemføres som en enkeltstående overførsel eller som flere overførsler, der synes at hænge sammen, kontrollerer betalingsmodtagerens betalingsformidler, inden betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres, eller midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren, at de i denne artikels stk. 2 omhandlede oplysninger om betalingsmodtageren er korrekte, på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger fra en pålidelig og uafhængig kilde, uden at dette berører kravene fastsat i artikel 69 og 70 i direktiv 2007/64/EF.
4. Ved pengeoverførsler på ikke over 1 000 EUR, som ikke synes at hænge sammen med andre pengeoverførsler, der tilsammen med den pågældende overførsel overstiger 1 000 EUR, er betalingsmodtagerens betalingsformidler ikke forpligtet til at kontrollere, at oplysningerne om betalingsmodtageren er korrekte, medmindre betalingsmodtagerens betalingsformidler:
 - a) udbetaler midlerne i kontanter eller i anonyme elektroniske penge, eller
 - b) har en rimeligt begrundet mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.
5. Den i stk. 3 og 4 omhandlede kontrol anses for at have fundet sted i følgende tilfælde:
 - a) en betalingsmodtagers identitet er blevet kontrolleret i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv (EU) 2015/849, og de ved denne kontrol indhentede oplysninger er blevet opbevaret i overensstemmelse med artikel 40 i nævnte direktiv, eller
 - b) artikel 14, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/849 finder anvendelse på betalingsmodtageren.

Artikel 8

Pengeoverførsler med manglende eller ufuldstændige oplysninger om betaler eller betalingsmodtager

1. Betalingsmodtagerens betalingsformidler fastsætter og indfører effektive risikobaserede procedurer, herunder procedurer baseret på det risikobaserede grundlag i henhold til artikel 13 i direktiv (EU) 2015/849, til at fastslå, hvorvidt en pengeoverførsel, som mangler de krævede fuldstændige oplysninger om betaler og betalingsmodtager, skal gennemføres, afvises eller suspenderes, og til at træffe hensigtsmæssige opfølgingsforanstaltninger.

Hvis betalingsmodtagerens betalingsformidler ved modtagelsen af en pengeoverførsel bliver bekendt med, at de i henhold til artikel 4, stk. 1 eller 2, artikel 5, stk. 1, eller artikel 6 krævede oplysninger om betaler eller betalingsmodtager mangler eller er ufuldstændige eller ikke er udfyldt med tegn eller input, der er tilladt ifølge det pågældende meddelelses- eller betalings- og afviklingssystemets konventioner, jf. artikel 7, stk. 1, afviser betalingsmodtagerens betalingsformidler overførslen eller udbeder sig de krævede oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren på et risikobaseret grundlag, før eller efter at betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres, eller midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren.

2. Undlader en betalingsformidler gentagne gange at levere nogle af de krævede oplysninger om betaleren eller betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagerens betalingsformidler træffe foranstaltninger, som i første omgang kan omfatte udsendelse af advarsler og fastsættelse af frister og derefter enten afvisning af fremtidige pengeoverførsler fra denne betalingsformidler eller stillingtagen til, om forretningsforbindelsen med denne betalingsformidler skal begrænses eller afbrydes.

Betalingsmodtagerens betalingsformidler indberetter denne undladelse og de trufne foranstaltninger til den kompetente myndighed, der har ansvar for at føre tilsyn med, at bestemmelserne om forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme overholdes.

Artikel 9

Vurdering og rapportering

Betalingsmodtagerens betalingsformidler skal lade manglende eller ufuldstændige oplysninger om betaleren eller betalingsmodtageren indgå som en faktor ved vurderingen af, om pengeoverførslen eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelige, og om den skal indberettes til den finansielle efterretningssenhed (Financial Intelligence Unit, FIU), der er oprettet i henhold til direktiv (EU) 2015/849.

AFDELING 3

Forpligtelser for mellembetalingsformidlere

Artikel 10

Opbevaring af oplysninger om betaler og betalingsmodtager sammen med overførslen

Mellembetalingsformidlere sikrer, at samtlige modtagne oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren, der medsendes ved en pengeoverførsel, opbevares sammen med denne overførsel.

Artikel 11

Konstatering af, hvorvidt der mangler oplysninger om betaler eller betalingsmodtager

1. Mellembetalingsformidleren indfører effektive procedurer til at konstatere, om felterne vedrørende oplysninger om betaler og betalingsmodtager i det meddelelses- eller betalings- og afviklingssystem, der anvendes til pengeoverførslen, er udfyldt med tegn eller input i overensstemmelse med det pågældende systems konventioner.
2. Mellembetalingsformidleren skal indføre effektive procedurer, herunder hvor det er relevant efterfølgende overvågning eller realtidsovervågning, til at konstatere, hvorvidt følgende oplysninger mangler om betaler eller betalingsmodtager:
 - a) ved pengeoverførsler, hvor betalers og betalingsmodtagers betalingsformidlere er etableret inden for Unionen: de i artikel 5 omhandlede oplysninger
 - b) ved pengeoverførsler, hvor betalers eller betalingsmodtagers betalingsformidler er etableret uden for Unionen: de i artikel 4, stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger
 - c) ved batchfiloverførsler, hvor betalers eller betalingsmodtagers betalingsformidler er etableret uden for Unionen: de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1 og 2, vedrørende denne batchfiloverførsel.

Artikel 12

Pengeoverførsler med manglende oplysninger om betaler eller betalingsmodtager

1. Mellembetalingsformidleren fastsætter og indfører effektive risikobaserede procedurer til at fastslå, hvorvidt en pengeoverførsel, hvor de krævede oplysninger om betaler og betalingsmodtager mangler, skal gennemføres, afvises eller suspenderes, og til at træffe hensigtsmæssige opfølgende foranstaltninger.

Hvis mellembetalingsformidleren ved modtagelsen af en pengeoverførsel bliver bekendt med, at de i artikel 4, stk. 1 eller 2, artikel 5, stk. 1, eller artikel 6 omhandlede oplysninger mangler eller ikke er udfyldt med tegn eller input i overensstemmelse med det pågældende meddelelses- eller betalings- og afviklingssystemets konventioner, jf. artikel 7, stk. 1, afviser betalingsformidleren overførslen eller udbeder sig de krævede oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren på et risikobaseret grundlag før eller efter pengeoverførslen.

2. Undlader en betalingsformidler gentagne gange at levere de krævede oplysninger om betaleren eller betalingsmodtageren, skal betalingsformidleren træffe foranstaltninger, som i første omgang kan omfatte udsendelse af advarsler og fastsættelse af frister og derefter enten afvise fremtidige pengeoverførsler fra denne betalingsformidler eller begrænse eller afbryde forretningsforbindelsen med denne betalingsformidler.

Mellembetalingsformidleren indberetter denne undladelse og de trufne foranstaltninger til den kompetente myndighed, der har ansvar for at føre tilsyn med, at bestemmelserne om forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme overholdes.

Artikel 13

Vurdering og rapportering

Betalingsformidleren skal lade manglende oplysninger om betaleren eller betalingsmodtageren indgå som en faktor ved vurderingen af, om pengeoverførslen eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelige, og om den skal indberettes til FIU'en i henhold til direktiv (EU) 2015/849.

KAPITEL III

OPLYSNINGER, DATABESKYTTELSE OG OPBEVARING AF REGISTRERINGER

Artikel 14

Formidling af oplysninger

Betalingsformidlere efterkommer i overensstemmelse med procedurekravene i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor de er etableret, fuldt ud og straks, herunder gennem et centralt kontaktpunkt i overensstemmelse med artikel 45, stk. 9, i direktiv (EU) 2015/849, hvis der er udpeget et sådant kontaktpunkt, udelukkende anmodninger fra de myndigheder, der har ansvar for bekæmpelse af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme i den pågældende medlemsstat, for så vidt angår de oplysninger, der kræves i henhold til denne forordning.

Artikel 15

Databeskyttelse

1. Behandling af personoplysninger efter denne forordning er underlagt direktiv 95/46/EF som gennemført i national ret. Personoplysninger, der behandles i henhold til denne forordning af Kommissionen eller af ESA'erne er underlagt forordning (EF) nr. 45/2001.

2. Personoplysninger må kun behandles af betalingsformidlere på grundlag af denne forordning med det formål at forebygge hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og må ikke senere gøres til genstand for behandling, som er uforenelig med disse formål. Det er forbudt at behandle personoplysninger på grundlag af denne forordning til kommercielle formål.

3. Betalingsformidlere giver nye kunder de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 10 i direktiv 95/46/EF, inden der etableres forretningsforbindelser, eller der udføres en lejlighedsvis transaktion. Disse oplysninger skal navnlig omfatte en generel meddelelse om betalingsformidlernes juridiske forpligtelser i henhold til denne forordning, når de behandler personoplysninger med det formål at forebygge hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

4. Betalingsformidlerne sikrer, at fortroligheden i forbindelse med de oplysninger, der behandles, overholdes.

*Artikel 16***Opbevaring af registreringer**

1. Oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren må ikke opbevares længere end strengt nødvendigt. Betalerens og betalingsmodtagerens betalingsformidler opbevarer registreringer af de i artikel 4 til 7 omhandlede oplysninger i en periode på fem år.
2. Efter udløbet af den i stk. 1 omhandlede opbevaringsperiode sikrer betalingsformidlerne at personoplysningerne slettes, medmindre andet er fastsat i national ret, der er bestemmende for, under hvilke forhold betalingsformidler kan eller skal opbevare oplysningerne i længere tid. Medlemsstaterne må kun tillade eller kræve opbevaring i længere tid, efter at de har foretaget en grundig vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af en sådan yderligere opbevaring, og hvis de anser den for at være begrundet som følge af, at den er nødvendig af hensyn til forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Den yderligere opbevaringsperiode må ikke overstige fem år.
3. Såfremt der i en medlemsstat den 25. juni 2015 verserer retslige procedurer med henblik på at forebygge, opdage, efterforske eller retsforfølge en formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og en betalingsformidler besidder oplysninger eller dokumenter vedrørende disse verserende procedurer, må betalingsformidleren opbevare de pågældende oplysninger eller dokumenter i overensstemmelse med national ret i fem år fra 25. juni 2015. Medlemsstaterne kan, jf. dog de nationale strafferetlige bevisregler, der gælder for verserende strafferetlig efterforskning og retslige procedurer, tillade eller kræve, at sådanne oplysninger eller dokumenter opbevares i en yderligere periode på fem år, såfremt det er konstateret, at en sådan yderligere opbevaring er nødvendig og forholdsmæssig af hensyn til forebyggelse, opdagelse, efterforskning eller retsforfølgning af en formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

KAPITEL IV

SANKTIONER OG OVERVÅGNING*Artikel 17***Administrative sanktioner og foranstaltninger**

1. Uden at dette berører retten til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om administrative sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne og foranstaltningerne skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning og være i overensstemmelse med dem, der fastsættes i henhold til med kapitel VI, afdeling 4, i direktiv (EU) 2015/849.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner eller foranstaltninger for overtrædelser af denne forordning, der er omfattet af strafferetlige sanktioner i henhold til national ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af overtrædelse af forpligtelser, som i henhold til denne forordning påhviler betalingsformidlere, kan anvendes sanktioner eller foranstaltninger på de i national ret fastlagte betingelser over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for enhver anden fysisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for denne overtrædelse.
3. Medlemsstaterne meddeler senest den 26. juni 2017 Kommissionen og Det Fælles Udvalg for ESA'erne de i stk. 1 omhandlede bestemmelser. De underretter straks Kommissionen og Det Fælles Udvalg for ESA'erne om senere ændringer af bestemmelserne.

4. De kompetente myndigheder tillægges i overensstemmelse med artikel 58, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 alle de tilsyns- og efterforskningsbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger for at sikre, at disse administrative sanktioner eller foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med grænseoverskridende sager.

5. Medlemsstaterne sikrer, at juridiske personer kan drages til ansvar for de i artikel 18 omhandlede overtrædelser, som for vindings skyld begås af en person, der handler individuelt eller som medlem af et organ under denne juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person baseret på et af følgende forhold:

- a) beføjelse til at repræsentere den juridiske person
- b) beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller
- c) beføjelse til at udøve intern kontrol inden for den juridiske person.

6. Medlemsstaterne sikrer også, at en juridisk person kan drages til ansvar, når manglende tilsyn eller kontrol fra en af de i denne artikels stk. 5 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de i artikel 18 omhandlede overtrædelser for at skaffe denne juridiske person vinding.

7. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning på en af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) på eget ansvar ved delegation til sådanne andre myndigheder
- d) ved anmodning til de kompetente retlige myndigheder.

De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde under udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger for at sikre, at disse administrative sanktioner eller foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med grænseoverskridende sager.

Artikel 18

Særlige bestemmelser

Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og foranstaltninger som minimum omfatter dem, der er fastsat i artikel 59, stk. 2 og 3, i direktiv (EU) 2015/849 i tilfælde af følgende overtrædelser af nærværende forordning:

- a) en betalingsformidlers gentagne eller systematiske undladelse af at medsende af de krævede oplysninger om betalere eller betalingsmodtager i strid med artikel 4, 5 eller 6
- b) gentagne, systematiske eller alvorlige forsømmelser fra betalingsformidlers side med hensyn til at sikre opbevaring af registreringer i strid med artikel 16
- c) betalingsformidlers manglende indførelse af effektive risikobaserede procedurer i strid med artikel 8 eller 12
- d) mellembetalingsformidlers alvorlige tilsidesættelser af artikel 11 eller 12.

Artikel 19

Offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger

De kompetente myndigheder offentliggør i henhold til artikel 60, stk. 1, 2 og 3, i direktiv (EU) 2015/849 uden unødigt forsinkelse de administrative sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i de i de tilfælde, der er omhandlet i denne forordnings artikel 17 og artikel 18, herunder oplysninger om overtrædelsens type og art og identiteten på de personer, som er ansvarlige for overtrædelsen, hvis det er nødvendigt og står i rimeligt forhold til målet efter en vurdering af den enkelte sag.

Artikel 20

De kompetente myndigheders anvendelse af sanktioner og foranstaltninger

1. Ved afgørelsen af, hvilken type administrative sanktioner eller foranstaltninger der skal anvendes, og hvor store de administrative bøder skal være, tager de kompetente myndigheder hensyn til alle relevante forhold, herunder dem, der er anført i artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849.

2. Med hensyn til de administrative sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med denne forordning, finder artikel 62 i direktiv (EU) 2015/849 anvendelse.

Artikel 21

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne indfører effektive mekanismer, som tilskynder til at indberette overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning til de kompetente myndigheder.

Disse mekanismer skal som minimum omfatte dem, der er omhandlet i artikel 61, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/849.

2. Betalingsformidlerne skal i samarbejde med de kompetente myndigheder indføre egnede interne procedurer, der giver deres ansatte eller personer i en sammenlignelig stilling mulighed for at indberette overtrædelser internt via en sikker, uafhængig, specifik og anonym kanal, der står i rimeligt forhold til den pågældende betalingsformidlers art og størrelse.

Artikel 22

Overvågning

1. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder effektivt at overvåge og træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at denne forordning overholdes, og fremmer gennem effektive mekanismer indberetning til de kompetente myndigheder af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning.

2. Efter at medlemsstaterne har meddelt Kommissionen og Det Fælles Udvalg for ESA'erne de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede bestemmelser, jf. artikel 17, stk. 3, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af kapitel IV med særlig vægt på grænseoverskridende sager.

KAPITEL V

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER

Artikel 23

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget til Forebyggelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme (»udvalget«). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

KAPITEL VI

UNDTAGELSER

Artikel 24

Aftaler med lande og territorier, der ikke indgår i Unionens område

1. Kommissionen kan bemyndige en medlemsstat til at indgå en aftale med et tredjeland eller med et territorium uden for det territoriale anvendelsesområde for TEU og TEUF som omhandlet i artikel 355 i TEUF (»det pågældende land eller territorium«), som indeholder undtagelser fra denne forordning, hvorved det bliver muligt at behandle pengeoverførsler mellem dette land eller territorium og den pågældende medlemsstat som pengeoverførsler inden for medlemsstaten.

Der kan kun gives bemyndigelse til at indgå sådanne aftaler, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) det pågældende land eller territorium er i valutaunion med den pågældende medlemsstat, indgår i medlemsstatens valutaområde eller har undertegnet en monetær aftale med Unionen repræsenteret af en medlemsstat
- b) betalingsformidlere i det pågældende land eller territorium deltager direkte eller indirekte i den pågældende medlemsstats betalings- og afviklingssystem, og
- c) det pågældende land eller territorium kræver, at betalingsformidlere inden for dets jurisdiktion anvender samme regler som fastsat i denne forordning.

2. En medlemsstat, der ønsker at indgå en aftale som omhandlet i stk. 1, indgiver en anmodning til Kommissionen og leverer alle de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen af anmodningen.

3. Når Kommissionen har modtaget en sådan anmodning, behandles pengeoverførsler mellem denne medlemsstat og det pågældende land eller territorium midlertidigt som overførsler inden for denne medlemsstat, indtil der er truffet en afgørelse i henhold til denne artikel.

4. Hvis Kommissionen senest to måneder efter at have modtaget anmodningen skønner, at den ikke har alle de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen af anmodningen, kontakter den den pågældende medlemsstat og specificerer, hvilke yderligere oplysninger der kræves.

5. Senest en måned efter, at Kommissionen har modtaget alle de oplysninger, den finder nødvendige for at kunne vurdere anmodningen, underretter den medlemsstaten herom og videresender kopier af anmodningen til de andre medlemsstater.

6. Senest tre måneder efter den underretning, der henvises til i denne artikels stk. 5, beslutter Kommissionen i henhold til artikel 23, stk. 2, hvorvidt den pågældende medlemsstat kan bemyndiges til at indgå den aftale, der er genstand for anmodningen.

Under alle omstændigheder træffer Kommissionen en beslutning som omhandlet i første afsnit, senest 18 måneder efter, at den har modtaget anmodningen.

7. Senest den 26. marts 2017 giver medlemsstater, som er bemyndiget til at indgå aftaler med et land eller territorium, der er omfattet af Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2012/43/EU ⁽¹⁾, Kommissionens afgørelse 2010/259/EU ⁽²⁾, Kommissionens afgørelse 2009/853/EF ⁽³⁾ eller Kommissionens afgørelse 2008/982/EF ⁽⁴⁾, Kommissionen alle de ajourførte oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage vurderingen omhandlet i stk. 1, andet afsnit, litra c).

Senest tre måneder efter modtagelse af oplysningerne gennemgår Kommissionen de modtagne oplysninger for at sikre, at det pågældende land eller territorium kræver, at betalingsformidlere inden for dets jurisdiktion anvender samme regler som fastsat i denne forordning. Hvis Kommissionen efter den pågældende gennemgang skønner, at betingelsen fastsat i stk. 1, andet afsnit, litra c), ikke længere er opfyldt, ophæver den den relevante kommissionsafgørelse eller kommissionsgennemførelsesafgørelse.

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2012/43/EU af 25. januar 2012 om bemyndigelse af Kongeriget Danmark til at indgå aftaler med Grønland og Færøerne om behandling af pengeoverførsler mellem Kongeriget Danmark og hvert af disse territorier som pengeoverførsler inden for Danmark i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 24 af 27.1.2012, s. 12).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2010/259/EU af 4. maj 2010 om bemyndigelse af Den Franske Republik til at indgå en aftale med Fyrstendømmet Monaco om, at pengeoverførsler mellem Den Franske Republik og Fyrstendømmet Monaco behandles som pengeoverførsler inden for Den Franske Republik i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 112 af 5.5.2010, s. 23).

⁽³⁾ Kommissionens beslutning 2009/853/EF af 26. november 2009 om bemyndigelse af Frankrig til at indgå en aftale med henholdsvis Saint-Pierre og Miquelon, Mayotte, Ny Kaledonien, Fransk Polynesien og Wallis og Futuna om, at pengeoverførsler mellem Frankrig og hvert af disse territorier behandles som pengeoverførsler inden for Frankrig i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 312 af 27.11.2009, s. 71).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning 2008/982/EF af 8. december 2008 om bemyndigelse af Det Forenede Kongerige til at indgå en aftale med Bailiwick of Jersey, Bailiwick of Guernsey og Isle of Man om, at pengeoverførsler mellem Det Forenede Kongerige og hvert af disse territorier behandles som pengeoverførsler inden for Det Forenede Kongerige i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 352 af 31.12.2008, s. 34).

*Artikel 25***Retningslinjer**

Senest den 26. juni 2017 udsteder ESA'erne retningslinjer til de kompetente myndigheder og betalingsformidlerne i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010 om foranstaltninger, der skal træffes i overensstemmelse med nærværende forordning, særlig med hensyn til gennemførelsen af artikel 7, 8, 11 og 12.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 26***Ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006**

Forordning (EF) nr. 1781/2006 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning skal betragtes som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilaget.

*Artikel 27***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 26. juni 2017.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. maj 2015.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA
Formand

BILAG

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 1781/2006	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 2
Artikel 4	Artikel 4, stk. 1
Artikel 5	Artikel 4
Artikel 6	Artikel 5
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 7
Artikel 9	Artikel 8
Artikel 10	Artikel 9
Artikel 11	Artikel 16
Artikel 12	Artikel 10
—	Artikel 11
—	Artikel 12
—	Artikel 13
Artikel 13	—
Artikel 14	Artikel 15
Artikel 15	Artikel 17-22
Artikel 16	Artikel 23
Artikel 17	Artikel 24
Artikel 18	—
Artikel 19	—
—	Artikel 26
Artikel 20	Artikel 27

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/848
af 20. maj 2015
om insolvensbehandling
(omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen vedtog den 12. december 2012 en rapport om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 ⁽³⁾. Rapporten konkluderede, at forordningen som helhed fungerer godt, men at det ville være ønskeligt at forbedre anvendelsen af visse af dens bestemmelser for at fremme en endnu mere effektiv administration af grænseoverskridende insolvensbehandling. Da nævnte forordning er blevet ændret flere gange, og da der skal foretages yderligere ændringer, bør den af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Unionen har sat sig som mål at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (3) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under samarbejdet om civilretlige spørgsmål som omhandlet i traktatens artikel 81.
- (4) Virksomhedernes aktiviteter har i stadig større omfang grænseoverskridende virkninger og er derfor i stadig større omfang underlagt EU-retten. Sådanne virksomheders insolvens har også betydning for det indre markeds funktion, og der er behov for en EU-retsakt, som foreskriver en samordning af de foranstaltninger, der skal træffes vedrørende en insolvent skyldners aktiver.
- (5) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling til skade for kreditormassen («forumshopping»).
- (6) Denne forordning bør omfatte bestemmelser om kompetence til at indlede insolvensbehandling og sager, som er en direkte følge af insolvensbehandlingen og har tæt forbindelse hermed. Denne forordning bør desuden indeholde bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet under sådanne insolvensbehandlinger og om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på insolvensbehandlinger. Endvidere bør denne forordning fastsætte regler om koordinering af insolvensbehandlinger angående den samme skyldner eller flere medlemmer af den samme koncern.
- (7) Konkurs, likvidationsbehandling af insolvente selskaber eller andre juridiske personer, akkord og andre lignende ordninger og sager herom er ikke omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽⁴⁾. For disse ordninger og sager bør nærværende forordning gælde. Nærværende forordning bør i videst muligt omfang fortolkes på en måde, så lovgivningslakuner mellem de to forordninger undgås. Det forhold, at en national procedure ikke er opført i bilag A til nærværende forordning, bør dog ikke være ensbetydende med, at den er omfattet af forordning (EU) nr. 1215/2012.

⁽¹⁾ EUT C 271 af 19.9.2013, s. 55.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 5.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 12.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 20.5.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

- (8) For at virkeliggøre målet om at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en EU-retsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.
- (9) Denne forordning bør finde anvendelse på alle insolvensbehandlinger, der opfylder betingelserne i denne forordning, hvad enten skyldneren er en fysisk person eller en juridisk person, en erhvervsdrivende eller en privatperson. Disse insolvensbehandlinger er udtømmende angivet i bilag A. For nationale procedurer opført i bilag A bør denne forordning finde anvendelse uden yderligere domstolsprøvelse i retterne i en anden medlemsstat af, hvorvidt betingelserne i denne forordning er opfyldt. Nationale insolvensprocedurer, der ikke er opført i bilag A, bør ikke være omfattet af denne forordning.
- (10) Anvendelsesområdet for denne forordning bør udvides til at omfatte procedurer, der tager sigte på redning af økonomisk levedygtige, men nødlidende virksomheder, og som giver iværksættere en ny chance. Det bør navnlig også omfatte procedurer, der tager sigte på rekonstruktion af en skyldner, hvor der kun er sandsynlighed for insolvens, og procedurer, som fører til, at skyldneren fortsat fuldt ud eller i det mindste delvis har kontrol over sine aktiver og forretninger. Det bør også omfatte procedurer, der tager sigte på gældseftergivelse eller gældssanering i forhold til forbrugere og selvstændige, f.eks. ved at reducere det beløb, som skyldneren skal betale, eller ved at forlænge den betalingsfrist, som skyldneren har fået. Da der ved sådanne procedurer ikke nødvendigvis udpeges en insolvensbehandler, bør de være omfattet af denne forordning, når de gennemføres under kontrol eller tilsyn af en ret. I denne forbindelse bør udtrykket »kontrol« også dække situationer, hvor retten alene handler på begæring af en kreditor eller andre interesserede parter.
- (11) Denne forordning bør også finde anvendelse på procedurer, som bevilger midlertidig udsættelse af tvangsforanstaltninger, der er iværksat af individuelle kreditorer, hvis sådanne foranstaltninger vil kunne påvirke forhandlingerne negativt og lægge hindringer i vejen for mulighederne for en rekonstruktion af skyldnerens virksomhed. Sådanne procedurer bør ikke være til skade for kreditormassen og bør, hvis der ikke kan opnås enighed om en rekonstruktionsplan, ligge forud for andre procedurer, der er omfattet af denne forordning.
- (12) Denne forordning bør finde anvendelse på procedurer, der indledes med forbehold af offentliggørelse, med henblik på at tillade kreditorerne at blive bekendt med proceduren og anmelde deres fordringer og derved sikre procedurens kollektive karakter samt med henblik på at give kreditorerne mulighed for at anfægte kompetencen af den ret, der har indledt proceduren.
- (13) I overensstemmelse hermed bør denne forordning ikke finde anvendelse på insolvensbehandlinger, der er fortrolige. Selv om sådanne insolvensbehandlinger kan spille en vigtig rolle i nogle medlemsstater, gør deres fortrolige karakter det umuligt for en kreditor eller en ret i en anden medlemsstat at få kendskab til, at de er blevet indledt, og dermed vanskeligt at få deres virkninger anerkendt i hele Unionen.
- (14) Kollektive procedurer, der er omfattet af denne forordning, bør omfatte alle eller en betydelig del af de kreditorer, som en skyldner skylder hele eller en væsentlig del af sin udestående gæld, forudsat at fordringerne fra de kreditorer, som ikke er involveret i en sådan procedure, ikke berøres. Procedurer, der kun vedrører en skyldners finansielle kreditorer, bør også omfattes. Procedurer, der ikke omfatter alle en skyldners kreditorer, bør være procedurer, der sigter mod at redde skyldneren. Procedurer, der fører til endelig indstilling af skyldnerens aktiviteter eller til likvidation af skyldnerens aktiver, bør omfatte alle skyldnerens kreditorer. At visse insolvensbehandlinger for fysiske personer udelukker specifikke kategorier af fordringer fra muligheden for en gældseftergivelse, f.eks. bidragskrav, bør desuden ikke betyde, at de pågældende procedurer ikke er kollektive.
- (15) Denne forordning bør også finde anvendelse på procedurer, der i henhold til nogle medlemsstaters lovgivning indledes og gennemføres i et vist tidsrum på foreløbigt eller midlertidigt grundlag, inden en ret udsteder en kendelse, der bekræfter, at procedurerne kan fortsætte på et ikkeforeløbigt grundlag. Selv om sådanne procedurer betegnes som »foreløbige«, bør de opfylde alle øvrige betingelser i denne forordning.
- (16) Denne forordning bør finde anvendelse på procedurer, som gennemføres med hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens. Procedurer med hjemmel i almindelig selskabsret, der ikke er udformet udelukkende med henblik på insolvenssituationer, bør dog ikke anses for at have hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens. Ligeledes bør procedurer med henblik på gældssanering ikke omfatte særlige behandlinger, hvor gæld hos en fysisk person med meget lav indkomst og meget lav værdi af aktiver afskrives, forudsat at denne type procedure under ingen omstændigheder fastsætter bestemmelser vedrørende betaling af kreditorer.

- (17) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte procedurer, der skyldes situationer, hvor skyldneren står over for ikkeøkonomiske vanskeligheder, forudsat at sådanne vanskeligheder medfører en reel og alvorlig trussel mod skyldnerens faktiske eller fremtidige evne til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Den relevante tidsramme for fastlæggelse af en sådan trussel kan udgøre en periode på flere måneder eller endnu længere for at tage hensyn til sager, hvor skyldneren står over for ikkeøkonomiske vanskeligheder, der truer vedkommendes virksomheds status som en going concern og, på mellemlang sigt, vedkommendes likviditet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en skyldner har mistet en kontrakt, der er af afgørende betydning for vedkommende.
- (18) Denne forordning bør ikke berøre reglerne for tilbagesøgning af statsstøtte fra insolvente selskaber som fortolket i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.
- (19) Insolvensbehandling af forsikringsselskaber, kreditinstitutter, investeringsselskaber og andre selskaber og institutter, for så vidt disse er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF ⁽¹⁾, samt institutter for kollektiv investering bør ikke være omfattet af denne forordning, da de alle er underlagt særlige ordninger, og da de nationale tilsynsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser.
- (20) Insolvensbehandling indebærer ikke nødvendigvis en retslig myndigheds medvirken. Udtrykket »ret« bør derfor i visse bestemmelser i denne forordning fortolkes bredt og omfatte en person eller instans, som i henhold til national lovgivning har kompetence til at indlede insolvensbehandlinger. For at være omfattet af forordningen bør insolvensbehandlinger (herunder lovbestemte retshandlinger og formaliteter) ikke blot være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, de bør også være officielt anerkendt og have retskraft i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes.
- (21) Insolvensbehandlere er defineret i denne forordning og opført i bilag B. Insolvensbehandlere, som er udpeget uden inddragelse af en retsinstans, bør i henhold til national lovgivning være underlagt passende regulering og være bemyndiget til at handle i forbindelse med insolvensbehandling. De nationale lovgivningsmæssige rammer bør fastsætte passende ordninger til håndtering af potentielle interessekonflikter.
- (22) Denne forordning accepterer, at det som følge af store forskelle i den materielle ret ikke er hensigtsmæssigt at indføre en fælles procedure for insolvensbehandling med generel gyldighed i hele Unionen. At lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, skulle anvendes uden undtagelse ville på denne baggrund ofte give anledning til problemer. Dette gælder eksempelvis for de meget forskelligt udformede nationale retsregler om sikringsrettigheder, som findes i medlemsstaterne. Derudover er de fortrinsrettigheder, nogle kreditorer har under insolvensbehandlingen, i visse tilfælde udformet yderst forskelligt. I forbindelse med den næste revision af denne forordning vil det være nødvendigt at identificere yderligere foranstaltninger med henblik på at forbedre arbejdstagernes fortrinsrettigheder på EU-plan. Denne forordning bør tage hensyn til sådanne forskellige nationale retsregler på to måder. Dels bør der fastlægges særlige regler om den lovgivning, der finder anvendelse i forbindelse med særligt betydningsfulde rettigheder og retsforhold (f.eks. tinglige rettigheder og arbejdsaftaler). Dels bør der parallelt med en hovedinsolvensbehandling med universel gyldighed åbnes mulighed for også at indlede territorial insolvensbehandling, som kun vedrører de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor denne insolvensbehandling indledes.
- (23) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling har universel gyldighed og sigter mod at omfatte alle skyldnerens aktiver. For at beskytte de mange forskellige interesser gør denne forordning det muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling, som afvikles parallelt med hovedinsolvensbehandlingen. Den sekundære insolvensbehandling kan indledes i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende medlemsstats område. Ufravigelige regler om samordning med hovedinsolvensbehandlingen sikrer den nødvendige ensartethed i Unionen.
- (24) Når der er indledt en hovedinsolvensbehandling vedrørende en juridisk person eller et selskab i en anden medlemsstat end den, hvor den juridiske person eller selskabet har sit registrerede hjemsted, bør det være muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling i det registrerede hjemsteds medlemsstat, forudsat at skyldneren udøver en økonomisk aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og reelle produktionsfaktorer i denne stat i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.
- (25) Denne forordning finder kun anvendelse på procedurer vedrørende en skyldner, hvis centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i Unionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).

- (26) Denne forordnings kompetenceregler fastsætter kun den internationale kompetence, dvs. de udpeger den medlemsstat, hvis retter kan indlede insolvensbehandling. Den stedlige kompetence inden for den pågældende medlemsstat bør afgøres efter denne medlemsstats nationale lovgivning.
- (27) Før indledning af insolvensbehandling bør den kompetente ret på eget initiativ undersøge, om centret for skyldnerens hovedinteresser eller skyldnerens forretningssted rent faktisk befinder sig inden for dens jurisdiktion.
- (28) Når det fastlægges, hvorvidt centret for skyldnerens hovedinteresser er identificerbart for tredjemand, bør der tages særligt hensyn til kreditorerne og deres opfattelse af, hvor en skyldner forvalter sine interesser. Dette kan kræve, at kreditorer i tilfælde af ændring af centret for hovedinteresserne i god tid informeres om den nye beliggenhed, som skyldneren udøver sine aktiviteter fra, f.eks. ved at henlede opmærksomheden på adresseændringen i handelskorrespondance eller ved at offentliggøre den nye beliggenhed via andre passende midler.
- (29) Denne forordning bør indeholde en række beskyttelsesforanstaltninger, der sigter mod at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping.
- (30) Formodninger om, at det registrerede hjemsted, hovedforretningsstedet eller det sædvanlige opholdssted er centret for hovedinteresserne, bør derfor kunne afkræftes, og den relevante ret i en medlemsstat bør omhyggeligt vurdere, om centret for skyldnerens hovedinteresser reelt er beliggende i den pågældende medlemsstat. I tilfælde, der vedrører et selskab, bør det være muligt at afkræfte denne formodning, hvis selskabets hovedsæde ligger i en anden medlemsstat end dens registrerede hjemsted, og det ud fra en udtømmende vurdering af alle relevante faktorer fremgår på en måde, så det er identificerbart for tredjemand, at det faktiske center for selskabets ledelse og tilsyn og for forvaltningen af dens interesser er beliggende i den anden medlemsstat. I tilfælde, der vedrører en fysisk personperson, som ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, bør det være muligt at afkræfte denne formodning, hvis størstedelen af skyldnerens aktiver befinder sig uden for den medlemsstat, hvor skyldneren har sit sædvanlige opholdssted, eller hvis det kan fastslås, at den primære årsag til at flytte var at indgive begæring om insolvensbehandling i den nye retskreds, og hvis en sådan indgivelse væsentligt ville skade interesserne hos de kreditorer, hvis forretninger med skyldneren fandt sted forud for flytningen.
- (31) Ligeledes med det formål at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping bør formodningen om, at centret for hovedinteresserne er det registrerede hjemsted, den fysiske persons hovedforretningssted eller den fysiske persons sædvanlige opholdssted, ikke finde anvendelse — henholdsvis i forbindelse med et selskab, en juridisk person eller en selvstændigt erhvervsdrivende fysisk person — når skyldneren har flyttet sit registrerede hjemsted eller hovedforretningssted til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling, eller — i forbindelse med fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende — når skyldneren har flyttet sit sædvanlige opholdssted til en anden medlemsstat inden for en periode på seks måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.
- (32) Hvis sagens omstændigheder giver anledning til tvivl om rettens kompetence, bør retten i alle tilfælde kræve, at skyldneren forelægger yderligere dokumentation til støtte for sine påstande og, hvis den lov, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen, giver hjemmel hertil, give skyldnerens kreditorer lejlighed til at fremsætte bemærkninger til kompetencespørgsmålet.
- (33) I tilfælde hvor den ret, der har modtaget begæringen om indledning af insolvensbehandling, finder, at centret for hovedinteresserne ikke befinder sig på dens område, bør den ikke indlede en hovedinsolvensbehandling.
- (34) Enhver af skyldnerens kreditorer bør desuden have effektiv adgang til at anfægte afgørelsen om indledning af insolvensbehandling. Konsekvenserne af en anfægtelse af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling bør reguleres af national lovgivning.
- (35) Retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, bør også have kompetence til behandling af sager, der er en direkte følge af insolvensbehandlingen eller har tæt forbindelse hermed. Sådanne sager bør omfatte anfægtelsessøgsmål, der er anlagt mod sagsøgte i andre medlemsstater, og sager vedrørende forpligtelser, der opstår i løbet af insolvensbehandlingen, såsom forudbetaling til dækning af sagsomkostningerne. Sager om opfyldelse af forpligtelserne i henhold til en kontrakt, der er indgået af skyldneren forud for indledningen af insolvensbehandlingen, er derimod ikke en direkte følge af insolvensbehandlingen. Hvor en sådan sag er forbundet med en anden sag anlagt på grundlag af almindelig civilret, bør insolvensbehandleren kunne

kræve begge sager behandlet ved sagsøgtes værneting, hvis han finder det mere effektivt at få sagen behandlet dér. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis insolvensbehandleren ønsker at kombinere en sag angående direktions- eller bestyrelsesmedlemmers konkursretlige ansvar med en sag om selskabsretlige eller almindelige erstatningsretlige spørgsmål.

- (36) Den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, bør kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige og sikrende retsmidler fra det øjeblik, hvor der anmodes om indledning af insolvensbehandling. For at sikre insolvensbehandlings effektivitet er det vigtigt, at der kan anvendes sikrende retsmidler både forud for og efter indledningen af insolvensbehandlingen. I den henseende bør denne forordning give forskellige muligheder. På den ene side bør den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, også kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige og sikrende retsmidler over for aktiver, som befinder sig på andre medlemsstaters område. På den anden side bør en midlertidig insolvensbehandler, som er udpeget inden indledningen af hovedinsolvensbehandlingen, kunne anmode om, at der i de medlemsstater, hvor skyldneren har et forretningssted, anvendes de sikrende retsmidler, som de pågældende medlemsstaters lovgivning åbner mulighed for.
- (37) Forud for indledningen af hovedinsolvensbehandlingen bør retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, begrænses til lokale kreditorer og offentlige myndigheder eller til tilfælde, hvor der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. Grunden til denne begrænsning er, at det kun i strengt nødvendige tilfælde skal være muligt at indgive begæring om indledning af territoriale insolvensbehandlinger, inden hovedinsolvensbehandlingen er indledt.
- (38) Når først hovedinsolvensbehandlingen er indledt, begrænser denne forordning ikke retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen eller enhver anden, som har kompetence hertil efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, kan indgive begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling.
- (39) Denne forordning bør indeholde regler med henblik på fastlæggelse af beliggenheden af skyldnerens aktiver, som bør finde anvendelse i forbindelse med fastlæggelsen af, hvilke aktiver der henhører under hovedinsolvensbehandlingen eller den sekundære insolvensbehandling, eller i situationer, der involverer tredjeparters tinglige rettigheder. Navnlig bør det i denne forordning fastsættes, at europæiske patenter med ensartet retsvirkning, et EF-varemærke eller enhver anden tilsvarende rettighed såsom EF-sortsbeskyttelse eller EF-design, kun bør indgå i hovedinsolvensbehandlingen.
- (40) Sekundære insolvensbehandlinger kan tjene forskellige formål ud over at beskytte lokale interesser. Der kan være tilfælde, hvor skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, er for kompliceret til at blive administreret under ét, eller hvor forskellene i de berørte retssystemer er så store, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med udvidelsen af virkningerne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til de øvrige medlemsstater, hvor aktiverne befinder sig. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan derfor indgive begæring om indledning af sekundære insolvensbehandlinger, når en effektiv forvaltning af boet, der er under insolvensbehandling, gør det påkrævet.
- (41) Sekundære insolvensbehandlinger kan imidlertid også lægge hindringer i vejen for en effektiv forvaltning af boet, der er under insolvensbehandling. Derfor fastsætter denne forordning to særlige situationer, hvor den ret, der har modtaget en begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling, på begæring af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen bør kunne udsætte eller afvise at indlede en sådan insolvensbehandling.
- (42) For det første giver denne forordning insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen mulighed for at give lokale kreditorer tilsagn om, at de vil blive behandlet på samme måde, som hvis der var blevet indledt sekundær insolvensbehandling. Dette tilsagn skal opfylde en række betingelser, der er fastsat i denne forordning, navnlig at det godkendes med kvalificeret flertal af de lokale kreditorer. Når der er givet et sådant tilsagn, bør den ret, der har modtaget en begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling, kunne afvise denne begæring, hvis den finder det godtgjort, at tilsagnet i tilstrækkelig grad beskytter lokale kreditorers generelle interesser. Når den vurderer disse interesser, bør retten tage hensyn til, at tilsagnet er blevet godkendt med kvalificeret flertal af de lokale kreditorer.
- (43) Med henblik på at give lokale kreditorer et tilsagn bør de aktiver og rettigheder i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, udgøre en underkategori af boet, der er under insolvensbehandling, og insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen i forbindelse med udlodning af disse eller af provenuet fra realiseringen af disse bør respektere den forrang, kreditorerne ville have haft, hvis en sekundær insolvensbehandling var blevet indledt i denne medlemsstat.

- (44) National lovgivning bør, hvis det er relevant, finde anvendelse i forbindelse med godkendelse af et tilsagn. Nærmere bestemt bør disse fordringer, hvis afstemningsreglerne for vedtagelsen af en rekonstruktionsplan i henhold til national lovgivning kræver, at kreditorernes fordringer forhåndsgodkendes, anses for at være godkendt med henblik på afstemningen om tilsagnet. Hvis der findes forskellige procedurer for vedtagelsen af rekonstruktionsplaner i henhold til national lovgivning, bør medlemsstaterne udpege den specifikke procedure, der bør være relevant i denne forbindelse.
- (45) For det andet bør denne forordning give mulighed for, at retten midlertidigt kan udsætte indledningen af en sekundær insolvensbehandling, når der er bevilget en midlertidig udsættelse for individuelle fuldbyrdesprocedurer i hovedinsolvensbehandlingen, for at sikre effektiviteten af udsættelsen bevilget i hovedinsolvensbehandlingen. Retten bør kunne bevilge en midlertidig udsættelse, hvis den finder det godtgjort, at der er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de lokale kreditorers generelle interesser. I så fald bør alle de kreditorer, der kan blive berørt af resultatet af forhandlingerne om en rekonstruktionsplan, underrettes om forhandlingerne og have mulighed for at deltage i dem.
- (46) Af hensyn til effektiv beskyttelse af lokale kreditorers interesser bør insolvensbehandleren i hovedinsolvensbehandlingen ikke uretmæssigt kunne realisere eller flytte aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor et forretningssted er beliggende, navnlig ikke, hvis formålet hermed er at forhindre, at disse kreditorer kan fyldestgøres effektivt, hvis der efterfølgende indledes en sekundær insolvensbehandling.
- (47) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at retterne i den medlemsstat, hvor der er indledt en sekundær insolvensbehandling, pålægger en skyldners virksomhedsledere sanktioner for overtrædelser af deres beføjelser, forudsat at disse retter har kompetence til at behandle sådanne tvister i henhold til deres nationale lovgivning.
- (48) Hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling kan medvirke til en effektiv behandling af skyldners bo, der er under insolvensbehandling, eller en effektiv realisation af de samlede aktiver, hvis der er et passende samarbejde mellem de aktører, der er impliceret i alle de indledte insolvensbehandlinger. Et passende samarbejde indebærer et tæt samarbejde mellem de forskellige insolvensbehandlere og de implicerede retter, navnlig med fyldestgørende udveksling af oplysninger. For at sikre hovedinsolvensbehandlings forrang bør insolvensbehandleren for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på alle samtidige sekundære insolvensbehandlinger. Insolvensbehandleren bør især kunne fremsætte forslag om en rekonstruktionsplan eller en tvangsakkord eller anmode om, at realisationen af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling stilles i bero. Når de samarbejder, bør insolvensbehandlere og retter følge den bedste praksis for samarbejde i grænseoverskridende insolvenssager, som er opstillet i principper og retningslinjer for kommunikation og samarbejde udarbejdet af europæiske og internationale organisationer, der beskæftiger sig med konkursretlige spørgsmål, og navnlig relevante retningslinjer udarbejdet af De Forenede Nationers Kommission for International Handelsret (UNCITRAL).
- (49) I lyset af et sådant samarbejde bør insolvensbehandlere og retter kunne indgå aftaler og protokoller for at lette grænseoverskridende samarbejde i forbindelse med flere insolvensbehandlinger i forskellige medlemsstater vedrørende samme skyldner eller medlemmer af samme koncern, hvis dette er foreneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne. Sådanne aftaler og protokoller kan have forskellig form, idet de kan være skriftlige eller mundtlige, og forskelligt anvendelsesområde, idet de kan spænde fra generiske til specifikke, og kan indgås af forskellige parter. Enkle generiske aftaler kan understrege behovet for tæt samarbejde mellem parterne uden at tage specifikke spørgsmål op, mens mere detaljerede specifikke aftaler kan fastlægge en ramme af principper til regulering af flere insolvensbehandlinger, og disse aftaler kan godkendes af de involverede retter, såfremt den nationale lovgivning kræver det. De kan udmønte en aftale mellem parterne om at tage eller undlade at tage visse skridt eller foranstaltninger.
- (50) Retterne i forskellige medlemsstater kan ligeledes samarbejde ved at koordinere udpegelsen af insolvensbehandlere. I den forbindelse kan de udpege én insolvensbehandler til flere insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner eller til forskellige medlemmer af en koncern, forudsat at dette er foreneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, navnlig med eventuelle krav med hensyn til insolvensbehandlerens kvalifikationer og godkendelse.
- (51) Denne forordning bør sikre en effektiv administration af insolvensbehandlinger af koncernforbundne selskaber.

- (52) Er der indledt insolvensbehandlinger angående flere selskaber i samme koncern, bør der være et passende samarbejde mellem de aktører, der er impliceret i disse insolvensbehandlinger. De forskellige insolvensbehandlere og de implicerede retter bør derfor have en tilsvarende pligt til at samarbejde og kommunikere med hinanden som de insolvensbehandlere og retter, der er impliceret i hovedinsolvensbehandling og sekundære insolvensbehandlinger angående den samme skyldner. Samarbejdet mellem insolvensbehandlerne bør ikke gå imod kreditorernes interesser i hver af insolvenshandlingerne, og et sådant samarbejde bør sigte mod at finde en løsning, der kan skabe synergi inden for koncernen.
- (53) Indførelsen af regler om insolvensbehandling af koncerner bør ikke indskrænke en rets adgang til at indlede insolvensbehandling af flere selskaber tilhørende samme koncern i en og samme jurisdiktion, hvis retten finder, at centret for disse selskabers hovedinteresser befinder sig i en enkelt medlemsstat. I sådanne tilfælde bør retten også, hvis det er relevant, kunne udpege den samme insolvensbehandler til at forestå alle insolvenshandlingerne, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på dem.
- (54) Med henblik på yderligere at forbedre koordineringen af insolvensbehandling af medlemmer af en koncern og for at åbne mulighed for en samordnet rekonstruktion af koncernen bør denne forordning indføre procedureregler om koordinering af insolvensbehandling af medlemmer af en koncern. En sådan koordinering bør tilstræbe at sikre en effektiv koordinering, samtidig med at hvert koncernmedlems status som særskilt juridisk person respekteres.
- (55) En insolvensbehandler, som er udpeget til insolvensbehandling, der er indledt vedrørende et medlem af en koncern, bør kunne indgive begæring om indledning af en koordineret behandling af koncernen. Hvis den lovgivning, der finder anvendelse på insolvens, kræver det, bør denne insolvensbehandler dog have opnået den nødvendige tilladelse, inden begæringen indgives. Begæringen bør præcisere de vigtigste elementer af koordineringen, særlig en oversigt over koordineringsplanen, et forslag til, hvem der bør udpeges til koordinator, og en oversigt over de anslåede omkostninger ved koordineringen.
- (56) For at sikre, at den koordinerede behandling af koncernen er frivillig, bør de implicerede insolvensbehandlere kunne gøre indsigelse mod deres deltagelse i sagen inden for en nærmere fastsat tidsfrist. For at de implicerede insolvensbehandlere kan træffe en informeret beslutning om deltagelsen i den koordinerede behandling af koncernen, bør de på et tidligt tidspunkt underrettes om de vigtigste elementer af koordineringen. Enhver insolvensbehandler, som indledningsvis gør indsigelse mod medtagelsen i den koordinerede behandling af koncernen, bør dog efterfølgende kunne anmode om at deltage i den. I så fald bør koordinatoren træffe beslutning om anmodningens antagelighed. Alle insolvensbehandlere, herunder den anmodende insolvensbehandler, bør underrettes om koordinatorens beslutning og bør have mulighed for at gøre indsigelse mod denne beslutning ved den ret, som har indledt den koordinerede behandling af koncernen.
- (57) En koordineret behandling af en koncern bør altid tilstræbe at lette den faktiske administration af insolvensbehandlingen af koncernmedlemmerne og at have en generelt positiv virkning på kreditorerne. Denne forordning bør derfor sikre, at den ret, hvor der er indgivet begæring om koordineret behandling af en koncern, foretager en vurdering af disse kriterier, inden der indledes koordineret insolvensbehandling af koncernen.
- (58) Fordelene ved koordineret behandling af en koncern bør ikke overskygges af omkostningerne ved denne behandling. Det er derfor nødvendigt at sikre, at omkostningerne ved koordineringen og den andel af disse omkostninger, der skal bæres af hvert koncernmedlem, er tilstrækkelige, forholdsmæssige og rimelige og fastsættes i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt. De involverede insolvensbehandlere bør også på et tidligt tidspunkt i sagen have mulighed for at kontrollere disse omkostninger. Såfremt den nationale lovgivning kræver det, kan kontrol af omkostningerne på et tidligt tidspunkt i sagen indebære, at insolvensbehandleren søger godkendelse fra en ret eller kreditorudvalget.
- (59) Hvis koordinatoren finder, at udførelsen af hans eller hendes opgaver kræver en betydelig stigning i omkostningerne i forhold til de oprindelig anslåede omkostninger, og, under alle omstændigheder, hvis udgifterne overstiger 10 % af de anslåede omkostninger, bør koordinatoren af den ret, der har indledt den koordinerede behandling af koncernen, få tilladelse til at overskride de pågældende omkostninger. Inden den træffer sin afgørelse, bør den ret, der har indledt den koordinerede behandling af koncernen, give de deltagende insolvensbehandlere mulighed for at blive hørt ved retten, så de kan meddele deres bemærkninger til, om koordinatorens begæring bør imødekommes.

- (60) For de koncernmedlemmer, der ikke deltager i en koordineret behandling af koncernen, bør denne forordning også indføre en alternativ mekanisme med henblik på at opnå en koordineret rekonstruktion af koncernen. En insolvensbehandler, der er udpeget til at forestå insolvensbehandlingen af et medlem af en koncern, bør have ret til at anmode om udsættelse af enhver foranstaltning, der er forbundet med realisationen af aktiver i en insolvensbehandling af andre koncernmedlemmer, der ikke er omfattet af en koordineret behandling af koncernen. Der bør kun kunne anmodes om en sådan udsættelse, hvis der forelægges en rekonstruktionsplan for medlemmerne af den berørte koncern, hvis planen er til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, og hvis udsættelsen er nødvendig for at sikre, at planen gennemføres korrekt.
- (61) Denne forordning bør ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte nationale regler, der kan supplere reglerne i denne forordning om samarbejde, kommunikation og koordinering med hensyn til koncernmedlemmers insolvens, forudsat at sådanne nationale reglers anvendelsesområde begrænser sig til den nationale jurisdiktion, og at deres anvendelse ikke indvirker på effektiviteten af reglerne fastsat i denne forordning.
- (62) Reglerne om samarbejde, kommunikation og koordinering inden for rammerne af koncernmedlemmers insolvens, jf. denne forordning, bør kun finde anvendelse, i det omfang der er indledt insolvensbehandling vedrørende forskellige medlemmer af samme koncern i mere end én medlemsstat.
- (63) Enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med registreret hjemsted i Unionen bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i Unionen. Dette bør også gælde for skattemyndighederne og socialsikringsorganerne. Denne forordning bør ikke forhindre insolvensbehandleren i at anmelde fordringer på vegne af visse grupper af kreditorer, f.eks. ansatte, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling bør udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. Hver kreditor bør kunne beholde, hvad denne har opnået i forbindelse med en insolvensbehandling, men bør først kunne tage del i udlodningen fra boet under en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen har opnået en tilsvarende procentvis dividende.
- (64) Det er vigtigt, at kreditorer med sædvanligt opholdssted, bopæl eller registreret hjemsted i Unionen underrettes, når der indledes insolvensbehandling af aktiver tilhørende deres skyldner. For at sikre hurtig underretning af kreditorer bør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 ⁽¹⁾ ikke finde anvendelse, når denne forordning omtaler pligten til at underrette kreditorer. Der bør indføres standardformularer på alle EU-institutionernes officielle sprog for at gøre det lettere for kreditorer at anmelde fordringer, når der er indledt insolvensbehandling i en anden medlemsstat. Fastsættelse af konsekvenserne af ufuldstændig indgivelse af standardformularen bør overlades til den nationale lovgivning.
- (65) Denne forordning bør indeholde bestemmelser om umiddelbar anerkendelse af afgørelser vedrørende indledning, afvikling og afslutning af insolvensbehandlinger, som falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, og af afgørelser, der er truffet i umiddelbar tilknytning til sådanne insolvensbehandlinger. Den automatiske anerkendelse bør således medføre, at de virkninger, der tillægges en insolvensbehandling af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, udvides til alle de øvrige medlemsstater. Anerkendelsen af de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes retter, bør bygge på princippet om gensidig tillid. Med henblik herpå bør grundene til ikkeanerkendelse begrænses til det strengt nødvendige. Dette princip bør også lægges til grund ved bilæggelsen af den konflikt, der opstår, når retterne i to medlemsstater begge anser sig for kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling. Den afgørelse, der træffes af den ret, som først indleder insolvensbehandling, bør anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at disse har beføjelse til at underkaste denne rets afgørelse en retslig kontrol.
- (66) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretnlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandling indledes (lex concursus), anvendes. Denne lovvalgsregel bør gælde både for hovedinsolvensbehandlingen og for lokale insolvensbehandlinger. Lex concursus fastsætter alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.
- (67) Den automatiske anerkendelse af en insolvensbehandling, som almindeligvis er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan kollideres med de regler, som gælder for transaktioner, der foretages i andre medlemsstater. Til beskyttelse af berettigede forventninger og omsætningssikkerheden i andre medlemsstater end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør der fastsættes bestemmelser om en række undtagelser fra denne hovedregel.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324 af 10.12.2007, s. 79).

- (68) I forbindelse med tinglige rettigheder er der et særligt behov for en særbestemmelse, som afviger fra lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, da sådanne rettigheder er af stor betydning for långivningen. Stiftelsen, gyldigheden og omfanget af tinglige rettigheder bør derfor almindeligvis reguleres af lovgivningen på det sted, hvor aktiverne befinder sig, og bør ikke berøres af indledningen af insolvensbehandlingen. Indehaveren af en tinglig rettighed bør således fortsat kunne gøre sin ret gældende til at udtage sikkerheden af boet. Hvis der i henhold til *lex rei sitae* knytter sig tinglige rettigheder til aktiver i én medlemsstat, men hovedinsolvensbehandlingen gennemføres i en anden medlemsstat, bør insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kunne begære en sekundær insolvensbehandling indledt i det jurisdiktionsområde, hvor de tinglige rettigheder består, hvis skyldneren har forretningssted dér. Hvis der ikke indledes sekundær insolvensbehandling, bør et eventuelt overskydende provenu ved salget af et aktiv, som de tinglige rettigheder er knyttet til, overdrages til insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen.
- (69) Denne forordning fastsætter en række bestemmelser, som gør det muligt for en ret at udsætte indledningen af insolvensbehandling eller udsætte fuldbyrdesprocedurer. En sådan udsættelse bør ikke berøre kreditorers eller tredjeparters tinglige rettigheder.
- (70) Selv om modregning ikke er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør en kreditor alligevel være berettiget til modregning, hvis modregning er mulig efter den lovgivning, som finder anvendelse på den insolvente skyldners fordring. Modregning ville således reelt blive en form for garanti baseret på retsforskrifter, som den pågældende kreditor kan sætte sin lid til, når fordringen opstår.
- (71) Der er endvidere et særligt behov for beskyttelse i forbindelse med betalingssystemer og finansielle markeder, f. eks. i forbindelse med mekanismer som close-out-netting og netting, som forekommer i disse systemer, samt for salg af værdipapirer og for de garantier, der stilles til sikring af sådanne transaktioner, jf. navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF⁽¹⁾. For sådanne transaktioner bør det alene være den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende system eller marked, der er relevant. Formålet med denne lovgivning er at undgå, at de mekanismer for betaling og afvikling af transaktioner, som omfattes af betalings- og modregningssystemer, eller som anvendes på medlemsstaternes organiserede finansielle markeder, kan ændres i tilfælde af en forretningspartners konkurs. Direktiv 98/26/EF indeholder særbestemmelser, som bør have forrang for de generelle bestemmelser fastsat i nærværende forordning.
- (72) Til beskyttelse af arbejdstagere og arbejdspladser bør spørgsmålet om virkningerne af en insolvensbehandling for videreførelsen eller afslutningen af et ansættelsesforhold og for de rettigheder og pligter, som parterne i et sådant arbejdsforhold har, afgøres efter den lovgivning, der finder anvendelse på den relevante ansættelsesaftale i henhold til de almindelige lovvalgsregler. I sager, hvor opsigelsen af arbejdsaftaler kræver godkendelse ved en ret eller en administrativ myndighed, bør den medlemsstat, hvor skyldnerens forretningssted er beliggende, desuden bevare kompetence til at give en sådan godkendelse, selv om der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat. Ethvert andet spørgsmål vedrørende insolvenslovgivningen, f.eks. om arbejdstagernes fordringer er beskyttet som fortrinsrettigheder samt om disse eventuelle fortrinsrettigheders status, bør afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen (hovedinsolvensbehandlingen eller den sekundære insolvensbehandling) er blevet indledt undtagen i de tilfælde, hvor der er givet tilsagn om at undgå sekundær insolvensbehandling i overensstemmelse med denne forordning.
- (73) Den lovgivning, der finder anvendelse på insolvensbehandlingens virkninger for en eventuel verserende retssag eller verserende voldgiftssag om et aktiv eller en rettighed, der indgår i skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, bør være lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer, eller hvor voldgiften skal finde sted. Denne regel bør dog ikke berøre nationale regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser.
- (74) For at tage hensyn til særlige procesregler i visse medlemsstaters domstolssystemer bør der for så vidt angår visse regler i denne forordning være fleksibilitet. Henvisninger i denne forordning til den meddelelse, som fremsendes af en medlemsstats retsinstant, bør følgelig, hvis en medlemsstats procedureregler kræver det, omfatte en instruks fra den pågældende retsinstant om, at der skal fremsendes en sådan meddelelse.
- (75) Af hensyn til erhvervslivet bør hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling på insolvensbehandlerens anmodning bekendtgøres i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som traf afgørelsen, er beliggende. Er der et forretningssted i den pågældende medlemsstat, bør bekendtgørelse være obligatorisk. Bekendtgørelsen bør dog i intet tilfælde være en forudsætning for anerkendelsen af den udenlandske insolvensbehandling.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

- (76) For at sikre en bedre information af relevante kreditorer og retter og forhindre, at der indledes parallelle insolvensbehandlinger, bør det kræves, at medlemsstaterne bekendtgør relevante oplysninger i grænseoverskridende insolvenssager i et offentligt tilgængeligt elektronisk register. For at gøre disse oplysninger lettere tilgængelige for kreditorer og retter i andre medlemsstater bør der i denne forordning fastsættes bestemmelse om sammenkobling af sådanne insolvensregistre via den europæiske e-justiceportal. Medlemsstaterne bør frit kunne offentliggøre relevante oplysninger i flere registre, og det bør være muligt at sammenkoble mere end ét register pr. medlemsstat.
- (77) Denne forordning bør fastlægge de oplysninger, der som et minimum skal offentliggøres i insolvensregistrene. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at medtage supplerende oplysninger. Når skyldneren er en fysisk person, bør insolvensregistrene kun skulle angive et registreringsnummer, hvis skyldneren er selvstændigt erhvervsdrivende. Registreringsnummeret bør forstås som værende det unikke registreringsnummer for skyldnerens selvstændige erhvervsvirksomhed i handelsregistret.
- (78) Oplysninger om visse aspekter af insolvensbehandlingen er afgørende for kreditorer, f.eks. frister for anmeldelse af fordringer eller for anfægtelse af afgørelser. Denne forordning bør dog ikke kræve, at medlemsstaterne beregner disse frister fra sag til sag. Medlemsstaterne bør kunne opfylde deres forpligtelser ved at tilføje hyperlinks til den europæiske e-justiceportal, hvor der skal gives umiddelbart forståelige oplysninger om kriterierne for beregning af disse frister.
- (79) For at sikre tilstrækkelig beskyttelse af oplysninger vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, bør medlemsstaterne kunne gøre adgang til de pågældende oplysninger betinget af supplerende søgekriterier, som f.eks. skyldnerens personlige identifikationsnummer, adresse, fødselsdato eller den kompetente rets retskreds, eller gøre adgangen afhængig af, at der fremsendes en anmodning til den kompetente myndighed, eller at det verificeres, at der foreligger en legitim interesse.
- (80) Medlemsstaterne bør også have ret til ikke at medtage oplysninger om fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, i deres insolvensregistre. I så fald bør medlemsstaterne sikre, at de relevante oplysninger gives til kreditorerne ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, og at fordringer fra kreditorer, der ikke har modtaget oplysningerne, ikke berøres af proceduren.
- (81) Det kan forekomme, at nogle af de berørte personer er uvidende om, at der er indledt insolvensbehandling, og i god tro handler i strid med de nye omstændigheder. Med henblik på at beskytte sådanne personer, der som følge af ukendskab til den udenlandske insolvensbehandling foretager en betaling til skyldneren i stedet for til den udenlandske insolvensbehandler, bør det fastsættes, at en sådan betaling frigør den pågældende person.
- (82) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (83) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning tager i særdeleshed sigte på at fremme anvendelsen af chartrets artikel 8, 17 og 47 om henholdsvis beskyttelse af personoplysninger, ejendomsret og adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol.
- (84) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽³⁾ finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med nærværende forordning.
- (85) Denne forordning berører ikke Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1).

- (86) Målet for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af fastlæggelsen af en retlig ramme for passende forvaltning af grænseoverskridende insolvensbehandlinger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (87) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (88) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (89) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blev hørt og afgav en udtalelse den 27. marts 2013 ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på offentlige kollektive procedurer, herunder foreløbige procedurer, som gennemføres med hjemmel i lovgivning vedrørende insolvens, og som med henblik på redning, gældssanering, rekonstruktion eller likvidation medfører, at:

- a) en skyldner helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og der udpeges en insolvensbehandler
- b) en skyldners aktiver og forretninger underlægges kontrol eller tilsyn af en ret, eller
- c) en midlertidig udsættelse af individuelle fuldbyrdesprocedurer bevilges af en ret eller i kraft af lovgivningen for at åbne mulighed for forhandlinger mellem skyldneren og dennes kreditorer, forudsat at de procedurer, hvor udsættelse bevilges, fastsætter passende foranstaltninger til at beskytte kreditormassen og, hvis der ikke opnås enighed, ligger forud for en af de procedurer, der er omhandlet i litra a) eller b).

Hvis de procedurer, der er omhandlet i dette stykke, kan indledes i situationer, hvor der kun er sandsynlighed for insolvens, skal formålet med dem være at undgå skyldnerens insolvens eller indstilling af skyldnerens forretningsvirksomhed.

De i dette stykke omhandlede procedurer er opført i bilag A.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på procedurer som omhandlet i stk. 1 vedrørende:

- a) forsikringselskaber
- b) kreditinstitutter
- c) investeringselskaber og andre selskaber, institutioner og virksomheder, for så vidt de er omfattet af direktiv 2001/24/EF, eller
- d) institutter for kollektiv investering.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »kollektive procedurer«: procedurer, der omfatter alle eller en betydelig del af en skyldners kreditorer, forudsat at procedurerne i sidstnævnte tilfælde ikke berører fordringer fra kreditorer, der ikke er involveret heri

⁽¹⁾ EUT C 358 af 7.12.2013, s. 15.

- 2) »institutter for kollektiv investering«: institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ⁽¹⁾ og alternative investeringsfonde (AIF'er) som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ⁽²⁾
- 3) »skyldner, der har bevaret sin rådighed«: en skyldner, som er under insolvensbehandling, der ikke nødvendigvis indebærer udpegning af en insolvensbehandler eller fuldstændig overdragelse af rettigheder og pligter til at forvalte skyldnerens aktiver til en insolvensbehandler, og hvor skyldneren derfor fortsat fuldt ud eller i det mindste delvis har kontrol over sine aktiver og forretninger
- 4) »insolvensbehandling«: de i bilag A opførte procedurer
- 5) »insolvensbehandler«: en person eller et organ, som har til opgave, herunder midlertidigt,
- at prøve og anerkende fordringer i forbindelse med insolvensbehandling
 - at repræsentere kreditorernes kollektive interesser
 - enten helt eller delvis at forvalte aktiver, som skyldneren har mistet rådigheden over
 - at afvikle de i nr. iii) omhandlede aktiver, eller
 - at føre tilsyn med forvaltningen af skyldnerens forretninger.
- De i første afsnit omhandlede personer og organer er opført i bilag B
- 6) »ret«:
- i artikel 1, stk. 1, litra b) og c), artikel 4, stk. 2, artikel 5 og 6, artikel 21, stk. 3, artikel 24, stk. 2, litra j), samt artikel 36 og 39 og artikel 61-77 en retsinstant i en medlemsstat
 - i alle andre artikler en retsinstant eller en anden kompetent myndighed i en medlemsstat, som har kompetence til at indlede insolvensbehandling, stadfæste indledning af insolvensbehandling eller træffe afgørelser under insolvensbehandlingen
- 7) »afgørelse om indledning af insolvensbehandling«:
- en rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling eller stadfæste indledning af insolvensbehandling og
 - en rets afgørelse om udpegelse af en insolvensbehandler
- 8) »tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning«: det tidspunkt, hvor afgørelsen om indledning af insolvensbehandling får virkning, uanset om afgørelsen er endelig eller ej
- 9) »medlemsstat, i hvilken et aktiv befinder sig«:
- for aktier lydende på navn bortset fra de i nr. ii) nævnte: den medlemsstat, på hvis område det aktieudstedende selskab har sit registrerede hjemsted
 - for finansielle instrumenter, hvortil adkomsten er noteret i et register eller på en konto, der føres af eller på vegne af en mellemmand (»dematerialiserede værdipapirer«): den medlemsstat, i hvilken dette register eller denne konto befinder sig
 - for indeståender på konti i et kreditinstitut: den medlemsstat, der er angivet i kontoens IBAN-nummer, eller for indeståender på konti i et kreditinstitut, der ikke har et IBAN-nummer: den medlemsstat, hvor det kreditinstitut, i hvilken kontoen er oprettet, har sit hovedsæde, eller hvis kontoen er oprettet i en filial, et agentur eller et andet forretningssted: den medlemsstat, hvor filialen, agenturet eller det andet forretningssted er beliggende
 - for andre aktiver og rettigheder, hvortil ejendomsretten eller adkomsten er noteret i et offentligt register, end dem, der er omhandlet i nr. i): den medlemsstat, hvor registret føres
 - for europæiske patenter: den medlemsstat, som det europæiske patent er udstedt til

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

- vi) for ophavsret og beslægtede rettigheder: den medlemsstat, på hvis område ejeren af sådanne rettigheder har sit sædvanlige opholdssted eller sit registrerede hjemsted
 - vii) for andre fysiske genstande end dem, der er omhandlet i nr. i)-iv): den medlemsstat, på hvis område genstanden befinder sig
 - viii) for andre fordringer på tredjemand end dem, der vedrører aktiver som omhandlet i nr. iii): den medlemsstat, på hvis område den tredjemand, som skal opfylde fordringen, har centret for sine hovedinteresser, som fastlagt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1
- 10) »forretningssted«: ethvert sted, hvorfra en skyldner udøver eller i den periode på tre måneder, der er gået forud for begæringen om indledning af hovedinsolvensbehandlingen, har udøvet en ikkeforbigående økonomisk aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og materielle aktiver
- 11) »lokal kreditor«: en kreditor, hvis fordringer mod en skyldner udspringer af eller har forbindelse til driften af et forretningssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor centret for skyldners hovedinteresser befinder sig
- 12) »udenlandsk kreditor«: en kreditor, som har sit sædvanlige opholdssted, sin bopæl eller sit registrerede hjemsted i en anden medlemsstat end den stat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, herunder medlemsstaternes skattemyndigheder og socialsikringsorganer
- 13) »koncern«: en modervirksomhed og alle dens dattervirksomheder
- 14) »modervirksomhed«: en virksomhed, der enten direkte eller indirekte kontrollerer en eller flere dattervirksomheder. En virksomhed, der udarbejder konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾, anses for en modervirksomhed.

Artikel 3

International kompetence

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling (»hovedinsolvensbehandling«). Centret for skyldnerens hovedinteresser er det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og som er identificerbart for tredjemand.

For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det registrerede hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis det registrerede hjemsted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

For selvstændigt erhvervsdrivende fysiske personer anses centret for deres hovedinteresser for at være deres hovedforretningssted, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis den fysiske persons hovedforretningssted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på tre måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

For enhver anden fysisk persons vedkommende anses centret for den fysiske persons hovedinteresser at være det sted, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted, medmindre andet godtgøres. Denne formodning finder kun anvendelse, hvis det sædvanlige opholdssted ikke er flyttet til en anden medlemsstat inden for en periode på seks måneder forud for begæringen om indledning af insolvensbehandling.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis den pågældende har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver enhver insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

4. En territorial insolvensbehandling som omhandlet i stk. 2 må kun indledes forud for indledningen af en hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1, såfremt:

- a) der ikke kan indledes insolvensbehandling i henhold til stk. 1 på grund af bestemmelserne i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, eller
- b) indledningen af en territorial insolvensbehandling begæres af:
 - i) en kreditor, hvis fordring udspringer af eller har forbindelse til driften af et forretningssted, som er beliggende på den medlemsstats område, hvor der er indgivet begæring om indledning af en territorial insolvensbehandling, eller
 - ii) en offentlig myndighed, der i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område forretningsstedet er beliggende, har ret til at begære indledning af insolvensbehandling.

Er der indledt hovedinsolvensbehandling, bliver den territoriale insolvensbehandling en sekundær insolvensbehandling.

Artikel 4

Prøvelse af kompetencen

1. En ret, der har modtaget en begæring om indledning af insolvensbehandling, undersøger på eget initiativ, om den har kompetence efter artikel 3. I afgørelsen om indledning af insolvensbehandling angives de grunde, hvorpå retten støtter sin kompetence, og især om den støttes på artikel 3, stk. 1 eller 2.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne, hvis der er indledt insolvensbehandling i henhold til national lovgivning, uden at der foreligger en afgørelse fra en ret, pålægge den insolvensbehandler, der er udpeget til denne behandling, at undersøge, om den medlemsstat, hvor der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling, har kompetence i medfør af artikel 3. I så fald angiver insolvensbehandleren i afgørelsen om indledning af insolvensbehandlingen de grunde, hvorpå denne kompetence støttes, og især om den støttes på artikel 3, stk. 1 eller 2.

Artikel 5

Domstolsprøvelse af afgørelsen om at indlede hovedinsolvensbehandling

1. Skyldneren eller enhver kreditor kan ved en ret anfægte afgørelsen om indledning af hovedinsolvensbehandling på grundlag af international kompetence.

2. Afgørelsen om at indlede hovedinsolvensbehandling kan anfægtes af andre parter end dem, der er omhandlet i stk. 1, eller af andre årsager end manglende international kompetence, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil.

Artikel 6

Kompetence til at behandle sager, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har tæt tilknytning hertil

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område der er indledt insolvensbehandling i henhold til artikel 3, har kompetence til at behandle enhver sag, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har tæt tilknytning hertil, f.eks. anfægtelsessøgsmål.

2. Har et søgsmål som omhandlet i stk. 1 forbindelse med et civilretligt søgsmål anlagt mod den samme sagsøgte, kan insolvensbehandleren kræve begge sager behandlet ved retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, eller, hvis der er flere sagsøgte, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område en af dem har bopæl, forudsat at disse retter har kompetence i henhold til reglerne i forordning (EU) nr. 1215/2012.

Første afsnit finder anvendelse på en skyldner, der har bevaret sin rådighed, forudsat at denne i henhold til national lovgivning har ret til at anlægge en sag på vegne af boet, der er under insolvensbehandling.

3. Med henblik på stk. 2 anses sager for at have forbindelse med hinanden, når de er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå risiko for uforenelige afgørelser som følge af, at de blev påkendt hver for sig.

*Artikel 7***Lovvalg**

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er den lovgivning, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen og dens virkninger, lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes («den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes»).
2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlings indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig følgende:
 - a) hvilke skyldnere der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling på grund af deres status
 - b) hvilke aktiver der indgår i boet, der er under insolvensbehandling, og hvordan aktiver, som skyldneren erhverver efter insolvensbehandlings indledning, skal behandles
 - c) skyldnerens og insolvensbehandlerens respektive beføjelser
 - d) på hvilke betingelser der kan foretages modregning
 - e) insolvensbehandlings virkning for løbende aftaler, som skyldneren er part i
 - f) insolvensbehandlings virkning for procedurer indledt af individuelle kreditorer, bortset fra verserende retssager
 - g) hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, der er under insolvensbehandling, og hvordan fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlings indledning, skal behandles
 - h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
 - i) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, konkursordenen samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter insolvensbehandlings indledning på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
 - j) betingelserne for og virkningerne af insolvensbehandlings afslutning, navnlig ved tvangsakkord
 - k) hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlings afslutning
 - l) hvem der skal betale omkostningerne og udgifterne i forbindelse med insolvensbehandlingen
 - m) reglerne vedrørende omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv i forbindelse med retshandler, som er til skade for kreditorerne.

*Artikel 8***Tredjemands tinglige rettigheder**

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors eller en tredjemands tinglige rettighed til fysiske eller immaterielle aktiver, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét, der varierer fra tid til anden — som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlings indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.
2. Rettigheder efter stk. 1 er navnlig:
 - a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
 - b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
 - c) retten til at forlange aktivet udleveret og/eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
 - d) en tinglig rettighed til at oppebære afkastet af et aktiv.
3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register, og som kan gøres gældende over for tredjemand, betragtes som en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 9

Modregning

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i en skyldners fordring, når den lovgivning, der finder anvendelse på den insolvente skyldners fordring, tillader en sådan modregning.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 10

Ejendomsforbehold

1. Indledningen af insolvensbehandling mod køberen af et aktiv berører ikke sælgers rettigheder på grundlag af et ejendomsforbehold, når aktivet på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

2. Indledningen af insolvensbehandling mod sælgeren af et aktiv efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 7, stk. 2, litra m).

Artikel 11

Aftaler vedrørende fast ejendom

1. Insolvensbehandlingens virkninger for aftaler, som giver ret til at erhverve fast ejendom eller brugsret hertil, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

2. Den ret, der indledte hovedinsolvensbehandlingen, har kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, hvis

a) den medlemsstats lovgivning, der finder anvendelse på disse aftaler, kræver, at en sådan aftale kun kan opsiges eller ændres med godkendelse fra den ret, der har indledt insolvensbehandlingen, og

b) der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat.

Artikel 12

Betalingsystemer og finansielle markeder

1. Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder og forpligtelser for deltagere i et betalings- eller afregningssystem eller i et finansielt marked afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, som finder anvendelse på det pågældende system eller marked, jf. dog artikel 8.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed over for kreditorerne og ugyldighed i sig selv af betalinger eller transaktioner i henhold til de bestemmelser, der finder anvendelse på det pågældende betalingssystem eller finansielle marked.

*Artikel 13***Arbejdsaftaler**

1. Insolvensbehandlingens virkninger for arbejdsaftaler og arbejdsrelationer afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, der finder anvendelse på arbejdsaftalen.
2. Retterne i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kan indledes, bevarer kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, selv om der ikke er indledt insolvensbehandling i den pågældende medlemsstat.

Første afsnit gælder også for en myndighed, der efter national lovgivning har kompetence til at godkende opsigelsen eller ændringen af de aftaler, der er omhandlet i denne artikel.

*Artikel 14***Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder, som kræves registreret i et offentligt register**

Insolvensbehandlingens virkninger for en skyldners rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves registreret i et offentligt register, afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

*Artikel 15***Europæiske patenter med ensartet retsvirkning og EF-varemærker**

I forbindelse med denne forordning kan et europæisk patent med ensartet retsvirkning, et EF-varemærke eller enhver anden ved EU-lovgivningen stiftet tilsvarende rettighed kun indgå i en insolvensbehandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1.

*Artikel 16***Skadelige handlinger**

Artikel 7, stk. 2, litra m), finder ikke anvendelse, når den person, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre at:

- a) handlingen er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingens er indledt, og
- b) lovgivningen i den pågældende medlemsstat ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

*Artikel 17***Beskyttelse af en erhvervende tredjemand**

Hvis en skyldner ved en retshandel efter insolvensbehandlingens indledning mod modydelse afhænder:

- a) fast ejendom
- b) et skib eller et luftfartøj, som kræves registreret i et offentligt register, eller
- c) værdipapirer, hvis eksistens kræver registrering i et register, der er reguleret ved lov,

afgøres retshandelens gyldighed efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den faste ejendom er beliggende, eller hvor registret føres.

*Artikel 18***Insolvensbehandlingens virkninger for verserende retssager eller voldgiftssager**

Insolvensbehandlingens virkninger for en verserende retssag eller verserende voldgiftssag om et aktiv eller en rettighed, der indgår i en skyldners bo, der er under insolvensbehandling, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer, eller hvor voldgiftsretten har sit sæde.

KAPITEL II

ANERKENDELSE AF INSOLVENSBEHANDLING*Artikel 19***Princip**

1. Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle øvrige medlemsstater, fra det tidspunkt den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

Reglen i første afsnit gælder også, hvis en skyldner på grund af sin status ikke kan gøres til genstand for insolvensbehandling i andre medlemsstater.

2. Anerkendelsen af en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 1, afskærer ikke en ret i en anden medlemsstat fra at indlede en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2. Sidstnævnte insolvensbehandling er en sekundær insolvensbehandling som omhandlet i kapitel III.

*Artikel 20***Anerkendelsens virkninger**

1. Afgørelsen om indledning af insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 1, har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, medmindre andet er fastsat i denne forordning, og så længe en kompetent ret i denne anden medlemsstat ikke har indledt en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2.

2. Virkningerne af en insolvensbehandling som nævnt i artikel 3, stk. 2, kan ikke anfægtes i andre medlemsstater. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, navnlig henstand eller gælds eftergivelse, kan med hensyn til aktiver, som befinder sig på en anden medlemsstats område, kun gøres gældende over for de kreditorer, der har givet deres samtykke dertil.

*Artikel 21***Insolvensbehandlerens beføjelser**

1. Insolvensbehandleren, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt denne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Insolvensbehandleren kan navnlig fjerne skyldnerens aktiver fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 8 og 10.

2. Insolvensbehandleren, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan i enhver anden medlemsstat indenretsligt og udenretsligt gøre gældende, at løsøregenstande er blevet overført fra den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til denne anden medlemsstats område efter indledningen af insolvensbehandlingen. Insolvensbehandleren kan ligeledes tage skridt til omstødelse, når det er i kreditorernes interesse.

3. Ved udøvelsen af sine beføjelser skal insolvensbehandleren overholde lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område denne har til hensigt at handle, navnlig hvad angår bestemmelserne om realisation af aktiver. Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler, medmindre en ret i denne medlemsstat har truffet afgørelse herom, eller retten til at træffe afgørelse i retssager eller bilægge tvister.

*Artikel 22***Bevis for insolvensbehandlerens udpegelse**

Insolvensbehandlerens udpegelse godtgøres ved en bekræftet kopi af den afgørelse, hvorved denne er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af den kompetente ret.

Der kan kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandleren har til hensigt at handle. Der kræves ingen legalisering eller anden lignende formalitet.

Artikel 23

Tilbagelevering og fradrag

1. En kreditor, som efter indledning af en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, uanset på hvilken måde, men navnlig ved tvangsfuldbyrdelse, opnår hel eller delvis fyldestgørelse for sin fordring i en skyldners aktiver, som befinder sig på en anden medlemsstats område, skal levere det, vedkommende har opnået, tilbage til insolvensbehandleren, jf. dog artikel 8 og 10.
2. Med henblik på at sikre lige behandling af kreditorerne deltager en kreditor, som i forbindelse med en insolvensbehandling har opnået en dividende af sin fordring, først i udlodningen i forbindelse med en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen eller i samme kategori har opnået en tilsvarende dividende i denne anden insolvensbehandling.

Artikel 24

Oprettelse af insolvensregistre

1. Medlemsstaterne opretter og vedligeholder på deres område et eller flere registre, hvori oplysninger om insolvensbehandling offentliggøres (»insolvensregistre«). Disse oplysninger offentliggøres hurtigst muligt efter indledning af en sådan insolvensbehandling.
2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, gøres offentligt tilgængelige, jf. dog betingelserne i artikel 27, og omfatter følgende (»obligatoriske oplysninger«):
 - a) datoen for indledning af insolvensbehandling
 - b) den ret, der har indledt insolvensbehandling, med angivelse af eventuelt sagsnummer
 - c) den af de i bilag A omhandlede typer insolvensbehandlinger, der er indledt, og eventuelt enhver relevant underkategori af en sådan insolvensbehandling, der er indledt i henhold til national lovgivning
 - d) om kompetencen til at indlede insolvensbehandling er baseret på artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 2, eller artikel 3, stk. 4
 - e) hvis skyldneren er et selskab eller en juridisk person, skyldnerens navn, registreringsnummer, registrerede hjemsted eller, hvis forskelligt herfra, postadresse
 - f) hvis skyldneren er en fysisk person, hvad enten vedkommende er selvstændig erhvervsdrivende eller ej, skyldnerens navn, eventuelle registreringsnummer og postadresse eller, hvis adressen er hemmelig, skyldnerens fødested og fødselsdato
 - g) navn og postadresse eller e-mailadresse på den insolvensbehandler, der eventuelt er udpeget til insolvensbehandlingen
 - h) eventuel frist for anmeldelse af fordringer eller en henvisning til kriterierne for beregning af denne frist
 - i) eventuel dato for hovedinsolvensbehandlingens afslutning
 - j) den ret, hvortil og eventuelt den tidsfrist, inden for hvilken en anføgtelse af afgørelsen om at indlede en insolvensbehandling skal anmeldes i henhold til artikel 5, eller en henvisning til kriterierne for beregning af denne frist.
3. Stk. 2 forhindrer ikke medlemsstaterne i at medtage dokumenter eller supplerende oplysninger i deres nationale insolvensregistre, herunder insolvensrelateret rettighedsfrakendelse for virksomhedsledere.
4. Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at medtage de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændige erhvervsdrivende, i insolvensregistre, eller til at gøre sådanne oplysninger offentligt tilgængelige gennem systemet for sammenkobling af disse registre, forudsat at kendte udenlandske kreditorer underrettes i henhold til artikel 54 om de elementer, der er nævnt i nærværende artikels stk. 2, litra j).

Hvis en medlemsstat benytter sig af den i første afsnit omhandlede mulighed, berører insolvensbehandlingen ikke fordringer fra de udenlandske kreditorer, der ikke har modtaget de i første afsnit omhandlede oplysninger.

5. Offentliggørelse af oplysninger i registrene i henhold til denne forordning har ikke andre retsvirkninger end dem, der er fastlagt i den nationale lovgivning og i artikel 55, stk. 6.

Artikel 25

Sammenkobling af insolvensregistre

1. Kommissionen indfører ved gennemførelsesretsakter et decentraliseret system for sammenkobling af insolvensregistre. Dette system skal bestå af insolvensregistrene og den europæiske e-justiceportal, der skal fungere som en central elektronisk portal for offentlighedens adgang til oplysningerne i systemet. Systemet skal åbne mulighed for søgning på alle EU-institutionernes officielle sprog af de obligatoriske oplysninger og andre dokumenter eller oplysninger, der findes i insolvensregistrene, og som medlemsstaterne vælger at gøre tilgængelige gennem den europæiske e-justiceportal.
2. Kommissionen fastlægger senest den 26. juni 2019 ved gennemførelsesretsakter vedtaget efter proceduren i artikel 87:
 - a) de tekniske specifikationer for den elektroniske kommunikation og informationsudveksling på basis af den fastlagte grænsefladespecifikation for systemet til sammenkobling af insolvensregistre
 - b) de tekniske foranstaltninger, der sikrer mindstestandarderne for IT-sikkerhed for kommunikation og formidling af oplysninger inden for systemet til sammenkobling af insolvensregistre
 - c) mindstekriterier for søgetjenesten på den europæiske e-justiceportal til søgning af de i artikel 24 omhandlede oplysninger
 - d) mindstekriterier for præsentationen af søgeresultater for de i artikel 24 omhandlede oplysninger
 - e) midlerne og de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som sammenkoblingssystemet tilbyder, og
 - f) et glossar med en kort forklaring af de nationale insolvensbehandlinger, der er opført i bilag A.

Artikel 26

Omkostninger til oprettelse og sammenkobling af insolvensregistre

1. Oprettelse, vedligeholdelse og videreudvikling af systemet til sammenkobling af insolvensregistre finansieres over Unionens almindelige budget.
2. Hver medlemsstat bærer omkostningerne til oprettelse og tilpasning af sine nationale insolvensregistre for at gøre dem interoperable med den europæiske e-justiceportal såvel som omkostningerne til forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse registre. Dette berører ikke muligheden for at søge om tilskud til støtte af sådanne aktiviteter fra Unionens finansielle programmer.

Artikel 27

Betingelser for adgang til oplysninger gennem sammenkoblingssystemet

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er gratis adgang til de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, litra a)-j), gennem systemet af sammenkoblede insolvensregistre.
2. Denne forordning forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve et rimeligt gebyr for adgang til de dokumenter eller supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 3, gennem systemet af sammenkoblede insolvensregistre.
3. Medlemsstaterne kan gøre adgang til obligatoriske oplysninger vedrørende fysiske personer, der ikke er selvstændige erhvervsdrivende, og vedrørende fysiske personer, der er selvstændige erhvervsdrivende, når insolvensbehandlingen ikke har tilknytning til dette selvstændige erhverv, betinget af supplerende søgekriterier vedrørende skyldneren ud over de mindstekriterier, der er omhandlet i artikel 25, stk. 2, litra c).

4. Medlemsstaterne kan kræve, at adgang til de oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, gøres afhængig af, at der fremsendes en anmodning til den kompetente myndighed. Medlemsstaterne kan gøre adgang afhængig af, at det verificeres, at der foreligger en legitim interesse i at få adgang til disse oplysninger. Den person, der anmoder herom, skal være i stand til at indsende anmodningen om oplysninger elektronisk ved hjælp af en standardformular via den europæiske e-justiceportal. Kræves der en legitim interesse, skal den person, der anmoder om oplysninger, have mulighed for at begrunde sin anmodning med elektroniske kopier af relevante dokumenter. Den person, der anmoder om oplysninger, skal have svar fra de kompetente myndigheder inden for tre arbejdsdage.

Den person, der anmoder om oplysninger, er ikke forpligtet til at sørge for oversættelse af de dokumenter, der berettiger hans anmodning, eller til at afholde eventuelle udgifter til oversættelse, som den kompetente myndighed måtte have.

Artikel 28

Bekendtgørelse i andre medlemsstater

1. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, skal kræve afgørelsen om indledning af insolvensbehandling og i givet fald afgørelsen om insolvensbehandlerens udpegelse bekendtgjort i enhver anden medlemsstat, hvor skyldner har et forretningssted, efter den pågældende medlemsstats regler om bekendtgørelse. Bekendtgørelsen skal desuden, når det er relevant, indeholde nærmere oplysning om, hvem der er udpeget til insolvensbehandler, og om der foreligger kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1 eller 2.

2. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan kræve de i stk. 1 omhandlede oplysninger bekendtgjort i enhver anden medlemsstat, hvor insolvensbehandleren eller den skyldner, der har bevaret sin rådighed, skønner det nødvendigt, efter de procedurer for bekendtgørelse, der er fastlagt i den pågældende medlemsstat.

Artikel 29

Registrering i en anden medlemsstats offentlige registre

1. Hvis lovgivningen i en medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, som er registreret i et offentligt register i den pågældende medlemsstat, eller lovgivningen i en medlemsstat, hvor skyldner har fast ejendom, kræver, at oplysninger om indledning af insolvensbehandling, jf. artikel 28, offentliggøres i tingbogen, selskabsregistret eller et andet offentligt register, skal insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre en sådan registrering.

2. Insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan anmode om en sådan registrering i enhver anden medlemsstat, forudsat at sådan registrering tillades i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

Artikel 30

Omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med bekendtgørelse og registrering i henhold til artikel 28 og 29 betragtes som omkostninger og udgifter i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 31

Opfyldelse af en forpligtelse over for en skyldner

1. En person, som i en medlemsstat opfylder en forpligtelse over for en skyldner, som er genstand for en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, selv om opfyldelse skulle være sket til insolvensbehandleren for denne insolvensbehandling, frigøres, hvis han ikke havde kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt.

2. En person, som har opfyldt en sådan forpligtelse inden bekendtgørelsen i henhold til artikel 28, formodes ikke at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres. En person, som har opfyldt forpligtelsen efter en sådan bekendtgørelse, formodes at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres.

*Artikel 32***Anerkendelse af andre retsafgørelser og deres eksigibilitet**

1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 19, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne retsafgørelser fuldbyrdes efter artikel 39-44 og artikel 47-57 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

Første afsnit finder også anvendelse på retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit finder også anvendelse på retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling eller i forbindelse hermed.

2. Forordning (EU) nr. 1215/2012 gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt nævnte forordning finder anvendelse.

*Artikel 33***Ordre public**

En medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen ville få virkninger, som åbenlyst strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder.

KAPITEL III

SEKUNDÆRE INSOLVENSBEHANDLINGER*Artikel 34***Indledning af insolvensbehandlinger**

Er der ved en ret i en medlemsstat indledt hovedinsolvensbehandling, som anerkendes i en anden medlemsstat, kan en ret i denne anden medlemsstat, der har kompetence efter artikel 3, stk. 2, indlede sekundær insolvensbehandling efter bestemmelserne i dette kapitel. Hvis hovedinsolvensbehandlingen krævede, at skyldneren er insolvent, undersøges skyldnerens insolvens ikke på ny i den medlemsstat, hvor der kan indledes sekundær insolvensbehandling. Sekundær insolvensbehandling har kun virkning for den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling er indledt.

*Artikel 35***Lovvalg**

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, er den lovgivning, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling, lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt.

*Artikel 36***Ret til at give tilsagn med henblik på at undgå sekundær insolvensbehandling**

1. For at undgå, at der indledes sekundær insolvensbehandling, kan insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen give ensidigt tilsagn (»tilsagnet«) vedrørende de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling kan indledes, om, at den pågældende i forbindelse med udlodning af disse aktiver eller provenuet fra realiseringen af disse aktiver vil overholde de fyldestgørelsesrettigheder og den forrang i henhold til national lovgivning, som kreditorerne ville have, hvis der blev indledt sekundær insolvensbehandling i denne medlemsstat. Tilsagnet skal præcisere de faktiske forhold, som det er baseret på, særlig med hensyn til værdien af de aktiver, der befinder sig i den pågældende medlemsstat, og de muligheder, som står til rådighed med henblik på at realisere disse aktiver.

2. Hvis der er givet tilsagn i overensstemmelse med denne artikel, er den lovgivning, der finder anvendelse på udlodning af provenuet fra realisationen af aktiver som omhandlet i stk. 1, på konkursordenen og på kreditorernes rettigheder med hensyn til de aktiver, der er omhandlet i stk. 1, lovgivningen i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt. Det relevante tidspunkt for fastsættelse af de i stk. 1 omhandlede aktiver er det tidspunkt, hvor tilsagnet gives.

3. Tilsagnet skal gives på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt.

4. Tilsagnet skal udfærdiges skriftligt. Det er underlagt andre eventuelle formkrav og godkendelseskrav med hensyn til udlodning, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandlingen er indledt.

5. Tilsagnet skal godkendes af de kendte lokale kreditorer. De regler om kvalificeret flertal og afstemning, der gælder for vedtagelse af rekonstruktionsplaner efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, finder også anvendelse på godkendelse af tilsagnet. Hvis den nationale lovgivning giver mulighed herfor, skal kreditorerne kunne afgive deres stemme ved brug af fjernkommunikationsteknik. Insolvensbehandleren underretter de kendte lokale kreditorer om tilsagnet, reglerne og procedurerne for godkendelsen heraf samt om godkendelsen eller afvisningen af tilsagnet.

6. Et efter denne artikel afgivet og godkendt tilsagn er bindende for boet. Hvis der er indledt sekundær insolvensbehandling i henhold til artikel 37 og 38, overfører insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen alle aktiver, som vedkommende har fjernet fra denne medlemsstats område, efter at tilsagnet var givet, eller, hvis disse aktiver allerede er realiseret, provenuet heraf, til insolvensbehandleren for den sekundære insolvensbehandling.

7. Hvis insolvensbehandleren har givet et tilsagn, skal vedkommende inden udlodning af aktiver og provenu som omhandlet i stk. 1 orientere de lokale kreditorer om påtænkte udlodninger. Hvis oplysningerne ikke stemmer overens med vilkårene for tilsagnet eller gældende lovgivning, kan enhver lokal kreditor anfægte en sådan udlodning ved retterne i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er blevet indledt, med henblik på at opnå en udlodning, der er i overensstemmelse med vilkårene for tilsagnet og den gældende lovgivning. I så fald finder der ikke udlodning sted, før retten har truffet afgørelse om anfægtelsen.

8. Lokale kreditorer har adgang til prøvelse ved retterne i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er blevet indledt, med henblik på at kræve, at insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen træffer alle nødvendige foranstaltninger, der er til rådighed i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor hovedinsolvensbehandling er indledt, for at sikre, at vilkårene for tilsagnet overholdes.

9. Lokale kreditorer har desuden adgang til prøvelse ved retterne i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne være blevet indledt, med henblik på at kræve, at retten træffer afgørelse om anvendelse af foreløbige eller sikrende retsmidler for at sikre, at insolvensbehandleren overholder vilkårene for tilsagnet.

10. Insolvensbehandleren er ansvarlig for skade, som lokale kreditorer har lidt, som følge af insolvensbehandlerens manglende overholdelse af de forpligtelser og krav, der følger af denne artikel.

11. Med henblik på denne artikel anses en myndighed, der er etableret i den medlemsstat, hvor sekundær insolvensbehandling kunne have været indledt, og som i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF⁽¹⁾ er forpligtet til at sikre arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, for at være en lokal kreditor, hvis den nationale lovgivning giver hjemmel hertil.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36).

*Artikel 37***Ret til at indgive begæring om sekundær insolvensbehandling**

1. Begæring om sekundær insolvensbehandling kan indgives af
 - a) insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen
 - b) enhver anden person eller myndighed, som er beføjet til at indgive begæringen om insolvensbehandling efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område begæringen om sekundær insolvensbehandling ønskes indgivet.
2. Hvis et tilsagn er blevet bindende i henhold til artikel 36, skal begæringen om sekundær insolvensbehandling indgives inden for 30 dage efter modtagelsen af meddelelsen om godkendelse af tilsagnet.

*Artikel 38***Afgørelse om indledning af sekundær insolvensbehandling**

1. Den ret, der har modtaget en begæring om indledning af sekundær insolvensbehandling, underretter omgående hovedinsolvensbehandlingens insolvensbehandler eller skyldner, der har bevaret sin rådighed, herom og giver denne mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til begæringen.
2. Hvis insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen har givet et tilsagn i henhold til artikel 36 indleder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede ret på anmodning af insolvensbehandleren ikke sekundær insolvensbehandling, hvis den finder det godtgjort, at tilsagnet i tilstrækkelig grad beskytter de lokale kreditorers almindelige interesser.
3. Hvis der er bevilget en midlertidig udsættelse af individuelle fuldbyrdelsesprocedurer for at åbne mulighed for forhandlinger mellem skyldneren og dennes kreditorer, kan retten på anmodning af insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, udsætte indledningen af sekundær insolvensbehandling i en periode på højst tre måneder, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til at beskytte de lokale kreditorers interesser.

Den i stk. 1 omhandlede ret kan træffe afgørelse om sikrende retsmidler for at beskytte de lokale kreditorers interesser ved at kræve, at insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, ikke fjerner eller afhænder aktiver i den medlemsstat, hvor vedkommendes forretningssted er beliggende, medmindre det sker i forbindelse med den normale drift af virksomheden. Retten kan også træffe andre foranstaltninger for at beskytte lokale kreditorers interesser under en udsættelse, medmindre dette er uforeneligt med de nationale civile retsplejeregler.

Udsættelsen af indledningen af sekundær insolvensbehandling ophæves af retten af egen drift eller på anmodning af en hvilken som helst kreditor, hvis der under udsættelsen er blevet indgået en aftale under de i første afsnit nævnte forhandlinger.

Udsættelsen kan ophæves af retten af egen drift eller på anmodning af en hvilken som helst kreditor, hvis den fortsatte udsættelse er til skade for kreditors rettigheder, navnlig hvis forhandlingerne er blevet forstyrret, eller det er blevet klart, at de ikke kan forventes at blive afsluttet, eller hvis insolvensbehandleren eller skyldneren, der har bevaret sin rådighed, har overtrådt forbuddet mod at afhænde sine aktiver eller fjerne dem fra den medlemsstats område, hvor forretningsstedet er beliggende.

4. På anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan den i stk. 1 omhandlede ret indlede en anden type af de i bilag A angivne insolvensbehandlinger end den type, der oprindeligt blev fremsat begæring om, forudsat at betingelserne for at indlede denne anden type insolvensbehandling i henhold til national lovgivning er opfyldt, og at denne type insolvensbehandling er den mest hensigtsmæssige for så vidt angår de lokale kreditorers interesser og sammenhængen mellem hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling. Artikel 34, andet punktum, finder anvendelse.

*Artikel 39***Domstolsprøvelse af afgørelsen om at indlede sekundær insolvensbehandling**

Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan anfægte afgørelsen om at indlede sekundær insolvensbehandling ved retterne i den medlemsstat, hvor der er indledt sekundær insolvensbehandling, med den begrundelse, at retten ikke har overholdt betingelserne og kravene i artikel 38.

*Artikel 40***Forudbetaling til dækning af omkostninger**

Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er begæret sekundær insolvensbehandling, kræver, at massen er tilstrækkelig til helt eller delvis at dække omkostningerne i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan den ret, der har modtaget begæringen, af rekvirenten kræve forudbetaling til dækning af omkostningerne eller passende sikkerhedsstillelse.

*Artikel 41***Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere**

1. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen og insolvensbehandleren eller -behandlerne for sekundære insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner samarbejder med hinanden, i det omfang det ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på de respektive insolvensbehandlinger. Dette samarbejde kan tage en hvilken som helst form, herunder indgåelse af aftaler eller protokoller.
2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde skal insolvensbehandlerne:
 - a) så hurtigt som muligt give hinanden enhver oplysning, der kan være relevant for de andre insolvensbehandlinger, især om udviklingen i anmeldelsen eller prøvelsen af fordringer og ethvert skridt til redning eller rekonstruktion af skyldner eller til afslutning af insolvensbehandlingen, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til beskyttelse af fortrolige oplysninger
 - b) undersøge mulighederne for rekonstruktion af skyldner, og, såfremt der er mulighed herfor, koordinere udarbejdelsen og gennemførelsen af en rekonstruktionsplan
 - c) koordinere forvaltningen af realiseringen eller anvendelsen af skyldnerens aktiver samt dennes forretninger; insolvensbehandleren for en sekundær insolvensbehandling skal tidligt give insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen lejlighed til at fremsætte forslag vedrørende realisation eller anvendelse af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling.
3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på situationer, hvor skyldneren i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling eller i en af de territoriale insolvensbehandlinger, der vedrører samme skyldner og indledes på samme tidspunkt, bevarer rådigheden over sine aktiver.

*Artikel 42***Samarbejde og kommunikation mellem retter**

1. For at lette koordineringen mellem hovedinsolvensbehandlingen, territoriale insolvensbehandlinger og sekundære insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner samarbejder en ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling, eller som har indledt insolvensbehandling, med enhver anden ret, hvortil der er indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling, eller som har indledt insolvensbehandling, i det omfang det ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne. Retterne kan med henblik herpå udpege en uafhængig person eller et uafhængigt organ, der handler efter deres anvisninger, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne.
2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan retterne eller en udpeget person eller et udpeget organ, der handler på deres vegne, jf. stk. 1, kommunikere direkte med hinanden eller direkte anmode om oplysninger eller bistand fra hinanden, forudsat at parternes processuelle rettigheder og oplysningernes fortrolige karakter respekteres.
3. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver måde, som retten finder egnet. Det kan navnlig vedrøre:
 - a) koordinering ved udpegelsen af insolvensbehandlerne
 - b) fremsendelse af oplysninger på enhver måde, som retten finder hensigtsmæssig
 - c) koordinering af forvaltningen af og tilsynet med skyldnerens aktiver og forretninger
 - d) koordinering af afholdelsen af retsmøder
 - e) koordinering ved godkendelsen af protokoller, hvor det er nødvendigt.

*Artikel 43***Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere og retter**

1. For at lette koordineringen mellem hovedinsolvensbehandlingen og territoriale og sekundære insolvensbehandlinger indledt mod samme skyldner:

- a) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for hovedinsolvensbehandlingen med enhver ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af sekundær insolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling
- b) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for en territorial eller sekundær insolvensbehandling med den ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling, og
- c) samarbejder og kommunikerer en insolvensbehandler for en territorial eller sekundær insolvensbehandling med den ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af en anden territorial eller sekundær insolvensbehandling, eller som har indledt en sådan behandling,

i det omfang dette samarbejde og denne kommunikation ikke er uforenelig(t) med de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, og ikke medfører nogen interessekonflikt.

2. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver egnet måde som f.eks. de måder, der er omhandlet i artikel 42, stk. 3.

*Artikel 44***Udgifter til samarbejde og kommunikation**

Kravene i artikel 42 og 43 må ikke medføre, at retter pålægger hinanden udgifter for samarbejde og kommunikation.

*Artikel 45***Udøvelse af kreditorernes rettigheder**

1. Enhver kreditor kan anmelde sine fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger.
2. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen og en sekundær insolvensbehandling anmelder i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget for, hvis dette tjener kreditorerne i sidstnævnte insolvensbehandling, idet kreditorerne dog, såfremt den lov, der finder anvendelse, giver hjemmel hertil, har ret til at modsætte sig en sådan anmeldelse eller til at trække anmeldelsen af deres fordringer tilbage.
3. Insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen eller en sekundær insolvensbehandling har ret til at deltage i en anden insolvensbehandling på samme måde som en kreditor, navnlig ved at deltage i kreditormøder.

*Artikel 46***Udsættelse af realisationen af aktiver**

1. Den ret, der har indledt den sekundære insolvensbehandling, udsætter helt eller delvis realisationen af aktiver på anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen. Retten kan i et sådant tilfælde kræve, at insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen træffer alle passende foranstaltninger for at sikre kreditorernes interesser i den sekundære insolvensbehandling og enkelte kreditorgruppers interesser. En sådan anmodning fra insolvensbehandleren kan kun afvises, hvis den åbenlyst er uden interesse for kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen. Udsættelsen af realisationen af aktiver kan kræves for højst tre måneder. Den kan forlænges for tidsrum af samme længde.

2. Den i stk. 1 omhandlede ret ophæver udsættelsen af realisationen af aktiver:
 - a) på anmodning af insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen
 - b) på eget initiativ, på anmodning af en kreditor eller på anmodning af insolvensbehandleren for den sekundære insolvensbehandling, hvis denne foranstaltning ikke længere forekommer berettiget, navnlig henset til den interesse, kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling har heri.

Artikel 47

Insolvensbehandlerens beføjelse til at foreslå rekonstruktionsplaner

1. Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er indledt sekundær insolvensbehandling, åbner mulighed for at afslutte insolvensbehandlingen uden likvidation ved hjælp af en rekonstruktionsplan, en tvangsakkord eller en tilsvarende foranstaltning, har insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen beføjelse til at foreslå en sådan foranstaltning efter proceduren i denne medlemsstat.
2. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, såsom henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med en foranstaltning som omhandlet i stk. 1, der foreslås i forbindelse med en sekundær insolvensbehandling, har kun virkning over for den del af en skyldners aktiver, som ikke er omfattet af denne insolvensbehandling, hvis alle berørte kreditorer giver deres samtykke.

Artikel 48

Virkninger af afslutning af insolvensbehandling

1. Insolvensbehandlingens afslutning er ikke til hinder for, at en anden endnu uafsluttet insolvensbehandling af samme skyldner fortsættes, jf. dog artikel 49.
2. Hvis insolvensbehandling af en juridisk person eller et selskab i den medlemsstat, hvor denne juridiske person eller selskabet har sit registrerede hjemsted, ville føre til opløsning af den juridiske person eller selskabet, ophører denne juridiske person eller selskabet ikke med at eksistere, før alle andre insolvensbehandlinger vedrørende samme skyldner er afsluttet, eller insolvensbehandleren eller -behandlerne i sådanne sager har givet sit/deres samtykke til opløsningen.

Artikel 49

Overskud fra den sekundære insolvensbehandling

Hvis det ved realisationen af aktiver i den sekundære insolvensbehandling er muligt at betale samtlige fordringer, som er anerkendt under denne insolvensbehandling, skal den insolvensbehandler, der er udpeget for denne insolvensbehandling, omgående overføre overskydende aktiver til insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen.

Artikel 50

Efterfølgende indledning af hovedinsolvensbehandlingen

Indledes der insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, efter at en anden insolvensbehandling i en anden medlemsstat er indledt i henhold til artikel 3, stk. 2, finder artikel 41, 45, 46, 47 og 49 anvendelse på den først indledte insolvensbehandling, i det omfang gennemførelsen af denne insolvensbehandling tillader det.

Artikel 51

Ændring af sekundær insolvensbehandling

1. På anmodning fra insolvensbehandleren for hovedinsolvensbehandlingen kan retten i den medlemsstat, hvor den sekundære insolvensbehandling er indledt, ændre den sekundære insolvensbehandling til en anden af de i bilag A anførte typer insolvensbehandlinger, forudsat at betingelserne for at indlede denne type insolvensbehandling i henhold til national lovgivning er opfyldt, og denne type insolvensbehandling er den mest hensigtsmæssige for så vidt angår de lokale kreditorens interesser og sammenhængen mellem hovedinsolvensbehandlingen og den sekundære insolvensbehandling.

2. Retten kan, når den behandler den i stk. 1 omhandlede anmodning, indhente oplysninger fra insolvensbehandlere, der er involveret i begge insolvensbehandlinger.

Artikel 52

Sikrende retsmidler

Når retten i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, udpeger en midlertidig kurator for at sikre en skyldners aktiver, har denne midlertidige kurator beføjelse til at anmode om, at der træffes alle foranstaltninger til bevarelse eller sikring af den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med denne anden medlemsstats lovgivning, i tidsrummet mellem indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling og afgørelsen om indledning af insolvensbehandling.

KAPITEL IV

UNDERRETNING AF KREDITORER OG ANMELDELSE AF FORDRINGER

Artikel 53

Ret til at anmelde fordringer

Enhver udenlandsk kreditor kan anmelde fordringer i forbindelse med insolvensbehandlingen ved brug af ethvert kommunikationsmiddel, som tillades anvendt ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Der er ikke pligt til at lade sig bistå af en advokat alene for at anmelde fordringer.

Artikel 54

Pligt til at underrette kreditorerne

1. Så snart der indledes insolvensbehandling i en medlemsstat, underretter retten i denne medlemsstat eller den af den pågældende ret udpegede insolvensbehandler straks de kendte udenlandske kreditorer.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning, som foretages ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, skal bl.a. indeholde oplysninger om de frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, det organ eller den myndighed, der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer, og eventuelle øvrige foranstaltninger. Det skal ligeledes fremgå af denne meddelelse, om kreditorer med privilegerede krav eller tinglig sikkerhed behøver at anmelde deres fordring. Meddelelsen skal også indeholde en kopi af den standardformular til anmeldelse af fordringer, der er omhandlet i artikel 55, eller oplysninger om, hvor formularen findes.

3. De i denne artikels stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger gives på den standardformular, der indføres i henhold til artikel 88. Formularen offentliggøres på den europæiske e-justiceportal og bærer titlen »Meddelelse om indledning af insolvensbehandling« på alle EU-institutioners officielle sprog. Den fremsendes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller på et andet sprog, som denne stat har accepteret i overensstemmelse med artikel 55, stk. 5, hvis dette sprog antages at være lettere forståeligt for de udenlandske kreditorer.

4. I forbindelse med insolvensbehandling af fysiske personer, der ikke er erhvervsdrivende, er det ikke obligatorisk at benytte den standardformular, der er omhandlet i denne artikel, hvis kreditorer ikke er forpligtet til at anmelde deres fordringer for at få deres fordringer taget i betragtning i insolvensbehandlingen.

Artikel 55

Fremgangsmåde for anmeldelse af fordringer

1. Enhver udenlandsk kreditor kan til anmeldelse af sin fordring benytte den standardanmeldelsesformular, der indføres i henhold til artikel 88. Denne formular har titlen »Anmeldelse af fordringer« på alle EU-institutionernes officielle sprog.

2. Standardanmeldelsesformularen i stk. 1 skal omfatte følgende oplysninger:
- navn, postadresse, eventuel e-mailadresse, eventuelt personligt identifikationsnummer og bankoplysninger på den i stk. 1 omhandlede udenlandske kreditor
 - fordringens størrelse med angivelse af hovedstol og eventuelle renter, datoen for dens opståen og forfaldsdatoen, hvis disse datoer er forskellige
 - hvis der gøres krav på renter, rentesatsen, uanset om den er af juridisk eller kontraktmæssig art, for hvilken periode renterne kræves, og det kapitaliserede rentebeløb
 - hvis der gøres krav på udgifter, der er opstået i forbindelse med, at en fordring gøres gældende inden indledningen af insolvensbehandling, størrelsen af disse udgifter og specificering heraf
 - fordringens art
 - om der gøres krav på status som privilegeret kreditor og grundlaget for dette krav
 - om der påberåbes tinglig sikkerhed eller ejendomsforbehold i forbindelse med fordringen, og i så fald hvilke aktiver den påberåbte sikkerhed omfatter, hvornår denne sikkerhed blev givet, og, hvis den er registreret, registreringsnummeret, og
 - om der gøres krav på modregning, og i så fald størrelsen af de gensidige fordringer, der eksisterer på datoen for indledningen af insolvensbehandlingen, hvornår de opstod, og fordringens beløb angivet efter modregning.

Sammen med standardanmeldelsesformularen indgives kopier af eventuel dokumentation.

3. Standardanmeldelsesformularen skal oplyse, at det ikke er obligatorisk at oplyse kreditorens bankoplysninger og personlige identifikationsnummer, jf. stk. 2, litra a).

4. Når en kreditor anmelder sin fordring på andre måder end via den i stk. 1 omhandlede standardformular, skal fordringen indeholde de i stk. 2 omhandlede oplysninger.

5. Fordringer kan anmeldes på ethvert af EU-institutionernes officielle sprog. Retten, insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, kan kræve, at kreditor medsender en oversættelse til det officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller til et andet sprog, som denne medlemsstat har oplyst, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, om den accepterer et andet af EU-institutionernes officielle sprog end sit eget sprog til anmeldelse af fordringer.

6. Fordringer skal anmeldes inden for den frist, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. For udenlandske kreditorer må denne frist ikke være under 30 dage efter bekendtgørelsen af insolvensbehandlingens indledning i insolvensregistret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Hvis en medlemsstat gør brug af artikel 24, stk. 4, må denne frist ikke være under 30 dage efter underretningen af en kreditor i henhold til artikel 54.

7. Hvis retten, insolvensbehandleren eller en skyldner, der har bevaret sin rådighed, er i tvivl med hensyn til en fordring, der er anmeldt i overensstemmelse med denne artikel, skal den pågældende give kreditor mulighed for at fremlægge yderligere dokumentation for fordringen og dens størrelse.

KAPITEL V

INSOLVENSBEHANDLING AF MEDLEMMER AF EN KONCERN

AFDELING 1

Samarbejde og kommunikation

Artikel 56

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere

1. Når en insolvensbehandling vedrører to eller flere medlemmer af samme koncern, samarbejder den insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af koncernen, med enhver insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, i det omfang et sådant samarbejde er

hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på sådanne insolvensbehandlinger, og ikke medfører nogen interessekonflikt. Dette samarbejde kan tage en hvilken som helst form, herunder indgåelse af aftaler eller protokoller.

2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde skal insolvensbehandlerne:
 - a) hurtigst muligt give hinanden enhver oplysning, der kan være relevant for de andre insolvensbehandlinger, forudsat at der er truffet egnede foranstaltninger til beskyttelse af fortrolige oplysninger
 - b) overveje, om der er mulighed for at koordinere forvaltningen af og tilsynet med de koncernmedlemmer, der er under insolvensbehandling, og, hvis dette er tilfældet, koordinere denne forvaltning og dette tilsyn
 - c) overveje, om der er mulighed for rekonstruktion af koncernmedlemmer, der er under insolvensbehandling, og, hvis dette er tilfældet, koordinere forslag til og forhandlinger om en samordnet rekonstruktionsplan.

Med henblik på litra b) og c) kan alle eller nogle af de i stk. 1 omhandlede insolvensbehandlere aftale, at en af de udpegede insolvensbehandlere skal tillægges yderligere beføjelser, når de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, åbner mulighed for en sådan aftale. De kan også aftale at fordele visse opgaver mellem sig, når de regler, der finder anvendelse på hver af insolvensbehandlingerne, åbner mulighed for en sådan fordeling af opgaver.

Artikel 57

Samarbejde og kommunikation mellem retter

1. Når en insolvensbehandling vedrører to eller flere medlemmer af den samme koncern, samarbejder en ret, som har indledt en sådan insolvensbehandling, med alle andre retter, hvortil der er indgivet begæring om insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, eller som har indledt en sådan insolvensbehandling, i det omfang et sådant samarbejde er hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingerne, og ikke medfører nogen interessekonflikt. Retterne kan med henblik herpå udpege en uafhængig person eller et uafhængigt organ, der skal handle efter deres anvisninger, forudsat at dette ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingerne.
2. Ved gennemførelsen af det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan retterne eller en udpeget person eller et udpeget organ, der handler på deres vegne, jf. stk. 1, kommunikere direkte med hinanden eller direkte anmode om oplysninger eller bistand fra hinanden, forudsat at parternes processuelle rettigheder og oplysningernes fortrolige karakter respekteres.
3. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver måde, som retten finder egnet. Det kan navnlig vedrøre:
 - a) koordinering ved udpegelsen af insolvensbehandlerne
 - b) fremsendelse af oplysninger på enhver måde, som retten finder hensigtsmæssig
 - c) koordinering af forvaltningen af og tilsynet med koncernmedlemmernes aktiver og forretninger
 - d) koordinering af afholdelsen af retsmøder
 - e) koordinering ved godkendelsen af protokoller, hvor det er nødvendigt.

Artikel 58

Samarbejde og kommunikation mellem insolvensbehandlere og retter

En insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af en koncern,

- a) skal samarbejde og kommunikere med enhver ret, hvortil der er indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, eller som har indledt en sådan insolvensbehandling, og
- b) kan anmode denne ret om oplysninger angående insolvensbehandlingen af et andet medlem af koncernen eller anmode om bistand i den insolvensbehandling, han er udpeget til at forestå,

i det omfang et sådant samarbejde og en sådan kommunikation er hensigtsmæssige for at lette en effektiv insolvensbehandling, ikke medfører nogen interessekonflikt og ikke er uforenelige med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen.

*Artikel 59***Udgifter til samarbejde og kommunikation ved insolvensbehandling af et medlem af en koncern**

Udgifterne til samarbejde og kommunikation som omhandlet i artikel 56-60, som en insolvensbehandler eller en ret pådrager sig, anses for udgifter og omkostninger forbundet med insolvensbehandlingen.

*Artikel 60***Insolvensbehandlerens beføjelser ved insolvensbehandling af et medlem af en koncern**

1. En insolvensbehandler, der er udpeget til insolvensbehandling af et medlem af en koncern, kan, i det omfang dette er hensigtsmæssigt for at lette en effektiv insolvensbehandling,

- a) høres i enhver insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern
- b) anmode om udsættelse af alle foranstaltninger, der er forbundet med realisationen af aktiver i en insolvensbehandling af ethvert andet medlem af samme koncern, forudsat at
 - i) der i henhold til artikel 56, stk. 2, litra c), er foreslået en rekonstruktionsplan for alle eller nogle af de medlemmer af koncernen, der er under insolvensbehandling, og der er rimelige chancer for, at den lykkes
 - ii) en sådan udsættelse er nødvendig for at sikre, at rekonstruktionsplanen gennemføres korrekt
 - iii) rekonstruktionsplanen vil være til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, og
 - iv) hverken den insolvensbehandling, hvortil den i stk. 1 omhandlede insolvensbehandler er udpeget, eller den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører, er omfattet af koordinering i henhold til afdeling 2 i dette kapitel
- c) anmode om indledning af koordineret behandling af en koncern i overensstemmelse med artikel 61.

2. Den ret, der har indledt insolvensbehandlingen, jf. stk. 1, litra b), udsætter helt eller delvis alle foranstaltninger, der er forbundet med realisationen af aktiver i insolvensbehandlingen, hvis den finder det godtgjort, at betingelserne i stk. 1, litra b), er opfyldt.

Inden retten afsiger kendelse om udsættelse, skal den høre den insolvensbehandler, der er udpeget i den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører. Der kan afsiges kendelse om udsættelse for en hvilken som helst periode på højst tre måneder, som retten skønner passende, og som er forenelig med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen.

Den ret, der udsætter behandlingen, kan kræve, at den i stk. 1 omhandlede insolvensbehandler træffer enhver egnet foranstaltning, der er til rådighed i den nationale lovgivning, for at sikre kreditorernes interesser i insolvensbehandlingen.

Retten kan forlænge udsættelsens varighed med en tilsvarende yderligere periode eller tilsvarende yderligere perioder, som den skønner passende, og som er forenelige med de regler, der finder anvendelse på insolvensbehandlingen, forudsat at de betingelser, der er nævnt i stk. 1, litra b), nr. ii)–iv), fortsat er opfyldt, og den samlede varighed af udsættelsen (den indledende periode sammen med eventuelle forlængelser) ikke overstiger seks måneder.

*AFDELING 2***Koordinering**

Underafdeling 1

Procedure*Artikel 61***Begæring om indledning af koordineret behandling af en koncern**

1. Der kan begæres koordineret behandling af en koncern ved enhver ret, der har kompetence med hensyn til insolvensbehandling af et medlem af koncernen af en insolvensbehandler, som er udpeget til en insolvensbehandling, der er indledt vedrørende et medlem af koncernen.

2. Den i stk. 1 omhandlede begæring fremsættes i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse på den insolvensbehandling, hvortil insolvensbehandleren er udpeget.
3. Den i stk. 1 omhandlede begæring ledsages af:
 - a) et forslag til den person, der skal udnævnes som koordinator for koncernen (»koordinatoren«), oplysninger om vedkommendes berettigelse i henhold til artikel 71, oplysninger om vedkommendes kvalifikationer samt vedkommendes skriftlige samtykke til at fungere som koordinator
 - b) en oversigt over den foreslåede koncernkoordinering og navnlig begrundelserne for, at betingelserne i artikel 63, stk. 1, er opfyldt
 - c) en liste over de insolvensbehandlere, der er udpeget i forhold til medlemmerne af koncernen og, hvis det er relevant, de retter og kompetente myndigheder, der er involveret i insolvensbehandlingen af koncernmedlemmerne
 - d) en oversigt over de anslåede omkostninger ved den foreslåede koncernkoordinering og en beregning af den andel af disse omkostninger, der skal betales af hvert koncernmedlem.

Artikel 62

Prioritetsregel

Hvis der fremsættes begæring om koordineret behandling af en koncern ved retter i forskellige medlemsstater, erklærer enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, sig inkompetent til fordel for denne ret, jf. dog artikel 66.

Artikel 63

Meddelelse fra den ret, hvor begæringen er modtaget

1. Den ret, der har modtaget en begæring om at indlede koordineret behandling af en koncern, giver hurtigst muligt meddelelse om begæringen om at indlede koordineret behandling af en koncern samt om den foreslåede koordinator til de insolvensbehandlere, som er udpeget i forhold til medlemmerne af koncernen som anført i begæringen i artikel 61, stk. 3, litra c), hvis den finder det godtgjort, at
 - a) indledning af en sådan behandling er hensigtsmæssig for at lette en effektiv insolvensbehandling med hensyn til de forskellige koncernmedlemmer
 - b) ingen kreditor til et medlem af koncernen, der forventes at deltage i behandlingen, sandsynligvis vil blive ringere stillet økonomisk af, at det pågældende medlem medtages i denne behandling
 - c) den foreslåede koordinator opfylder kravene i artikel 71.
2. Den meddelelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, opstiller de elementer, der er omhandlet i artikel 61, stk. 3, litra a)–d).
3. Den meddelelse, der er omhandlet i stk. 1, sendes som rekommanderet forsendelse, der attesteres ved et modtagelsesbevis.
4. Den ret, hvor begæringen er modtaget, giver de insolvensbehandlere, der er involveret, mulighed for at fremsætte bemærkninger.

Artikel 64

Indsigelser fra insolvensbehandlere

1. En insolvensbehandler, der er udpeget vedrørende et medlem af en koncern, kan gøre indsigelse mod:
 - a) medtagelsen i den koordinerede behandling af en koncern af den insolvensbehandling, hvortil vedkommende er udpeget, eller
 - b) den person, som er foreslået som koordinator.
2. Indsigelser i henhold til denne artikels stk. 1 indgives til den ret, som er omhandlet i artikel 63 inden for 30 dage, efter at insolvensbehandleren, jf. nærværende artikels stk. 1, har modtaget meddelelse om begæringen om at indlede koordineret behandling af en koncern.

Indsigelsen kan ske ved hjælp af den standardformular, der indføres i henhold til artikel 88.

3. Inden der træffes afgørelse om at deltage eller undlade at deltage i koordineringen i henhold til stk. 1, litra a), skal en insolvensbehandler indhente enhver godkendelse, som kan være påkrævet i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den insolvensbehandling, som vedkommende er blevet udpeget til, er indledt.

Artikel 65

Konsekvenser af en indsigelse mod medtagelsen i koncernkoordineringen

1. Hvis en insolvensbehandler har gjort indsigelse mod medtagelsen af den behandling, som vedkommende er blevet udpeget til i den koordinerede behandling af koncernen, medtages denne behandling ikke i den koordinerede behandling af koncernen.

2. Rettens beføjelser, som omhandlet i artikel 68, eller koordinatorens beføjelser i forbindelse med den pågældende behandling har ingen virkning for det pågældende medlem og indebærer ingen omkostninger for det pågældende medlem.

Artikel 66

Valg af ret med henblik på koordineret behandling af en koncern

1. Hvis mindst to tredjedele af alle de insolvensbehandlere, der er udpeget til insolvensbehandling af medlemmerne af koncernen, har aftalt, at en ret i en anden medlemsstat, der har kompetence, er den mest hensigtsmæssige ret til indledning af koordineret behandling af en koncern, har denne ret enekompetence.

2. Valget af ret foretages ved fælles skriftlig aftale eller mundtligt med skriftlig bekræftelse. Det kan foretages indtil det tidspunkt, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt i henhold til artikel 68.

3. Enhver anden ret end den, der har modtaget begæringen i henhold til stk. 1, erklærer sig inkompetent til fordel for denne ret.

4. Begæringen om indledning af koordineret behandling af koncernen indgives til den ret, der er indgået aftale om i henhold til artikel 61.

Artikel 67

Konsekvenser af indsigelser mod den foreslåede koordinator

Hvis der er modtaget indsigelser mod den person, der er foreslået som koordinator, fra en insolvensbehandler, der ikke også gør indsigelse mod medtagelsen i den koordinerede behandling af en koncern af det medlem, vedrørende hvilket insolvensbehandleren er blevet udpeget, kan retten afstå fra at udpege den pågældende person og opfordre den insolvensbehandler, der gør indsigelse, til at forelægge en ny anmodning i overensstemmelse med artikel 61, stk. 3.

Artikel 68

Afgørelse om indledning af koordineret behandling af en koncern

1. Efter udløbet af den i artikel 64, stk. 2, nævnte periode kan retten indlede koordineret behandling af en koncern, hvis den finder det godtgjort, at betingelserne i artikel 63, stk. 1, er opfyldt. I et sådant tilfælde skal retten:

a) udpege en koordinator

b) træffe afgørelse om koordinationens profil, og

c) træffe afgørelse om de anslåede omkostninger og den andel, der skal betales af koncernmedlemmerne.

2. Den afgørelse, der indleder koordineret behandling af en koncern, meddeles de deltagende insolvensbehandlere og koordinatoren.

*Artikel 69***Insolvensbehandleres efterfølgende indtræden**

1. I overensstemmelse med national lovgivning kan en insolvensbehandler efter den af retten truffne afgørelse, jf. artikel 68, anmode om, at den insolvensbehandling, som vedkommende er udpeget til, medtages, hvis
 - a) der har været en indsigelse mod medtagelsen af insolvensbehandlingen i den koordinerede behandling af koncernen, eller
 - b) insolvensbehandlingen af et medlem af koncernen er indledt, efter at retten har indledt den koordinerede behandling af koncernen.
2. Koordinatoren kan imødekomme en sådan anmodning efter høring af de insolvensbehandlere, der er involveret, jf. dog stk. 4, hvis
 - a) han eller hun under hensyntagen til den fase, som den koordinerede behandling af koncernen har nået på tidspunktet for anmodningen, finder det godtgjort, at kriterierne i artikel 63, stk. 1, litra a) og b), er opfyldt, eller
 - b) alle de insolvensbehandlere, der er involveret, når til enighed, med forbehold af betingelserne i deres nationale lovgivning.
3. Koordinatoren underretter retten og de deltagende insolvensbehandlere om sin beslutning i henhold til stk. 2 og om begrundelserne herfor.
4. En deltagende insolvensbehandler eller en insolvensbehandler, som har fået afslag på sin anmodning om medtagelse i den koordinerede behandling af en koncern, kan anfægte den i stk. 2 omhandlede afgørelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor den koordinerede behandling af koncernen er indledt.

*Artikel 70***Anbefalinger og koncernkoordineringsplan**

1. Når insolvensbehandlere gennemfører deres insolvensbehandling, skal de overveje anbefalingerne fra koordinatoren og indholdet i koncernkoordineringsplanen, jf. artikel 72, stk. 1.
2. En insolvensbehandler er ikke forpligtet til helt eller delvis at følge koordinatorens anbefalinger eller koncernkoordineringsplanen.

Følger insolvensbehandleren ikke koordinatorens anbefalinger eller koncernkoordineringsplanen skal vedkommende give en begrundelse herfor til de personer eller organer, som vedkommende refererer til i henhold til sin nationale lovgivning, og til koordinatoren.

Underafdeling 2

Generelle bestemmelser*Artikel 71***Koordinatoren**

1. Koordinatoren skal være en person, der i henhold til en medlemsstats lovgivning har ret til at fungere som insolvensbehandler.
2. Koordinatoren må ikke være en af de insolvensbehandlere, der er udpeget til at handle vedrørende et koncernmedlem, og må ikke have nogen interessekonflikt i forhold til koncernmedlemmerne, deres kreditorer og de insolvensbehandlere, der er udpeget vedrørende koncernmedlemmerne.

*Artikel 72***Koordinatorens opgaver og rettigheder**

1. Koordinatoren
 - a) fastsætter og udarbejder anbefalinger til den koordinerede gennemførelse af insolvensbehandlingen
 - b) foreslår en koncernkoordineringsplan, der fastsætter, beskriver og anbefaler en omfattende række hensigtsmæssige foranstaltninger, der skal sikre en integreret tilgang til afhjælpning af koncernmedlemmernes insolvens. Planen kan navnlig indeholde forslag til

- i) de foranstaltninger, der skal træffes for at genoprette de økonomiske præstationer og den finansielle soliditet hos koncernen eller en del heraf
 - ii) bilæggelse af tvister inden for koncernen, hvad angår transaktioner og anfægtelsessøgsmål inden for koncernen
 - iii) aftaler mellem insolvensbehandlere for de insolvente koncernmedlemmer.
2. Koordinatoren kan også
- a) høres og deltage i enhver insolvensbehandling af et andet medlem af samme koncern, bl.a. ved deltagelse i kreditormøder
 - b) mægle i tvister mellem to eller flere insolvensbehandlere for koncernmedlemmer
 - c) fremlægge og redegøre for sin koncernkoordineringsplan for de personer eller organer, som vedkommende skal referere til i henhold til sin nationale lovgivning
 - d) anmode om oplysninger fra enhver insolvensbehandler vedrørende et koncernmedlem, hvis disse oplysninger er eller kan være nyttige ved fastlæggelsen og udarbejdelsen af strategier og foranstaltninger til koordinering af insolvensbehandlingen, og
 - e) anmode om udsættelse af den indledte insolvensbehandling af ethvert koncernmedlem for en periode på op til seks måneder, forudsat at en sådan udsættelse er nødvendig for at sikre, at planen gennemføres korrekt og vil være til gavn for kreditorerne i den insolvensbehandling, hvor der er anmodet om udsættelse, eller anmode om ophævelse af en eksisterende udsættelse. En sådan anmodning fremsættes til den ret, der indledte den insolvensbehandling, som udsættelsen vedrører.
3. Den plan, der er omhandlet i stk. 1, litra b), må ikke indeholde anbefalinger vedrørende en konsolidering af insolvensbehandlingen eller boet, der er under insolvensbehandling.
4. Koordinatorens opgaver og rettigheder som defineret i henhold til denne artikel omfatter ikke de koncernmedlemmer, der ikke deltager i en koordineret insolvensbehandling af en koncern.
5. Koordinatoren udfører sine opgaver på upartisk vis og med den fornødne omhu.
6. Hvis koordinatoren finder, at udførelsen af vedkommendes opgaver kræver en betydelig stigning i omkostningerne i forhold til det skøn over omkostninger, der er anført i artikel 61, stk. 3, litra d), og under alle omstændigheder, hvis udgifterne overstiger 10 % af de anslåede omkostninger, skal koordinatoren
- a) straks underrette de deltagende insolvensbehandlere og
 - b) søge forudgående godkendelse fra den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern.

Artikel 73

Sprog

1. Koordinatoren kommunikerer med et deltagende koncernmedlems insolvensbehandler på det sprog, der aftales med insolvensbehandleren eller, hvis intet er aftalt, på det officielle sprog eller et af EU-institutionernes officielle sprog, som anvendes af den ret, der har indledt insolvensbehandlingen af det pågældende koncernmedlem.
2. Koordinatoren kommunikerer med en ret på det officielle sprog, som finder anvendelse på denne ret.

Artikel 74

Samarbejde mellem insolvensbehandlerne og koordinatoren

1. Insolvensbehandlere, der er udpeget i forhold til medlemmer af en koncern, og koordinatoren samarbejder med hinanden i det omfang, et sådant samarbejde ikke er uforeneligt med de regler, der finder anvendelse på den respektive insolvensbehandling.
2. Insolvensbehandlere meddeler navnlig alle de oplysninger, der er relevante for, at koordinatoren kan udføre sine opgaver.

*Artikel 75***Tilbagekaldelse af udpegelsen af koordinatoren**

Retten tilbagekalder udpegelsen af koordinatoren af egen drift eller på anmodning af insolvensbehandleren for et deltagende koncernmedlem, hvis

- a) koordinatoren handler til skade for et deltagende koncernmedlems kreditorer, eller
- b) koordinatoren ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til dette kapitel.

*Artikel 76***Skyldner, der har bevaret sin rådighed**

De bestemmelser, der i henhold til dette kapitel finder anvendelse på insolvensbehandleren, finder også, hvor det er relevant, anvendelse på den skyldner, der har bevaret sin rådighed.

*Artikel 77***Omkostninger og fordeling**

1. Vederlaget til koordinatoren skal være tilstrækkeligt, stå i forhold til de opgaver, der er udført, og afspejle rimelige udgifter.
2. Når koordinatoren har fuldført sine opgaver, fastlægger han den endelige opgørelse af omkostningerne og den andel, der skal betales af hvert medlem, og indsender denne erklæring til hver deltagende insolvensbehandler og til den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern.
3. Er der ikke gjort indsigelse fra insolvensbehandleren senest 30 dage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede erklæring, anses de omkostninger og den andel, der skal betales af hvert medlem, for at være aftalt. Erklæringen indgives til den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern, med henblik på bekræftelse.
4. I tilfælde af indsigelse, træffer den ret, der har indledt koordineret insolvensbehandling af en koncern, på anmodning af koordinatoren eller en deltagende insolvensbehandler afgørelse om de omkostninger og den andel, der skal betales af hvert medlem i overensstemmelse med kriterierne i denne artikels stk. 1 og under hensyntagen til det skøn over omkostninger, der er nævnt i artikel 68, stk. 1, og, hvis det er relevant, artikel 72, stk. 6.
5. En deltagende insolvensbehandler kan anfægte den i stk. 4 omhandlede afgørelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor den koordinerede insolvensbehandling af koncernen er indledt.

KAPITEL VI

DATABESKYTTELSE*Artikel 78***Databeskyttelse**

1. Nationale regler til gennemførelse af direktiv 95/46/EF finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af denne forordning, forudsat at behandlingerne i artikel 3, stk. 2, i direktiv 95/46/EF ikke berøres.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på Kommissionens behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning.

*Artikel 79***Medlemsstaternes ansvar med hensyn til behandling af personoplysninger i nationale insolvensregistre**

1. Hver medlemsstat orienterer Kommissionen om navnet på den fysiske eller juridiske person, offentlige myndighed, institution eller ethvert andet organ, som er udpeget i national lovgivning til at udøve funktioner som registeransvarlig i overensstemmelse med artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF med henblik på offentliggørelse i den europæiske e-justiceportal.

2. Medlemsstaterne sørger for, at tekniske foranstaltninger til sikring af beskyttelsen af de personoplysninger, der behandles i deres nationale insolvensregistre som omhandlet i artikel 24, gennemføres.
3. Medlemsstaterne er ansvarlige for at kontrollere, at den registeransvarlige, som er udpeget i national lovgivning i overensstemmelse med artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF, sikrer overholdelse af principperne vedrørende oplysningernes pålidelighed, navnlig rigtighed og ajourføring af oplysninger, der opbevares i nationale insolvensregistre.
4. Medlemsstaterne er i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF ansvarlige for indsamling og opbevaring af oplysninger i nationale databaser og for afgørelser, der træffes, om at gøre sådanne oplysninger tilgængelige i det sammenkoblede register, som der er adgang til via den europæiske e-justiceportal.
5. Som led i de oplysninger, der bør stilles til rådighed for registrerede med henblik på at sætte dem i stand til at udøve deres rettigheder, og navnlig retten til sletning af oplysninger, underretter medlemsstaterne de registrerede om den tilgængelighedsperiode, som er fastsat for personlige oplysninger, der opbevares i insolvensregistre.

Artikel 80

Kommissionens ansvar i forbindelse med behandling af personoplysninger

1. Kommissionen udøver sine beføjelser som registeransvarlig i medfør af artikel 2, litra d), i forordning (EF) nr. 45/2001 i overensstemmelse med de respektive ansvarsområder, der defineres i denne artikel.
2. Kommissionen fastlægger de nødvendige politikker og anvender de nødvendige tekniske løsninger for at udføre de opgaver, der hører under den registeransvarliges ansvarsområde.
3. Kommissionen gennemfører de tekniske foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre beskyttelse af personoplysninger under forsendelse, navnlig fortrolighed og integritet af enhver overførsel til og fra den europæiske e-justiceportal.
4. Kommissionens forpligtelser berører ikke medlemsstaternes og andre organers ansvar for indhold og drift af de sammenkoblede nationale databaser, som de driver.

Artikel 81

Oplysningspligt

Uden at det berører de oplysninger, der skal gives til de registrerede i henhold til artikel 11 og 12 i forordning (EF) nr. 45/2001, orienterer Kommissionen ved offentliggørelse gennem den europæiske e-justiceportal de registrerede om sin rolle i forbindelse med behandling af oplysningerne og formålene med behandlingen af disse oplysninger.

Artikel 82

Opbevaring af personoplysninger

For så vidt angår oplysninger fra sammenkoblede nationale databaser må der ikke opbevares personoplysninger vedrørende registrerede i den europæiske e-justiceportal. Alle sådanne oplysninger skal opbevares i de nationale databaser, der drives af medlemsstaterne eller af andre organer.

Artikel 83

Adgang til personoplysninger via den europæiske e-justiceportal

Personoplysninger, der opbevares i de nationale insolvensregistre, der er omhandlet i artikel 24, skal være tilgængelige via den europæiske e-justiceportal, så længe de er tilgængelige i henhold til national lovgivning.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 84

Tidsmæssig anvendelse

1. Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter den 26. juni 2017. Retshandler foretaget af en skyldner inden nævnte dato er fortsat underlagt den lovgivning, der var gældende for dem på det tidspunkt, hvor de blev foretaget.
2. Uanset nærværende forordnings artikel 91 finder forordning (EF) nr. 1346/2000 fortsat anvendelse på insolvensbehandlinger, der falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde, og som er indledt inden den 26. juni 2017.

Artikel 85

Forholdet til konventioner

1. Denne forordning træder på de sagsområder, som den vedrører, og i forholdet mellem medlemsstaterne i stedet for de konventioner, der er indgået mellem to eller flere medlemsstater, navnlig:
 - a) konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899
 - b) konventionen mellem Belgien og Østrig om konkurs, akkord og betalingshenstand (med tillægsprotokol af 13. juni 1973), undertegnet i Bruxelles den 16. juli 1969
 - c) konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925
 - d) traktaten mellem Tyskland og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Wien den 25. maj 1979
 - e) konventionen mellem Frankrig og Østrig om domstolskompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs, undertegnet i Wien den 27. februar 1979
 - f) konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930
 - g) konventionen mellem Italien og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Rom den 12. juli 1977
 - h) konventionen mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962
 - i) konventionen mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Belgien om gensidig fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bruxelles den 2. maj 1934
 - j) konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om konkurs, undertegnet i København den 7. november 1933
 - k) den europæiske konvention om visse internationale aspekter af konkurs, undertegnet i Istanbul den 5. juni 1990
 - l) konventionen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Kongeriget Grækenland om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, undertegnet i Athen den 18. juni 1959
 - m) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt ved handelsvoldgift, undertegnet i Beograd den 18. marts 1960

- n) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Italien om gensidigt samarbejde om civilsager og administrative sager, undertegnet i Rom den 3. december 1960
 - o) aftalen mellem Den Socialistiske Folkerepublik Jugoslavien og Kongeriget Belgien om gensidigt samarbejde om civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Beograd den 24. september 1971
 - p) konventionen mellem Jugoslaviens og Frankrigs regeringer om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Paris den 18. maj 1971
 - q) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet og Den Helleniske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 22. oktober 1980 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Grækenland
 - r) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 23. april 1982 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Cypern
 - s) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviets regering og Republikken Frankrigs regering om gensidig retshjælp, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i civilretlige, familieretlige og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 10. maj 1984 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Frankrig
 - t) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet og Den Italienske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Prag den 6. december 1985 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Italien
 - u) aftalen mellem Republikken Letland, Republikken Estland og Republikken Litauen om gensidig retshjælp og retsforhold, undertegnet i Tallinn den 11. november 1992
 - v) aftalen mellem Estland og Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Tallinn den 27. november 1998
 - w) aftalen mellem Republikken Litauen og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Warszawa den 26. januar 1993
 - x) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Helleniske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bukarest den 19. oktober 1972
 - y) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Franske Republik om gensidig retshjælp i civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 5. november 1974
 - z) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Den Helleniske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 10. april 1976
 - aa) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 29. april 1983
 - ab) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgariens regering og Den Franske Republiks regering om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Sofia den 18. januar 1989
 - ac) traktaten mellem Rumænien og Den Tjekkiske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 11. juli 1994
 - ad) traktaten mellem Rumænien og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 15. maj 1999.
2. De konventioner, der er nævnt i stk. 1, bevarer deres retsvirkning for så vidt angår procedurer, som er indledt inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse:
- a) i en medlemsstat, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser på det konkursretlige område, som måtte følge af en konvention, som denne medlemsstat har indgået med et eller flere tredjelande inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000
 - b) i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser i forbindelse med konkurs og likvidation af insolvente selskaber, som måtte følge af aftaler med Commonwealth, der eksisterede på tidspunktet for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1346/2000.

*Artikel 86***Oplysninger om medlemsstaternes og Unionens insolvenslovgivning**

1. Medlemsstaterne fremsender inden for rammerne af det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, der blev oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF⁽¹⁾, og med henblik på at stille disse oplysninger til rådighed for offentligheden en kort beskrivelse af deres nationale lovgivning og de nationale procedurer vedrørende insolvens, især med hensyn til de i artikel 7, stk. 2, omhandlede forhold.
2. Medlemsstaterne opdaterer regelmæssigt de i stk. 1 omhandlede oplysninger.
3. Kommissionen gør oplysninger vedrørende denne forordning tilgængelige for offentligheden.

*Artikel 87***Etablering af registersammenkoblingen**

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om etablering af sammenkoblingen af insolvensregistre som omhandlet i artikel 25. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 89, stk. 3.

*Artikel 88***Udarbejdelse og senere ændring af standardformularer**

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter til udarbejdelse og om nødvendigt ændring af de formularer, der er omhandlet i artikel 27, stk. 4, artikel 54 og 55 samt artikel 64, stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 89, stk. 2.

*Artikel 89***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

*Artikel 90***Revisionsklausul**

1. Senest den 27. juni 2027 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om denne forordnings anvendelse. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af denne forordning.
2. Senest den 27. juni 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af den koordinerede insolvensbehandling af koncerner. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af denne forordning.
3. Senest den 1. januar 2016 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en undersøgelse af de grænseoverskridende spørgsmål i forbindelse med ansvar og retlighedsfrakendelse for virksomhedsledere.
4. Senest den 27. juni 2020 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en undersøgelse af spørgsmålet om misbrug i form af forumshopping.

⁽¹⁾ Rådets beslutning 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25).

*Artikel 91***Ophævelse**

Forordning (EF) nr. 1346/2000 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til nærværende forordning og læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag D til nærværende forordning.

*Artikel 92***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 26. juni 2017, med undtagelse af:

- a) artikel 86, der anvendes fra den 26. juni 2016
- b) artikel 24, stk. 1, der anvendes fra den 26. juni 2018, og
- c) artikel 25, der anvendes fra den 26. juni 2019.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. maj 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

—

BILAG A

Insolvensbehandlinger som omhandlet i artikel 2, nr. 4)

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs
- Reorganizace
- Oddlužení

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren
- Das Insolvenzverfahren

EESTI

- Pankrotimenetus
- Võlgade ümberkujundamise menetlus

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court
- Bankruptcy
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent
- Winding-up in bankruptcy of partnerships
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution
- Examinership
- Debt Relief Notice
- Debt Settlement Arrangement
- Personal Insolvency Arrangement

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου
- Διαδικασία Εξυγίανσης

ESPAÑA

- Concurso
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio

FRANCE

- Sauvegarde
- Sauvegarde accélérée
- Sauvegarde financière accélérée
- Redressement judiciaire
- Liquidation judiciaire

HRVATSKA

- Stečajni postupak

ITALIA

- Fallimento
- Concordato preventivo
- Liquidazione coatta amministrativa
- Amministrazione straordinaria
- Accordi di ristrutturazione
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano)
- Liquidazione dei beni

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process
- Juridiskās personas maksātnespējas process
- Fiziskās personas maksātnespējas process

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla
- Įmonės bankroto byla
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka
- Fizinio asmens bankroto procesas

LUXEMBOURG

- Faillite
- Gestion contrôlée
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif)
- Régime spécial de liquidation du notariat
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás
- Felszámolási eljárás

MALTA

- Xoljiment
- Amministrazzjoni
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri
- Stralċ mill-Qorti
- Falliment f'każ ta' kummerċjant
- Proċedura biex kumpanija tirkupra

NEDERLAND

- Het faillissement
- De surséance van betaling
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren)
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren)
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren)
- Das Schuldenregulierungsverfahren
- Das Abschöpfungsverfahren
- Das Ausgleichsverfahren

POLSKA

- Postępowanie naprawcze
- Upadłość obejmująca likwidację
- Upadłość z możliwością zawarcia układu

PORTUGAL

- Processo de insolvência
- Processo especial de revitalização

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței
- Reorganizarea judiciară
- Procedura falimentului
- Concordatul preventiv

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja
- Postopek prisilne poravnave
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie
- Reštrukturalizačné konanie
- Oddĺženie

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs
- Yrityssaneeraus/företagssanering
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner

SVERIGE

- Konkurs
- Företagsrekonstruktion
- Skuldsanering

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation
 - Bankruptcy or sequestration.
-

BILAG B

Insolvensbehandlere som omhandlet i artikel 2, nr. 5)

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes
- De vereffenaar/Le liquidateur
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик
- Временен синдик
- (Постоянен) синдик
- Служебен синдик

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce
- Předběžný insolvenční správce
- Oddělený insolvenční správce
- Zvláštní insolvenční správce
- Zástupce insolvenčního správce

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter
- Vergleichsverwalter
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)
- Verwalter
- Insolvenzverwalter
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)
- Treuhänder
- Vorläufiger Insolvenzverwalter
- Vorläufiger Sachwalter

EESTI

- Pankrotihaldur
- Ajutine pankrotihaldur
- Usaldusisik

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator
- Official Assignee
- Trustee in bankruptcy

- Provisional Liquidator
- Examiner
- Personal Insolvency Practitioner
- Insolvency Service

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος
- Ο εισηγητής
- Η επιτροπή των πιστωτών
- Ο ειδικός εκκαθαριστής

ESPAÑA

- Administrador concursal
- Mediador concursal

FRANCE

- Mandataire judiciaire
- Liquidateur
- Administrateur judiciaire
- Commissaire à l'exécution du plan

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj
- Privremeni stečajni upravitelj
- Stečajni povjerenik
- Povjerenik

ITALIA

- Curatore
- Commissario giudiziale
- Commissario straordinario
- Commissario liquidatore
- Liquidatore giudiziale
- Professionista nominato dal Tribunale
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore
- Liquidatore

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής
- Επίσημος Παραλήπτης
- Διαχειριστής της Πτώχευσης

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators

LIETUVA

- Bankroto administratorius
- Restruktūrizavimo administratorius

LUXEMBOURG

- Le curateur
- Le commissaire
- Le liquidateur
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő
- Felszámoló

MALTA

- Amministratur Proviżorju
- Riċevitur Uffiċjali
- Stralċjarju
- Manager Speċjali
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment
- Kontrollur Speċjali

NEDERLAND

- De curator in het faillissement
- De bewindvoerder in de surséance van betaling
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

- Masseverwalter
- Sanierungsverwalter
- Ausgleichsverwalter
- Besonderer Verwalter
- Einstweiliger Verwalter
- Sachwalter
- Treuhänder
- Insolvenzgericht
- Konkursgericht

POLSKA

- Syndyk
- Nadzorca sądowy
- Zarządca

PORTUGAL

- Administrador da insolvência
- Administrador judicial provisório

ROMÂNIA

- Practician în insolvență
- Administrator concordatar
- Administrator judiciar
- Lichidator judiciar

SLOVENIJA

- Upravitelj

SLOVENSKO

- Predbežný správca
- Správca

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare
- Selvittäjä/utredare

SVERIGE

- Förvaltare
- Rekonstruktör

UNITED KINGDOM

- Liquidator
 - Supervisor of a voluntary arrangement
 - Administrator
 - Official Receiver
 - Trustee
 - Provisional Liquidator
 - Interim Receiver
 - Judicial factor.
-

BILAG C

Den ophævede forordning med oversigt over senere ændringer heraf

Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000

(EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 603/2005

(EUT L 100 af 20.4.2005, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 694/2006

(EUT L 121 af 6.5.2006, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006

(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 681/2007

(EUT L 159 af 20.6.2007, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 788/2008

(EUT L 213 af 8.8.2008, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 210/2010

(EUT L 65 af 13.3.2010, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 583/2011

(EUT L 160 af 18.6.2011, s. 52)

Rådets forordning (EU) nr. 517/2013

(EUT L 158 af 10.6.2013, s. 1)

Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 663/2014

(EUT L 179 af 19.6.2014, s. 4)

Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union

(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 33)

BILAG D

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledende tekst	Artikel 2, indledende tekst
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, nr. 4)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, nr. 5)
Artikel 2, litra c)	—
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, nr. 6)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, nr. 7)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 2, litra g), indledende tekst	Artikel 2, nr. 9), indledende tekst
Artikel 2, litra g), første led	Artikel 2, nr. 9), vii)
Artikel 2, litra g), andet led	Artikel 2, nr. 9), iv)
Artikel 2, litra g), tredje led	Artikel 2, nr. 9), viii)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, nr. 10)
—	Artikel 2, nr. 1)-3) og 11)-13)
—	Artikel 2, nr. 9), i)-iii), v), vi)
Artikel 3	Artikel 3
—	Artikel 4
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 4	Artikel 7
Artikel 5	Artikel 8
Artikel 6	Artikel 9
Artikel 7	Artikel 10
Artikel 8	Artikel 11, stk. 1
—	Artikel 11, stk. 2
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13, stk. 1
—	Artikel 13, stk. 2
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
Artikel 13, første led	Artikel 16, litra a)
Artikel 13, andet led	Artikel 16, litra b)
Artikel 14, første led	Artikel 17, litra a)
Artikel 14, andet led	Artikel 17, litra b)

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 14, tredje led	Artikel 17, litra c)
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 20
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
—	Artikel 24
—	Artikel 25
—	Artikel 26
—	Artikel 27
Artikel 21, stk. 1	Artikel 28, stk. 2
Artikel 21, stk. 2	Artikel 28, stk. 1
Artikel 22	Artikel 29
Artikel 23	Artikel 30
Artikel 24	Artikel 31
Artikel 25	Artikel 32
Artikel 26	Artikel 33
Artikel 27	Artikel 34
Artikel 28	Artikel 35
—	Artikel 36
Artikel 29	Artikel 37, stk. 1
—	Artikel 37, stk. 2
—	Artikel 38
—	Artikel 39
Artikel 30	Artikel 40
Artikel 31	Artikel 41
—	Artikel 42
—	Artikel 43
—	Artikel 44
Artikel 32	Artikel 45
Artikel 33	Artikel 46
Artikel 34, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 34, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 34, stk. 3	—
—	Artikel 48
Artikel 35	Artikel 49
Artikel 36	Artikel 50
Artikel 37	Artikel 51

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
Artikel 38	Artikel 52
Artikel 39	Artikel 53
Artikel 40	Artikel 54
Artikel 41	Artikel 55
Artikel 42	—
—	Artikel 56
—	Artikel 57
—	Artikel 58
—	Artikel 59
—	Artikel 60
—	Artikel 61
—	Artikel 62
—	Artikel 63
—	Artikel 64
—	Artikel 65
—	Artikel 66
—	Artikel 67
—	Artikel 68
—	Artikel 69
—	Artikel 70
—	Artikel 71
—	Artikel 72
—	Artikel 73
—	Artikel 74
—	Artikel 75
—	Artikel 76
—	Artikel 77
—	Artikel 78
—	Artikel 79
—	Artikel 80
—	Artikel 81
—	Artikel 82
—	Artikel 83
Artikel 43	Artikel 84, stk. 1
—	Artikel 84, stk. 2
Artikel 44	Artikel 85
—	Artikel 86
Artikel 45	—
—	Artikel 87
—	Artikel 88

Forordning (EF) nr. 1346/2000	Nærværende forordning
—	Artikel 89
Artikel 46	Artikel 90, stk. 1
—	Artikel 90, stk. 2-4
—	Artikel 91
Artikel 47	Artikel 92
Bilag A	Bilag A
Bilag B	—
Bilag C	Bilag B
—	Bilag C
—	Bilag D

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/849

af 20. maj 2015

om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Strømme af sorte penge kan skade den finansielle sektors integritet, stabilitet og omdømme og true Unionens indre marked og den internationale udvikling. Hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og organiseret kriminalitet er fortsat væsentlige problemer, som bør håndteres på EU-plan. Ud over en videreudvikling af strafferetlige foranstaltninger til bekæmpelse heraf på EU-plan er en målrettet og forholdsmæssig forebyggelse af anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme nødvendig og kan give supplerende resultater.
- (2) Kreditinstitutternes og finansieringsinstitutternes soliditet, integritet og stabilitet samt tilliden til det finansielle system som helhed kan lide alvorlig skade som følge af kriminelle og medvirkende personers bestræbelser på at tilsløre oprindelsen af udbytter fra kriminelle handlinger eller på at kanalisere lovlige eller ulovlige midler over i finansiering af terrorisme. Dem, der hvidvasker penge eller finansierer terrorisme, vil kunne forsøge at udnytte de frie kapitalbevægelser og den frie udveksling af finansielle tjenesteydelser, som Unionens finansielt integrerede område indebærer, til at fremme deres kriminelle aktiviteter. En vis koordinering på EU-plan er derfor nødvendig. Samtidig bør målene for beskyttelse af samfundet mod kriminalitet og beskyttelse af Unionens finansielle systems stabilitet og integritet afvejes mod behovet for at skabe lovgivningsmæssige rammer, der giver virksomheder mulighed for at styrke deres virksomheder uden uforholdsmæssige udgifter.
- (3) Dette direktiv er det fjerde direktiv om håndtering af risikoen for hvidvask af penge. I Rådets direktiv 91/308/EØF ⁽⁴⁾ blev hvidvask af penge defineret som kriminelle handlinger i forbindelse med narkotikahandel, og

⁽¹⁾ EUT C 166 af 12.6.2013, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 271 af 19.9.2013, s. 31.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 20.4.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 20.5.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77).

kun den finansielle sektor blev pålagt forpligtelser. I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF ⁽¹⁾ blev anvendelsesområdet for direktiv 91/308/EØF udvidet, både i forhold til de kriminelle handlinger og i forhold til den række erhverv og aktiviteter, der var omfattet. I juni 2003 reviderede Den Finansielle Aktionsgruppe (the Financial Action Task Force, »FATF«) sine anbefalinger til at omfatte finansiering af terrorisme og indførte mere detaljerede bestemmelser om identifikation og kontrol af kunder, om situationer, hvor en større risiko for hvidvask af penge kan berettige til skærpede foranstaltninger, og også om situationer, hvor en lavere risiko kan berettige til mere lempelige kontroller. Disse ændringer blev afspejlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF ⁽²⁾ og i Kommissionens direktiv 2006/70/EF ⁽³⁾.

- (4) Hvidvask af penge og finansiering af terrorisme foregår ofte i international kontekst. Foranstaltninger, som udelukkende træffes på nationalt plan eller endog på EU-plan uden hensyntagen til koordinering og samarbejde på internationalt plan, vil kun få meget begrænsede virkninger. De foranstaltninger, som Unionen træffer på dette område, bør derfor være forenelige med og mindst lige så strenge som andre forholdsregler, der træffes i de internationale fora. Unionen bør ved sin indsats fortsat tage særligt hensyn til FATF-anbefalingerne og instrumenter fra andre internationale organer, som er aktive inden for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. For at gøre bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme mere effektiv bør de relevante EU-retsakter, hvis det er relevant, afstemmes med de internationale standarder om forebyggelse af hvidvask af penge samt finansiering af terrorisme og masseødelæggelsesvåben, der blev vedtaget af FATF i februar 2012 (»de reviderede anbefalinger fra FATF«).
- (5) Desuden indebærer misbrug af det finansielle system til kanalisering af illegale eller endog lovlige midler til terrorformål en klar risiko for det finansielle systems integritet, funktion, omdømme og stabilitet. De forebyggende foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv, bør være rettet mod manipulering af midler, der stammer fra grov kriminalitet, og indsamling af midler eller formuegoder til terrorformål.
- (6) Ved store kontantbetalinger er der høj risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. For at skærpe overvågningen og begrænse de risici, der er forbundet med sådanne kontantbetalinger, bør personer, som handler med varer, være omfattet af dette direktiv i det omfang, de foretager eller modtager kontantbetalinger på 10 000 EUR eller derover. Medlemsstaterne bør have mulighed for at indføre lavere tærskler, yderligere generelle begrænsninger af brugen af kontanter og strengere bestemmelser.
- (7) Brugen af elektroniske pengeprodukter betragtes i stigende grad som en erstatning for bankkonti, hvilket i forlængelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽⁴⁾ berettiger, at disse produkter underlægges forpligtelserne med hensyn til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. I visse tilfælde med en dokumenteret lav risiko og under strenge risikobegrænsende betingelser bør medlemsstaterne imidlertid kunne fritage elektroniske pengeprodukter for visse kundekendingsprocedurer såsom identifikation og kontrol af kunden og af den reelle ejer, men ikke for overvågning af transaktioner eller forretningsforbindelser. De risikobegrænsende betingelser bør omfatte et krav om at fritage elektroniske pengeprodukter, når de udelukkende anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser, og om, at det elektronisk lagrede beløb er lavt nok til at udelukke omgåelse af bestemmelserne om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. En sådan fritagelse bør ikke berøre den skønsbeføjelse, som medlemsstaterne har til at tillade forpligtede enheder at anvende lempede kundekendingsprocedurer i forbindelse med andre elektroniske pengeprodukter, der indebærer en lavere risiko, i overensstemmelse med artikel 15.
- (8) Med hensyn til forpligtede enheder, der er omfattet af dette direktiv, kan ejendomsmæglere anses for at omfatte udlejningsformidlere, hvor det er relevant.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF af 4. december 2001 om ændring af Rådets direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

⁽³⁾ Kommissionens direktiv 2006/70/EF af 1. august 2006 om fastsættelse af gennemførelsesforanstaltninger til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF for så vidt angår definitionen af politisk udsat person og de tekniske kriterier for lempede procedurer med hensyn til kundelegitimation og for undtagelse i tilfælde, hvor en finansiel aktivitet udøves lejlighedsvis eller i et meget begrænset omfang (EUT L 214 af 4.8.2006, s. 29).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

- (9) Retlige aktører som defineret af medlemsstaterne bør være underlagt dette direktiv, når de deltager i finansielle transaktioner eller selskabstransaktioner, herunder når de yder rådgivning om skatteforhold, hvor der er den største risiko for, at disse retlige aktørers ydelser misbruges til hvidvask af udbytte fra kriminelle handlinger eller finansiering af terrorisme. Der bør dog ikke være nogen forpligtelse til at indberette oplysninger, der er modtaget enten før, under eller efter retslige procedurer eller i forbindelse med vurderingen af en klients retsstilling. Derfor bør juridisk rådgivning fortsat være omfattet af tavshedspligt, medmindre den retlige aktør deltager i hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, eller den juridiske rådgivning ydes med henblik på hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, eller den retlige aktør ved, at klienten søger juridisk rådgivning med henblik på hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.
- (10) Tjenesteydelser, der er direkte sammenlignelige, og som præsteres af de aktører, der er omfattet af dette direktiv, bør behandles ens. For at sikre overholdelsen af de rettigheder, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), bør de oplysninger, som revisorer, eksterne regnskabskyndige og skatterådgivere, der i nogle medlemsstater kan forsvare eller repræsentere en klient i forbindelse med retslige procedurer eller fastslå en klients retsstilling, får adgang til under udførelsen af disse opgaver, ikke være underlagt indberetningspligten fastsat i dette direktiv.
- (11) Det er vigtigt udtrykkeligt at fremhæve, at »skattemæssige overtrædelser« i forbindelse med direkte og indirekte skatter er omfattet af den brede definition af »kriminell handling« i dette direktiv i overensstemmelse med de reviderede FATF-anbefalinger. Da de overtrædelser af skattelovgivningen, som de enkelte medlemsstater betragter som »kriminelle handlinger«, der straffes med sanktioner som omhandlet i artikel 3, pkt. 4, litra f), kan være forskellige, kan også definitionerne af skattemæssige overtrædelser i national ret være forskellige. Selv om der ikke tilstræbes harmonisering af definitionerne af skattemæssige overtrædelser i medlemsstaternes nationale ret, bør medlemsstaterne, så vidt det er muligt i henhold til deres nationale ret, tillade udveksling af oplysninger eller ydelse af bistand mellem EU's finansielle efterretningsenheder (Financial Intelligence Units, FIU'er).
- (12) Det er nødvendigt at identificere fysiske personer, som udøver ejendomsret til eller kontrol over en juridisk enhed. Med henblik på at sikre effektiv gennemsigtighed bør medlemsstaterne sørge for, at det bredest mulige spektrum af juridiske enheder, der er stiftet eller oprettet af en hvilken som helst anden mekanisme på deres område, er omfattet. Selv om konstateringen af en bestemt procentuel aktiebesiddelse eller ejerandel ikke automatisk gør det muligt at identificere den reelle ejer, bør det dog være en af flere bevisfaktorer, som tages i betragtning. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne beslutte, at en lavere procentdel kan være tegn på ejerskab eller kontrol.
- (13) Identifikation og kontrol af reelle ejere bør, hvis det er relevant, udvides til at omfatte juridiske enheder, som ejer andre juridiske enheder, og forpligtede enheder bør søge efter den eller de fysiske personer, som i sidste ende udøver kontrol gennem ejerskab eller ved hjælp af andre midler over den juridiske enhed, som er kunden. Kontrol ved hjælp af andre midler kan bl.a. omfatte de kontrolkriterier, der anvendes med henblik på at udarbejde konsoliderede regnskaber, f.eks. gennem aktionæraftaler, udøvelse af bestemmende indflydelse eller beføjelse til at udpege den øverste ledelse. Der kan opstå tilfælde, hvor det ikke er muligt at identificere en fysisk person, der enten i sidste ende ejer eller udøver kontrol over en juridisk enhed. I sådanne særlige tilfælde kan de forpligtede enheder, efter at de har udtømt alle andre identifikationsmuligheder, og forudsat at der ikke er grund til mistanke, betragte den eller de øverste ledere som den eller de reelle ejere.
- (14) Nøjagtige og opdaterede oplysninger om den reelle ejer er af afgørende betydning for at kunne spore kriminelle, som ellers kan skjule deres identitet bag selskabsstrukturer. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at enheder, der er stiftet på deres område i henhold til gældende national ret, indhenter og opbevarer tilstrækkelige, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab foruden basisoplysninger såsom virksomhedens navn og adresse og bevis for stiftelse og retsligt ejerskab. Med henblik på at skabe øget gennemsigtighed for at bekæmpe misbrug af juridiske enheder bør medlemsstaterne sikre, at oplysninger om reelt ejerskab er lagret i et centralt register, som er beliggende uden for virksomheden, i fuld overensstemmelse med EU-retten. Medlemsstaterne bør til dette formål kunne bruge en central database, der indsamler oplysninger om reelt ejerskab, eller virksomhedsregistret eller et andet centralt register. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, at forpligtede enheder har ansvar for at indlæse oplysninger i registret. Medlemsstaterne bør sørge for, at disse oplysninger under alle omstændigheder stilles til rådighed for de kompetente myndigheder og FIU'erne, og at de videregives til forpligtede enheder, når sidstnævnte iværksætter kundekendskabsprocedurer. Medlemsstaterne bør også sikre, at andre personer, der kan påvise en legitim interesse med hensyn til hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og tilknyttede

underliggende forbrydelser, såsom korruption, skattemæssige overtrædelser og svig, får adgang til oplysninger om reelt ejerskab i overensstemmelse med reglerne om databeskyttelse. De personer, der kan påvise en legitim interesse, bør have adgang til oplysninger om arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder bestående af deres omtrentlige vægt.

- (15) Med henblik herpå bør medlemsstaterne i deres nationale ret kunne tillade adgang, som er bredere end adgangen fastlagt i dette direktiv.
- (16) Rettidig adgang til oplysninger om det reelle ejerskab bør sikres på en sådan måde, at enhver risiko for, at det pågældende selskab kan nå at blive advaret, undgås.
- (17) Med henblik på at sikre lige vilkår for de forskellige typer retlige former bør forvaltere af trustere (trustees) også forpligtes til at indhente, opbevare og videregive oplysninger om det reelle ejerskab til forpligtede enheder, der iværksætter kundekendskabsprocedurer, samt meddele disse oplysninger til et centralt register eller en central database, og de bør underrette de forpligtede enheder om deres status. Juridiske enheder som fonde og juridiske arrangementer svarende til trustere bør være underlagt tilsvarende krav.
- (18) Dette direktiv bør også gælde for aktiviteter, som de forpligtede enheder, der er omfattet af direktivet, udfører over internettet.
- (19) Nye teknologier bibringer virksomheder og kunder tids- og omkostningseffektive løsninger, og der bør derfor tages højde for dem, når der foretages en risikovurdering. De kompetente myndigheder og forpligtede enheder bør være proaktive i forbindelse med bekæmpelsen af nye og innovative metoder til hvidvask af penge.
- (20) EU-repræsentanterne i styrende organer i Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling tilskyndes til at gennemføre dette direktiv og til på dens websted at offentliggøre en politik for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder detaljerede procedurer til gennemførelse af dette direktiv.
- (21) Det giver anledning til bekymring, at spilsektorens tjenesteydelser anvendes til at hvidvaske udbyttet fra kriminelle handlinger. For at begrænse de risici, der er forbundet med spiltjenester, bør det ved dette direktiv pålægges udbydere af spiltjenester, der frembyder højere risici, at gennemføre kundekendskabsprocedurer for enkelttransaktioner på 2 000 EUR og derover. Medlemsstaterne bør sikre, at forpligtede enheder anvender den samme tærskel på indkassering af gevinster, i forbindelse med indsatser, herunder ved køb og ombytning af spillejetoner, eller begge dele. Udbydere af spiltjenester med fysiske lokaler såsom kasinoer eller spillehuse bør sikre, at kundekendskabsprocedurer, som gennemføres ved indgangen til lokalerne, kan sættes i forbindelse med de transaktioner, kunderne foretager i lokalerne. I tilfælde af en dokumenteret lav risiko bør medlemsstaterne dog have mulighed for at undtage visse spiltjenester fra nogle af eller alle kravene fastsat i dette direktiv. En medlemsstats brug af en undtagelse bør kun overvejes under meget begrænsede og behørigt begrundede omstændigheder, og når risiciene for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme er lave. Sådanne undtagelser bør underlægges en specifik risikovurdering, der også tager hensyn til de relevante transaktioners grad af sårbarhed. De bør indberettes til Kommissionen. I risikovurderingen bør medlemsstaterne oplyse, hvordan de har taget hensyn til alle relevante resultater i rapporterne fra Kommissionen inden for rammerne af den supranationale risikovurdering.
- (22) Risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er ikke ens i alle tilfælde. Derfor bør der anvendes en holistisk risikobaseret tilgang. Den risikobaserede tilgang er ikke ensbetydende med, at medlemsstaterne og de forpligtede enheder indtager en ubehørigt eftergivende holdning. Den indebærer, at der gøres brug af evidensbaseret beslutningstagning, således at der bedre kan fokuseres på de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som Unionen og de personer, som driver forretningsaktiviteter i Unionen, konfronteres med.
- (23) For at medlemsstaterne og Unionen kan identificere, forstå og begrænse de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, de konfronteres med, skal den risikobaserede tilgang understøttes. Betydningen af en supranational tilgang til identifikation af risici er anerkendt på internationalt plan, og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽²⁾, og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁽¹⁾, bør have til opgave at afgive udtalelser via deres Fælles Udvalg om de risici, der påvirker Unionens finansielle sektor.

- (24) Kommissionen er i en egnet position til at undersøge specifikke grænseoverskridende trusler, der kan påvirke det indre marked, og som ikke kan identificeres og bekæmpes på effektiv vis af de enkelte medlemsstater. Den bør derfor gives beføjelse til at koordinere vurderingen af risici i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter. Det er af afgørende betydning for processens effektivitet at inddrage de relevante eksperter, f.eks. Ekspertgruppen vedrørende Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme og repræsentanter for FIU'er, samt i givet fald fra andre EU-dækkende organer. Nationale risikovurderinger og erfaringer udgør ligeledes en vigtig informationskilde i forbindelse med processen. Kommissionens foretagelse af sådanne vurderinger af grænseoverskridende risici bør ikke indebære behandling af personoplysninger. Under alle omstændigheder bør data være fuldt anonymiserede. Nationale og EU- tilsynsmyndigheder for databeskyttelse bør kun inddrages, hvis vurderingen af risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme har en indvirkning på beskyttelsen af privatlivets fred og personoplysninger.
- (25) Resultaterne af risikovurderinger bør, hvis det er hensigtsmæssigt, stilles til rådighed for forpligtede enheder i tilstrækkelig god tid, således at de kan identificere, forstå, styre og begrænse deres egne risici.
- (26) Derudover bør medlemsstaterne stille resultaterne af deres risikovurderinger til rådighed for hinanden, Kommissionen samt EBA, EIOPA og ESMA («ESA'erne»), således at de i højere grad kan forstå og begrænse risiciene på EU-plan.
- (27) Der bør ved anvendelsen af dette direktiv tages hensyn til de kendetegn og behov, der gør sig gældende for mindre forpligtede enheder, som falder ind under direktivet, og sikres en passende behandling i forhold til deres særlige behov og forretningsaktiviteternes art.
- (28) For at beskytte Unionens finansielle system og det indre marked mod hvidvask af penge og finansiering af terrorisme bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) med henblik på at identificere tredjelandsjurisdiktioner med strategiske mangler i deres nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme («højrisikotredjelände»). Den skiftende karakter af truslerne i forbindelse med hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, hjulpet på vej af en konstant udvikling i den teknologi og de midler, der er til rådighed for kriminelle, fordrer, at der for så vidt angår højrisikotredjelände foretages hurtige og løbende tilpasninger af lovgivningsrammen for på effektiv vis at imødegå de eksisterende risici og forhindre nye i at opstå. Kommissionen bør tage hensyn til oplysninger fra internationale organisationer og standardsættere på området bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, såsom FATF's offentlige erklæringer, rapporter om gensidig evaluering eller detaljeret vurdering eller offentliggjorte opfølgingsrapporter, og tilpasse sine vurderinger til ændringerne deri, når det er hensigtsmæssigt.
- (29) Medlemsstaterne bør i det mindste sørge for, at forpligtede enheder anvender skærpede kundekendskabsprocedurer i forbindelse med fysiske personer eller juridiske enheder, der er etableret i lande, som Kommissionen har identificeret som højrisikotredjelände. Det bør være forbudt at benytte sig af tredjemand, der er etableret i et sådant højrisikotredjelände. Lande, der ikke er anført på listen, bør ikke automatisk anses for at have effektive ordninger på plads til at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og fysiske personer eller juridiske enheder bør vurderes på et risikobaseret grundlag.
- (30) Risici er i sig selv variable størrelser, og de kan, enten alene eller sammen, øge eller mindske de mulige risici og har derfor betydning for det rette omfang af de forebyggende foranstaltninger, f.eks. kundekendskabsprocedurerne. I nogle tilfælde bør der derfor anvendes skærpede kundekendskabskrav, og i andre tilfælde kan lempede kundekendskabskrav være passende.
- (31) Det bør erkendes, at der i visse situationer er større risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Selv om alle kunders identitet og forretningsprofil bør fastlægges, er der tilfælde, hvor der er behov for særligt strenge kundekendskabs- og kontrolprocedurer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

- (32) Dette gælder navnlig forbindelser med personer, der beklæder eller har beklædt vigtige offentlige hverv i Unionen eller internationalt, navnlig personer fra lande, hvor der er udbredt korruption. Sådanne forbindelser kan udsætte finanssektoren for betydelige risici, navnlig med hensyn til omdømme og retligt set. De internationale bestræbelser på at bekæmpe korruption berettiger også til øget opmærksomhed omkring sådanne personer og til gennemførelse af passende skærpede kundekendskabsprocedurer over for personer, som har eller har haft et højerestående offentligt hverv i hjemlandet eller udlandet, og omkring fremtrædende personer i internationale organisationer.
- (33) Kravene vedrørende politisk eksponerede personer er af forebyggende og ikke strafferetlig karakter og bør ikke fortolkes som en stigmatisering af politisk eksponerede personer som personer, der deltager i kriminelle aktiviteter. At afvise forretningsforbindelser med en politisk eksponeret person alene på baggrund af, at det fastslås, at denne er en politisk eksponeret person, er i strid med bogstav og ånd i dette direktiv og i de reviderede FATF-anbefalinger.
- (34) Indhentning af den øverste ledelses godkendelse ved etablering af forretningsforbindelser behøver ikke i alle tilfælde at indebære, at der skal indhentes godkendelse fra bestyrelsen. En sådan godkendelse bør kunne gives af en person med tilstrækkeligt kendskab til instituttets risikoeksponering over for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og med tilstrækkelig anciennitet til at kunne træffe beslutninger, som påvirker dets risikoeksponering.
- (35) For at undgå, at gentagne kundekendskabsprocedurer fører til forsinkelser og ineffektivitet, bør det med forbehold af passende sikkerhedsforanstaltninger være tilladt for forpligtede enheder at modtage nye kunder, som er identificeret andetsteds. Benytter en forpligtet enhed sig af tredjemand, bør det endelige ansvar for gennemførelsen af kundekendskabsprocedurerne påhvile den forpligtede enhed, som kunden modtages i. Tredjemanden eller den person, som har præsenteret kunden, bør også, for så vidt hans relation til kunden er omfattet af direktivet, fortsat selv være ansvarlig for overholdelsen af dette direktiv, herunder kravene om at indberette mistænkelige transaktioner og opbevare registreringer.
- (36) I tilfælde af agentur- eller outsourcingforhold på kontraktbasis mellem forpligtede enheder og eksterne personer, der ikke er omfattet af dette direktiv, kan disse agenter eller outsourcingtjenesteudbydere som en del af de forpligtede enheder kun ud fra kontrakten og ikke ud fra direktivet være forpligtet til at forebygge hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Ansvar for at efterkomme dette direktiv bør derfor fortsat først og fremmest påhvile den forpligtede enhed.
- (37) Alle medlemsstaterne har oprettet eller bør oprette operationelt uafhængige og autonome FIU'er, der skal indsamle og analysere de oplysninger, de modtager, med henblik på at påvise forbindelser mellem mistænkelige transaktioner og de underliggende kriminelle aktiviteter for at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Ved en operationelt uafhængig og autonom FIU bør forstås, at FIU'en har kompetence og kapacitet til at udføre sine opgaver frit, herunder træffe autonom beslutning om at analysere, anmode om og formidle specifikke oplysninger. Mistænkelige transaktioner og andre oplysninger vedrørende hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme bør indberettes til FIU'en, der bør fungere som en central national enhed for modtagelse, analyse og formidling af resultaterne af deres analyser til de kompetente myndigheder. Alle mistænkelige transaktioner, herunder forsøg på transaktioner, bør indberettes uanset transaktionens beløbsstørrelse. Indberettede oplysninger bør også kunne omfatte tærskelbaserede oplysninger.
- (38) Uanset det generelle forbud mod at udføre mistænkelige transaktioner bør forpligtede enheder kunne udføre sådanne transaktioner, inden de underretter de kompetente myndigheder, såfremt det er umuligt at undlade at udføre transaktionen, eller en sådan undladelse vil kunne være til hinder for retsforfølgelsen af de personer, der drager fordel af formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Dette bør dog ikke berøre de internationale forpligtelser, som medlemsstaterne i overensstemmelse med de relevante resolutioner fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd har indgået med hensyn til omgående at indefryse midler eller andre aktiver tilhørende terrorister, terrororganisationer eller dem, som finansierer terrorisme.
- (39) For så vidt angår visse forpligtede enheder bør medlemsstaterne have mulighed for at udpege et passende selvregulerende organ som den myndighed, der skal underrettes i første omgang i stedet for FIU'en. I overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis er en ordning, som i første omgang indebærer indberetning til et selvregulerende organ, et vigtigt middel til at opretholde beskyttelsen af grundlæggende rettigheder i forhold til den indberetningspligt, som påhviler advokater. Medlemsstaterne bør levere de metoder og midler, der skal til for at beskytte tavshedspligten, fortroligheden og privatlivets fred.
- (40) Hvis en medlemsstat har besluttet at udpege et sådant selvregulerende organ, kan den give dette organ tilladelse til eller pålæg om ikke at meddele FIU'en oplysninger, det har modtaget fra personer repræsenteret af dette organ,

hvis sådanne oplysninger er modtaget fra eller indhentet om en af organets klienter under organets vurdering af klientens retsstilling eller forsvar eller repræsentation af denne klient under eller i forbindelse med retslige procedurer, herunder rådgivning om indledning eller undgåelse af sådanne procedurer, uanset om sådanne oplysninger er modtaget eller indhentet før, under eller efter sådanne procedurer.

- (41) Der har været en række tilfælde, hvor medarbejdere, som har indberettet mistanke om hvidvask af penge, er blevet udsat for trusler eller repressalier. Selv om dette direktiv ikke kan blande sig i medlemsstaternes retslige procedurer, er en indsats over for dette problem af væsentlig betydning for effektiviteten af ordningen for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Medlemsstaterne bør være opmærksomme på dette problem og bør gøre, hvad de kan, for at beskytte enkeltpersoner, herunder medarbejdere og repræsentanter for den forpligtede enhed, mod sådanne trusler eller repressalier og for i overensstemmelse med national ret at sørge for passende beskyttelse til disse personer, navnlig med hensyn til deres ret til beskyttelse af personoplysninger og deres ret til effektiv domstolsbeskyttelse og retlig repræsentation.
- (42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ som gennemført i national lovgivning bør finde anvendelse på behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i EU-institutionerne og -organerne med henblik på dette direktiv. Bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er anerkendt som en vigtig samfundsinteresse af alle medlemsstater. Dette direktiv berører ikke beskyttelsen af personoplysninger, der behandles i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, herunder i Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA ⁽³⁾ som gennemført i national lovgivning.
- (43) Det er afgørende, at tilpasningen af dette direktiv til de reviderede FATF-anbefalinger gennemføres i fuld overensstemmelse med EU-retten, specielt hvad angår Unionens databeskyttelseslovgivning og beskyttelsen af grundlæggende rettigheder som nedfældet i chartret. Visse aspekter ved gennemførelsen af dette direktiv indebærer indsamling, analyse, opbevaring og udveksling af data. En sådan behandling af personoplysninger bør være tilladt med fuld respekt for de grundlæggende rettigheder, kun til de formål, der er fastsat i dette direktiv, og for de aktiviteter, som er påkrævet i henhold til dette direktiv, herunder at gennemføre kundekendskabsprocedurer samt løbende overvågning, efterforskning og indberetning af usædvanlige og mistænkelige transaktioner, at identificere en juridisk persons eller et juridisk arrangements reelle ejer, at identificere en politisk eksponeret person, at udveksle oplysninger blandt kompetente myndigheder samt at udveksle oplysninger blandt kreditinstitutter og finansieringsinstitutter og andre forpligtede enheder. Forpligtede enheders indsamling og efterfølgende behandling af personoplysninger bør begrænses til det, der er nødvendigt for at opfylde kravene i dette direktiv, og personlige oplysninger bør ikke behandles yderligere på en måde, der er uforenelig med dette formål. Det bør navnlig være strengt forbudt at anvende personoplysninger til kommercielle formål.
- (44) De reviderede FATF-anbefalinger viser, at for at kunne samarbejde fuldt ud og hurtigt efterkomme anmodninger om oplysninger fra kompetente myndigheder med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, bør forpligtede enheder opbevare de nødvendige oplysninger, der er indhentet gennem kundekendskabsprocedurer, og registreringer af transaktioner i mindst fem år. For at undgå forskellige tilgange og for fuldt ud at opfylde kravene vedrørende beskyttelse af personoplysninger og retssikkerhed bør denne opbevaringsperiode fastsættes til fem år, efter at en forretningsforbindelse er ophørt, eller en lejlighedsvis transaktion er gennemført. Hvis det er nødvendigt med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, bør medlemsstaterne imidlertid efter at have foretaget en vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden heraf kunne tillade eller kræve yderligere opbevaring af registreringer i en periode på ikke over fem år, jf. dog de nationale strafferetlige bevisregler, der gælder for verserende strafferetlige efterforskninger og retslige procedurer. Medlemsstaterne bør kræve specifikke garantier med henblik på at sikre datasikkerhed og bør fastlægge, hvilke personer eller personkategorier eller myndigheder der udelukkende bør have adgang til de lagrede data.
- (45) For at sikre passende og effektiv retspleje i perioden for dette direktivs gennemførelse i medlemsstaternes nationale retsorden, og for at give mulighed for et problemfrit samspil mellem direktivet og nationale

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA af 27. november 2008 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager (EUT L 350 af 30.12.2008, s. 60).

retsplejeregler, bør oplysninger og dokumenter af betydning for de igangværende retssager med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, som har verseret i medlemsstaterne på datoen for dette direktivs ikrafttræden, opbevares i en periode på fem år fra denne dato, og denne periode bør kunne forlænges med yderligere fem år.

- (46) Den registreredes ret til indsigt finder anvendelse på de personoplysninger, der behandles med henblik på dette direktiv. Hvis den registrerede imidlertid får indsigt i oplysninger, som vedrører en indberetning af en mistænkelig transaktion, vil det i høj grad undergrave en effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Undtagelser fra og begrænsninger af denne ret i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv 95/46/EF og, hvis det er relevant, artikel 20 i forordning (EF) nr. 45/2001 kan derfor være berettiget. Den registrerede har ret til at kræve, at en tilsynsmyndighed som omhandlet i artikel 28 i direktiv 95/46/EF eller eventuelt Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, kontrollerer, om behandlingen er lovlige, og har ret til at indbringe en klage for en domstol, jf. artikel 22 i direktiv 95/46/EF. Den tilsynsmyndighed, der omhandles i artikel 28 i direktiv 95/46/EF, kan også handle ex-officio. Uden at det berører begrænsningerne i retten til indsigt, bør tilsynsmyndigheden have mulighed for at underrette den registrerede om, at alle tilsynsmyndighedens nødvendige kontroller er foretaget, og om resultatet for så vidt angår lovligheden af den pågældende behandling.
- (47) Personer, der udelukkende konverterer papirdokumenter til elektroniske data på basis af en kontrakt med et kreditinstitut eller finansieringsinstitut, og personer, der blot forsyner kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter med et meddelelsessystem eller andet støttesystem til pengeoverførsler eller med et clearing- og afviklingssystem, henhører ikke under dette direktivs anvendelsesområde.
- (48) Hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er internationale problemer, og bestræbelserne på at bekæmpe dem bør foregå på internationalt plan. Når Unionens kreditinstitutter og finansieringsinstitutter har filialer og datterselskaber i tredjelande, hvor kravene på dette område er lempeligere end medlemsstaternes, bør de for at undgå anvendelse af meget forskellige standarder inden for instituttet eller gruppen af institutter anvende EU-standarder over for disse filialer og datterselskaber eller underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet, hvis det er umuligt at anvende sådanne standarder.
- (49) Forpligtede enheder bør så vidt muligt have feedback om, hvorvidt deres indberetninger af mistænkelige transaktioner er nyttige, og hvordan de følges op. For at gøre dette muligt og for at kunne kontrollere, hvor effektive deres ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er, bør medlemsstaterne føre relevante statistikker og søge at forbedre kvaliteten af dem. For at forbedre kvaliteten af de statistiske data, der indsamles på EU-niveau, og deres indbyrdes sammenhæng bør Kommissionen følge situationen i hele Unionen med hensyn til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og bør regelmæssigt offentliggøre oversigter.
- (50) Hvis medlemsstaterne kræver, at udstedere af elektroniske penge og betalingsformidlere, som er etableret på deres område i anden form end en filial, og som har hovedsæde i en anden medlemsstat, skal udpege et centralt kontaktpunkt på deres område, bør de kunne kræve, at dette centrale kontaktpunkt, der handler på det udpegende instituts vegne, sikrer, at virksomhederne overholder bestemmelserne om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. De bør også sikre, at dette krav er forholdsmæssigt og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå målet om at sikre overholdelsen af bestemmelserne om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder ved at lette de respektive tilsyn.
- (51) De kompetente myndigheder bør for så vidt angår vekselkontorer, checkindløsningskontorer, udbydere af tjenester til truster eller selskaber eller udbydere af spiltjenester sikre, at de personer, som i praksis leder sådanne enheders drift, samt sådanne enheders reelle ejere besidder den fornødne egnethed og hæderlighed. Som minimum bør kriterierne for at afgøre, om en person besidder den fornødne egnethed og hæderlighed, afspejle behovet for at beskytte sådanne enheder mod at blive misbrugt af deres ledere eller reelle ejere med kriminelle formål for øje.
- (52) Hvis en forpligtet enhed driver virksomheder i en anden medlemsstat, herunder gennem et netværk af agenter, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og procedurer vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Dette vil kunne omfatte besøg på stedet i virksomheder, der er baseret i en anden medlemsstat. Hjemlandets kompetente myndighed bør arbejde tæt sammen med værtslandets kompetente myndighed og bør underrette denne om ethvert anliggende, der kan påvirke dens vurdering af virksomhedens opfyldelse af værtslandets bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

- (53) Hvis en forpligtet enhed driver virksomheder i en anden medlemsstat, herunder gennem et netværk af agenter eller personer, der distribuerer elektroniske penge i henhold til artikel 3, stk. 4, i direktiv 2009/110/EF, bevarer værtslandets kompetente myndighed ansvaret for at håndhæve virksomhedens overholdelse af kravene vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder, hvor det er hensigtsmæssigt, ved at udføre kontrolbesøg på stedet og ekstern overvågning samt ved at træffe passende og forholdsmæssige foranstaltninger med henblik på at tackle alvorlige overtrædelser af disse krav. Værtslandets kompetente myndighed bør arbejde tæt sammen med hjemlandets kompetente myndighed og bør underrette denne om ethvert anliggende, der kan påvirke dens vurdering af den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og procedurer vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. For at sætte en stopper for alvorlige overtrædelser af bestemmelserne om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der fordrer øjeblikkelige retsmidler, bør værtslandets kompetente myndighed kunne anvende passende og forholdsmæssige midlertidige afhjælpende foranstaltninger, der under tilsvarende omstændigheder gælder for forpligtede enheder inden for deres kompetenceområde, med henblik på i givet fald at afhjælpe sådanne alvorlige mangler med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndighed.
- (54) Da hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er af tværnational karakter, er koordinering og samarbejde mellem FIU'er af allerstørste betydning. For at forbedre koordineringen og samarbejdet mellem FIU'erne og navnlig sikre, at indberetninger af mistænkelige transaktioner når frem til FIU'en i den medlemsstat, hvor indberetningen vil gøre størst gavn, fastsættes detaljerede bestemmelser i dette direktiv.
- (55) Platformen for EU's finansielle efterretningsenheder (»EU-FIU'ernes platform«), der er en uformel gruppe bestående af repræsentanter for FIU'er, og som har været aktiv siden 2006, anvendes til at lette samarbejdet mellem FIU'er og udveksle synspunkter om samarbejdsrelaterede spørgsmål såsom effektivt samarbejde mellem FIU'er og mellem FIU'er og tredjelandes finansielle efterretningsenheder, fælles analyse af grænseoverskridende tilfælde samt tendenser og faktorer af relevans for vurderingen af risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme både på nationalt og på supranationalt plan.
- (56) Det er navnlig vigtigt at forbedre udvekslingen af oplysninger mellem FIU'er i Unionen ved at fokusere på det tværnationale aspekt ved hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Medlemsstaterne bør tilskynde til brug af sikre faciliteter til udveksling af oplysninger, navnlig det centrale computernetværk FIU.net (»FIU.net«) eller dets efterfølger og de teknikker, som FIU.net tilbyder. Den indledende udveksling af oplysninger mellem FIU'erne om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme til analyseformål uden yderligere behandling eller formidling bør være tilladt, medmindre en sådan udveksling af oplysninger vil være i modstrid med grundlæggende principper i national ret. Udveksling af oplysninger om sager, der af FIU'er er identificeret til muligvis at omhandle skattemæssige overtrædelser, bør ikke berøre udvekslingen af oplysninger på beskatningsområdet i henhold til Rådets direktiv 2011/16/EU⁽¹⁾ eller i henhold til internationale standarder om udveksling af oplysninger og administrativt samarbejde på skatteområdet.
- (57) For at kunne besvare anmodninger fra FIU'er hurtigt og fyldestgørende er det nødvendigt, at de forpligtede enheder har effektive ordninger på plads, der sætter dem i stand til via sikre og fortrolige kanaler at have fuld og rettidig adgang til oplysninger om forretningsforbindelser, som de har eller har haft med bestemte personer. I henhold til EU- og national ret kan medlemsstaterne eksempelvis overveje at indføre bankregistersystemer eller elektroniske systemer for dataudtræk, som kan give FIU'erne adgang til oplysninger om bankkonti, med forbehold af rettens tilladelse, hvor det er relevant. Medlemsstaterne vil også kunne overveje at oprette mekanismer til sikring af, at de kompetente myndigheder har procedurer på plads til at identificere aktiver uden forudgående underretning af ejeren.
- (58) Medlemsstaterne bør tilskynde deres kompetente myndigheder til hurtigt, konstruktivt og effektivt at indgå i det bredest mulige grænseoverskridende samarbejde med henblik på dette direktiv, uden at dette berører eventuelle regler eller procedurer, der gælder for retligt samarbejde i straffesager. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at deres FIU'er udveksler oplysninger frit, uopfordret eller efter anmodning med tredjelandes finansielle efterretningsenheder under overholdelse af EU-retten og de principper vedrørende udveksling af oplysninger, der er udviklet af Egmontgruppen af Finansielle Efterretningsenheder.
- (59) Da det er vigtigt at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, bør medlemsstaterne i deres nationale ret fastsætte effektive administrative sanktioner og foranstaltninger, der er forholdsmæssige og har afskrækkende virkning, og som skal iværksættes, hvis de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, ikke efterleves. På indeværende tidspunkt har medlemsstaterne en række forskellige administrative sanktioner og foranstaltninger, som de kan tage i brug i tilfælde af overtrædelse af de centrale forebyggende bestemmelser.

(¹) Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT L 64 af 11.3.2011, s. 1).

Denne forskelligartethed kan skade bestræbelserne for at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og Unionens respons risikerer at blive opsplittet. Dette direktiv bør derfor omfatte en række administrative sanktioner og foranstaltninger, som medlemsstaterne som minimum kan anvende i tilfælde af alvorlig, gentagen eller systematisk tilsidesættelse af kravene om kundekendskabsprocedurer, opbevaring af registreringer, indberetning af mistænkelige transaktioner og forpligtede enheders interne kontroller. Denne række af sanktioner og foranstaltninger bør favne så vidt, at medlemsstaterne og de kompetente myndigheder kan tage højde for de forskelle, der gør sig gældende mellem forpligtede enheder, navnlig mellem kreditinstitutter og finansieringsinstitutter og andre forpligtede enheder, for så vidt angår forretningsaktiviteternes omfang, kendetegn og art. Når medlemsstaterne gennemfører dette direktiv, bør de sikre, at administrative sanktioner og foranstaltninger i henhold til dette direktiv og strafferetlige sanktioner i henhold til national lovgivning er i overensstemmelse med *ne bis in idem*-princippet.

- (60) Med henblik på at vurdere egnetheden af personer, der varetager en ledelsesfunktion i eller på anden måde kontrollerer forpligtede enheder, bør enhver udveksling af oplysninger om domme for strafbart forhold foretages i henhold til Rådets rammeafgørelse 2009/315/RIA ⁽¹⁾ og Rådets afgørelse 2009/316/RIA ⁽²⁾ som gennemført i national lovgivning og i henhold til andre relevante bestemmelser i national lovgivning.
- (61) Reguleringsmæssige tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af indskydere, investorer og forbrugere i hele Unionen. Da ESA'erne sidder inde med højt specialiseret faglig kompetence, vil det være rationelt og hensigtsmæssigt at give disse organer til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politikbeslutninger, med henblik på forelæggelse for Kommissionen.
- (62) Kommissionen bør vedtage udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af de europæiske tilsynsmyndigheder i henhold til dette direktiv ved hjælp af delegerede retsakter i medfør af artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.
- (63) I betragtning af de meget omfattende ændringer, der er behov for i direktiv 2005/60/EF og 2006/70/EF i lyset af dette direktiv, bør direktiverne af hensyn til klarheden og sammenhængen slås sammen og erstattes.
- (64) Målet for dette direktiv, nemlig at beskytte det finansielle system ved at forebygge, opdage og efterforske hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da individuelle foranstaltninger vedtaget af medlemsstaterne til beskyttelse af deres finansielle systemer kan være uforenelige med det indre markeds funktion og med retsstatens og Unionens fundamentale retsgrundsætninger, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (65) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i chartret, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, forbuddet mod forskelsbehandling, retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, uskyldsformodningen samt retten til et forsvar.
- (66) Medlemsstaterne skal i overensstemmelse med artikel 21 i chartret, som forbyder enhver forskelsbehandling, sikre, at dette direktiv gennemføres uden forskelsbehandling for så vidt angår risikovurderinger i forbindelse med kundekendskabskrav.
- (67) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽³⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af deres gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget.
- (68) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav udtalelse den 4. juli 2013 ⁽⁴⁾ —

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2009/315/RIA af 26. februar 2009 om tilrettelæggelsen og indholdet af udvekslinger af oplysninger fra strafferegistre mellem medlemsstaterne (EUT L 93 af 7.4.2009, s. 23).

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2009/316/RIA af 6. april 2009 om indførelse af det europæiske informationssystem vedrørende strafferegistre (ECRIS) i henhold til artikel 11 i rammeafgørelse 2009/315/RIA (EUT L 93 af 7.4.2009, s. 33).

⁽³⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

⁽⁴⁾ EUT C 32 af 4.2.2014, s. 9.

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

AFDELING 1

Genstand, Anvendelsesområde og definitioner

Artikel 1

1. Dette direktiv har til formål at forebygge anvendelse af Unionens finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
2. Medlemsstaterne sikrer, at hvidvask af penge og finansiering af terrorisme forbydes.
3. Med henblik på dette direktiv betragtes følgende handlemåde som hvidvask af penge, hvis den er forsætlig:
 - a) konvertering eller overførsel af formuegoder, vel vidende, at de stammer fra en kriminel handling eller fra medvirken i en sådan handling, med det formål at fortie eller tilsløre formuegodernes ulovlige oprindelse eller at hjælpe personer, som er involveret i en sådan handling, til at unddrage sig de retlige konsekvenser heraf
 - b) fortielse eller tilsløring formuegoders sande karakter, oprindelse, lokalisering, disposition eller bevægelser eller ejendomsretten til disse formuegoder eller dertil knyttede rettigheder, vel vidende, at de stammer fra en kriminel handling eller fra medvirken i en sådan handling
 - c) erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder, vel vidende — ved modtagelsen af disse goder — at de stammer fra en kriminel handling eller fra medvirken i en sådan handling
 - d) medvirken i, samarbejde om eller forsøg på at begå, hjælp eller tilskyndelse til, lettelse af eller rådgivning med henblik på udførelse af en af de handlinger, som er nævnt under litra a), b) og c).
4. Der foreligger hvidvask af penge, uanset om de handlinger, som har frembragt de formuegoder, der skal hvidvaskes, blev gennemført på en anden medlemsstats eller et tredjelands område.
5. I dette direktiv forstås ved »finansiering af terrorisme« levering eller indsamling af midler på en hvilken som helst måde, både direkte og indirekte, med den hensigt at anvende dem eller med viden om, at de vil blive anvendt, helt eller delvis, til at gennemføre en af de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 1-4 i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA ⁽¹⁾.
6. Den viden, den hensigt eller det formål, der skal foreligge som gerningsindhold i de handlinger, der er omhandlet i stk. 3 og 5, kan fastslås på grundlag af objektive faktiske forhold.

Artikel 2

1. Dette direktiv gælder for følgende forpligtede enheder:
 - 1) kreditinstitutter
 - 2) finansieringsinstitutter
 - 3) følgende fysiske eller juridiske personer under udøvelsen af deres erhverv:
 - a) revisorer, eksterne regnskabskyndige og skatterådgivere
 - b) notarer og andre selvstændige retlige aktører, når de på deres klients vegne og for dennes regning deltager i en hvilken som helst finansiel transaktion eller en transaktion vedrørende fast ejendom eller bistår ved planlægningen eller udførelsen af transaktioner for deres klient i forbindelse med:
 - i) køb og salg af fast ejendom eller virksomheder
 - ii) forvaltning af klienters penge, værdipapirer eller andre aktiver
 - iii) åbning eller forvaltning af bank-, opsparings- eller værdipapirkonti

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (EFT L 164 af 22.6.2002, s. 3).

- iv) tilvejebringelse af nødvendig kapital til oprettelse, drift eller ledelse af selskaber
- v) oprettelse, drift eller ledelse af truste, selskaber, fonde eller lignende strukturer
- c) udbydere af tjenester til truste eller selskaber, der ikke i forvejen er omfattet af litra a) eller b)
- d) ejendomsmæglere
- e) andre personer, der handler med varer, hvis der betales med eller modtages kontantbeløb på mindst 10 000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet
- f) udbydere af spiltjenester.

2. Med undtagelse af kasinoer kan medlemsstaterne efter en hensigtsmæssig risikovurdering beslutte at undtage visse udbydere af spiltjenester helt eller delvis fra de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv på grundlag af den dokumenterede lave risiko, som karakteren og i givet fald omfanget af sådanne tjenesteyderes operationer udgør.

Blandt de faktorer, som indgår i deres risikovurderinger, skal medlemsstaterne vurdere de relevante transaktioners sårbarhedsgrad, herunder med hensyn til de betalingsmetoder, der benyttes.

I deres risikovurdering oplyser medlemsstaterne, hvordan de har taget hensyn til alle relevante resultater i rapporterne fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6.

En medlemsstat skal underrette Kommissionen om enhver beslutning, den træffer i henhold til første afsnit, og om begrundelsen herfor, der skal være baseret på den specifikke risikovurdering. Kommissionen underretter de andre medlemsstater om denne beslutning.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at personer, der udøver en finansiell aktivitet lejlighedsvis eller i et meget begrænset omfang, hvor der kun er ringe risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, forudsat at alle følgende kriterier er opfyldt:

- a) den finansielle aktivitet er begrænset målt i absolutte beløb
- b) den finansielle aktivitet er begrænset på transaktionsbasis
- c) den finansielle aktivitet er ikke en sådan persons hovedaktivitet
- d) den finansielle aktivitet er accessorisk og har direkte tilknytning til en sådan persons hovedaktivitet
- e) en sådan persons hovedaktivitet er ikke en aktivitet, der er omhandlet i stk. 1, nr. 3), litra a)-d) eller f)
- f) den finansielle aktivitet udbydes kun til kunderne til en sådan persons hovedaktivitet og ikke til offentligheden generelt.

Første afsnit finder ikke anvendelse på personer, der foretager pengeoverførsler som defineret i artikel 4, nr. 13), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽¹⁾.

4. Med henblik på stk. 3, litra a), kræver medlemsstaterne, at den samlede omsætning for den finansielle aktivitet ikke overstiger en tærskel, der skal være tilstrækkeligt lav. Tærsklen fastsættes på nationalt plan og afhænger af, hvilken type finansiell aktivitet der er tale om.

5. Med henblik på stk. 3, litra b), anvender medlemsstaterne en maksimumstærskel pr. kunde og pr. enkelttransaktion, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundne. Maksimumstærsklen fastsættes på nationalt plan og afhænger af, hvilken type finansiell aktivitet der er tale om. Den skal være tilstrækkeligt lav til at sikre, at de pågældende transaktionstyper er en upraktisk og ineffektiv metode til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og den må ikke overstige 1 000 EUR.

6. Med henblik på stk. 3, litra c), kræver medlemsstaterne, at omsætningen for den finansielle aktivitet ikke overstiger 5 % af den pågældende fysiske eller juridiske persons samlede omsætning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

7. Ved vurderingen af risikoen for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme med henblik på denne artikel er medlemsstaterne særligt opmærksomme på enhver finansiel aktivitet, som på grund af sin karakter med stor sandsynlighed kan anses for at blive anvendt eller misbrugt til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

8. Beslutninger, der træffes af en medlemsstat i henhold til stk. 3, skal indeholde en angivelse af de grunde, de er truffet på grundlag af. Medlemsstaterne kan beslutte at trække sådanne beslutninger tilbage, hvis omstændighederne ændres. De meddeler Kommissionen sådanne beslutninger. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om sådanne beslutninger.

9. Medlemsstaterne indfører risikobaserede overvågningsforanstaltninger eller træffer andre passende foranstaltninger for at sikre, at den undtagelse, som indrømmes ved beslutninger efter denne artikel, ikke misbruges.

Artikel 3

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »kreditinstitut«: et foretagende som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾, herunder filialer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i nævnte forordning, beliggende i Unionen, uanset om det har hjemsted i Unionen eller i et tredjeland
- 2) »finansieringsinstitut«:
 - a) et foretagende, som ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 og 15 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾, herunder vekselkontorer
 - b) et forsikringselskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽³⁾, for så vidt som det udøver livsforsikringsvirksomhed, der er omfattet af nævnte direktiv
 - c) et investeringselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF ⁽⁴⁾
 - d) et institut for kollektiv investering, der markedsfører sine andele eller aktier
 - e) et foretagende, der udøver forsikringsformidling som defineret i artikel 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF ⁽⁵⁾, hvis de formidler livsforsikringer og andre investeringsrelaterede ydelser, bortset fra en bunden forsikringsformidler som defineret i nr. 7) i nævnte artikel
 - f) filialer, der er beliggende i Unionen og er oprettet af finansieringsinstitutter, som er omhandlet i litra a)-e), uanset om deres hjemsted er beliggende i en medlemsstat eller et tredjeland
- 3) »formuegoder«: aktiver af enhver art, hvad enten der er tale om løsøre eller fast ejendom, materielle eller immaterielle aktiver, samt juridiske dokumenter eller instrumenter i enhver form, herunder elektronisk eller digital, der tjener som bevis for ejendomsretten til eller rettigheder over sådanne aktiver
- 4) »kriminell handling«: enhver form for strafbar deltagelse i følgende alvorlige lovovertrædelser:
 - a) handlinger som omhandlet i artikel 1-4 i rammeafgørelse 2002/475/RIA
 - b) enhver af de lovovertrædelser, der er henvist til i artikel 3, stk. 1, litra a), i De Forenede Nationers Konvention af 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).

- c) kriminelle organisationers aktiviteter som defineret i artikel 1 i Rådets fælles aktion 98/733/RIA ⁽¹⁾
- d) svig, som skader Unionens finansielle interesser, i tilfælde af i det mindste grov svig som defineret i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ⁽²⁾
- e) korrupsion
- f) alle lovovertrædelser, herunder skattemæssige lovovertrædelser, som defineret i medlemsstaternes nationale ret, i forbindelse med direkte og indirekte skatter, som kan medføre en frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af en maksimal varighed på over et år, eller for de medlemsstaters vedkommende, der i deres retssystem har en minimumstærskel for lovovertrædelser, alle lovovertrædelser, der kan medføre en frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af en minimal varighed på over seks måneder
- 5) »selvregulerende organ«: et organ, der repræsenterer medlemmer af erhverv og spiller en rolle i reguleringen heraf, i udførelsen af visse tilsyns- eller overvågningsfunktioner og i sikringen af, at reglerne vedrørende dem håndhæves
- 6) »reel ejer«: den eller de fysiske personer, der i sidste ende ejer eller kontrollerer kunden, eller den eller de fysiske personer, på hvis vegne en transaktion eller en aktivitet gennemføres, og omfatter mindst:
- a) for selskaber:
- i) den eller de fysiske personer, der i sidste ende ejer eller kontrollerer en juridisk enhed ved direkte eller indirekte ejerskab over en tilstrækkelig procentdel af aktierne eller stemmerettighederne eller ejerandelen i denne enhed, bl.a. ved hjælp af beholdninger af ihændehaveraktier eller kontrol ved hjælp af andre midler, bortset fra selskaber, der er noteret på et reguleret marked, og som er undergivet oplysningspligt i overensstemmelse med EU-retten eller tilsvarende internationale standarder, der sikrer passende gennemsigtighed i forbindelse med oplysninger om ejerskab.
- En aktiebesiddelse på 25 % plus én aktie eller ejerandel på over 25 % i kunden, som indehaves af en fysisk person, er tegn på direkte ejerskab. En aktiebesiddelse på 25 % plus én aktie eller ejerandel på over 25 % i kunden, som indehaves af et selskab, der kontrolleres af en eller flere fysiske personer, eller af flere selskaber, der kontrolleres af den eller de samme fysiske personer, er tegn på indirekte ejerskab. Dette berører ikke medlemsstaternes ret til at beslutte, at en lavere procentdel kan være et tegn på ejerskab eller kontrol. Kontrol ved hjælp af andre midler kan bl.a. fastsættes i henhold til kriterierne i artikel 22, stk. 1-5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽³⁾
- ii) den eller de fysiske personer, der udgør den øverste ledelse, hvis der, efter at alle muligheder er udtømt, og forudsat at der ikke er grund til mistanke, ikke er identificeret nogen person under nr. i), eller hvis der er tvivl om, hvorvidt den eller de personer, der er identificeret, er den eller de reelle ejere. De forpligtede enheder skal registrere de foranstaltninger, som de har truffet med henblik på at identificere den reelle ejer i henhold til nr. i) under dette punkt.
- b) For truste:
- i) stifteren
- ii) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
- iii) protektoren, hvis der findes en sådan
- iv) begunstigede eller, såfremt de enkeltpersoner, der nyder godt af det juridiske arrangement eller den juridiske enhed, endnu ikke kendes, den gruppe personer, i hvis hovedinteresse det juridiske arrangement eller den juridiske enhed er oprettet eller fungerer
- v) enhver anden fysisk person, der i sidste ende udøver kontrol over trusten gennem direkte eller indirekte ejerskab eller ved hjælp af andre midler

⁽¹⁾ Fælles aktion 98/733/RIA af 21. december 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om at gøre det strafbart at deltage i en kriminel organisation i Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT L 351 af 29.12.1998, s. 1).

⁽²⁾ EFT C 316 af 27.11.1995, s. 49.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

- c) for juridiske enheder såsom fonde og juridiske arrangementer svarende til truste er den eller de fysiske personer, der bestrider tilsvarende eller lignende stillinger som de i litra b) omhandlede
- 7) »udbyder af tjenester til truste eller selskaber«: en person, der som led i sit erhverv leverer en af følgende tjenester til tredjemand:
- a) danner selskaber eller andre juridiske personer
 - b) fungerer som eller sørger for, at en anden person fungerer som medlem af ledelsen i et selskab, deltager i et interessentskab eller beklæder en tilsvarende post i andre juridiske personer
 - c) sørger for et vedtægtsmæssigt hjemsted, en forretnings-, forvaltnings- eller postadresse og andre dertil knyttede tjenester til et selskab, et interessentskab eller en anden juridisk person eller et juridisk arrangement
 - d) fungerer som eller sørger for, at en anden person fungerer som forvalter af en viljesbestemt trust eller et tilsvarende juridisk arrangement
 - e) fungerer som eller sørger for, at en anden person fungerer som proformaaktionær for en anden person, bortset fra selskaber, der er noteret på et reguleret marked, og som er undergivet oplysningspligt i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller tilsvarende internationale standarder
- 8) »korrespondentforbindelse«:
- a) levering af bankydelser fra en bank (»korrespondenten«) til en anden bank (»respondenten«), herunder, men ikke begrænset til, oprettelse af en løbende konto eller en anden passivkonto samt tilknyttede ydelser såsom likviditetsstyring, internationale overførsler af midler, checkclearing, »gennemstrømningskonti« og valutatransaktioner
 - b) forbindelser mellem kreditinstitutter, mellem finansieringsinstitutter og mellem kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, herunder hvor der leveres lignende ydelser fra et korrespondentinstitut til et respondentinstitut, og herunder forbindelser indgået med henblik på værdipapirtransaktioner eller overførsler af midler
- 9) »politisk eksponeret person«: en fysisk person, der har eller har haft et højerestående offentligt hverv, hvilket omfatter:
- a) statschefer, regeringschefer, ministre og viceministre eller assisterende ministre
 - b) parlamentsmedlemmer eller medlemmer af tilsvarende lovgivende organer
 - c) medlemmer af politiske partiers styrelsesorganer
 - d) højesteretsdommere og medlemmer af forfatningsdomstole og af andre højtstående retsinstanter, hvis beslutninger kun er genstand for yderligere prøvelse under ekstraordinære omstændigheder
 - e) medlemmer af revisionsretter og af bestyrelser for centralbanker
 - f) ambassadører, chargés d'affaires og højtstående officerer i de væbnede styrker
 - g) medlemmer af statsejede virksomheders administrative, ledende eller kontrollerende organer
 - h) direktører, vicedirektører og bestyrelsesmedlemmer eller personer med tilsvarende hverv i en international organisation.
- Ingen af de offentlige hverv omhandlet i litra a)-h) omfatter embedsmænd på mellemniveau eller lavere niveau
- 10) »familiemedlemmer«:
- a) ægtefællen til en politisk eksponeret person, eller en person, der kan sidestilles med en ægtefælle til en politisk eksponeret person
 - b) børn og deres ægtefæller eller personer, der kan sidestilles med en ægtefælle til en politisk eksponeret person
 - c) forældre til en politisk eksponeret person.

- 11) »personer, der er kendt som nære samarbejdspartnere«:
 - a) fysiske personer, som vides at have fælles reelt ejerskab af juridiske enheder eller juridiske arrangementer eller på anden måde har nære forretningsforbindelser med en politisk eksponeret person
 - b) fysiske personer, der som de eneste har reelt ejerskab af en juridisk enhed eller et juridisk arrangement, som vides at være oprettet til de facto-fordel for en politisk eksponeret person
- 12) »øverste ledelse«: en embedsmand eller ansat med tilstrækkeligt kendskab til instituttets risikoeksponering over for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og med tilstrækkelig anciennitet til at træffe beslutninger med indvirkning på dets risikoeksponering, som ikke i alle tilfælde behøver være et bestyrelsesmedlem
- 13) »forretningsforbindelse«: et forretningsmæssigt, erhvervmæssigt eller kommercielt forhold, som er knyttet til en forpligtet enheds erhvervsvirksomhed, og som på det tidspunkt, hvor kontakten etableres, forventes at være af en vis varighed
- 14) »spiltjenester«: en tjeneste, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, f.eks. lotteri, kasinospil, pokerspil og væddemål, som udbydes på en fysisk lokalitet eller ved hjælp af forskellige midler på afstand, ved hjælp af elektroniske midler eller anden kommunikationsfremmende teknologi og efter individuel anmodning fra en tjenestemodtager
- 15) »koncern«: en gruppe virksomheder, som består af en modervirksomhed, dens dattervirksomheder og de enheder, hvori modervirksomheden eller dens dattervirksomheder besidder en kapitalinteresse, samt virksomheder, der er forbundet på en måde som omhandlet i artikel 22 i direktiv 2013/34/EU.
- 16) »elektroniske penge«: elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2, i direktiv 2009/110/EF.
- 17) »tomt bankselskab (shell bank)«: et kreditinstitut eller et finansieringsinstitut eller et institut, der driver virksomhed svarende til et kreditinstituts eller et finansieringsinstituts virksomhed, såfremt det er oprettet i et land, hvor det ikke er fysisk til stede, således at der ikke er tale om nogen egentlig ledelse og administration, og som ikke er tilknyttet en reguleret finansiel koncern.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne sørger i overensstemmelse med den risikobaserede tilgang for, at dette direktivs anvendelsesområde udvides til helt eller delvis også at omfatte erhverv og andre kategorier af virksomheder end de forpligtede enheder omhandlet i artikel 2, stk. 1, som udøver aktiviteter, der er særlig egnet til at blive anvendt til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.
2. Udvider en medlemsstat dette direktivs anvendelsesområde til erhverv eller kategorier af virksomheder ud over dem, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, underretter den Kommissionen herom.

Artikel 5

Medlemsstaterne kan på det område, der er omfattet af dette direktiv, vedtage eller opretholde strengere bestemmelser for at forhindre hvidvask af penge og finansiering af terrorisme under overholdelse af EU-retten.

AFDELING 2

Risikovurdering

Artikel 6

1. Kommissionen foretager en vurdering af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der påvirker det indre marked, og som vedrører grænseoverskridende aktiviteter.

Med henblik herpå udarbejder Kommissionen senest den 26. juni 2017 en rapport, hvori disse risici identificeres, analyseres og evalueres på EU-plan, og fremsætter på baggrund af resultaterne heraf forslag til foranstaltninger, der bør træffes. Kommissionen ajourfører den hvert andet år eller oftere, hvis det er relevant.

2. Den i første afsnit omhandlede rapport skal i det mindste omfatte:
 - a) de områder af det indre marked, hvor der er størst risiko

- b) de risici, der er forbundet med hver enkelt relevant sektor
- c) de mest udbredte metoder anvendt af kriminelle til at hvidvaske ulovligt udbytte.
3. Kommissionen stiller den i stk. 1 omhandlede rapport til rådighed for medlemsstaterne og de forpligtede enheder for at hjælpe dem med at identificere, forstå, styre og begrænse risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og for at gøre det muligt for andre interessenter, herunder de nationale lovgivere, Europa-Parlamentet, ESA'erne samt repræsentanter for FIU'er at få bedre indsigt i risiciene.
4. Kommissionen retter henstillinger til medlemsstaterne om de foranstaltninger, der er egnede til at tackle de identificerede risici. Såfremt medlemsstaterne beslutter ikke at gennemføre nogen af henstillingerne i deres nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, underretter de Kommissionen herom og forelægger den en begrundelse for sådan en beslutning.
5. Senest den 26. december 2016 afgiver ESA'erne gennem det Fælles Udvalg en udtalelse om de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der påvirker Unionens finansielle sektor (»den fælles udtalelse«). Derefter afgiver ESA'erne gennem det Fælles Udvalg en udtalelse hvert andet år.
6. I forbindelse med den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, tilrettelægger Kommissionen arbejdet på EU-plan og tager de i stk. 5 omhandlede fælles udtalelser i betragtning, ligesom den inddrager medlemsstaternes eksperter på området bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, repræsentanter for FIU'er og andre EU-dækkende organer, hvor det er hensigtsmæssigt. Kommissionen stiller de fælles udtalelser til rådighed for medlemsstaterne og forpligtede enheder for at hjælpe dem med at identificere, styre og begrænse risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
7. Kommissionen forelægger hvert andet år eller oftere, hvis det er hensigtsmæssigt, en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne fra de regelmæssige risikovurderinger og de foranstaltninger, der er truffet på baggrund af disse resultater.

Artikel 7

1. De enkelte medlemsstater træffer passende foranstaltninger til at identificere, vurdere, forstå og begrænse de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som påvirker dem, samt alle databeskyttelsesproblematikker i denne forbindelse. De sørger for, at denne risikovurdering holdes opdateret.
2. De enkelte medlemsstater udpeger en myndighed eller opretter en mekanisme, som koordinerer medlemsstatens respons på de risici, der er omhandlet i stk. 1. Kommissionen, ESA'erne samt de øvrige medlemsstater underrettes om denne myndigheds identitet eller forelægges en beskrivelse af mekanismen.
3. Medlemsstaterne anvender, når de foretager de vurderinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, resultaterne i den rapport, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1.
4. Med hensyn til den i stk. 1 omhandlede risikovurdering skal hver medlemsstat:
- a) anvende vurderingen eller vurderingerne til at forbedre deres ordning til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, særligt ved at identificere områder, hvor forpligtede enheder skal anvende skærpede foranstaltninger, og i givet fald specificere, hvilke foranstaltninger der skal træffes
- b) i givet fald identificere sektorer eller områder med lavere eller større risiko for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- c) anvende vurderingen eller vurderingerne som en hjælp til at allokere og prioritere ressourcer til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- d) anvende vurderingen eller vurderingerne for at sikre, at der vedtages passende bestemmelser for hver sektor eller hvert område i overensstemmelse med risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- e) omgående stille passende oplysninger til rådighed for forpligtede enheder for at lette gennemførelsen af deres egne vurderinger af risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

5. Medlemsstaterne stiller resultaterne af deres risikovurderinger til rådighed for Kommissionen, ESA'erne og de øvrige medlemsstater.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder træffer passende foranstaltninger til at identificere og vurdere deres risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, idet der tages højde for risikofaktorer, herunder risikofaktorer relateret til kunder, lande eller geografiske områder, produkter, tjenesteydelser, transaktioner eller leveringskanaler. Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse.

2. De risikovurderinger, der er omhandlet i stk. 1, skal dokumenteres, holdes opdateret og stilles til rådighed for de relevante kompetente myndigheder og de berørte selvregulerende organer. De kompetente myndigheder kan beslutte, at der ikke stilles krav om individuelle dokumenterede risikovurderinger, hvis de specifikke risici i forbindelse med sektoren er klare og forståelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder har politikker, kontroller og procedurer til effektiv begrænsning og styring af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som identificeres på EU-niveau, i medlemsstaterne og i forpligtede enheder. Politikker, kontroller og procedurer skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse.

4. De politikker, kontroller og procedurer, der er omhandlet i stk. 3, omfatter:

- a) udarbejdelse af interne politikker, kontroller og procedurer, herunder en model for praksis ved risikohåndtering, for kundekendskabskrav, indberetning, opbevaring af registreringer, intern kontrol, kontrol med overholdelsen af de relevante forskrifter herunder, hvis det er hensigtsmæssigt i forhold til forretningsaktiviteternes omfang og art, udnævnelse af en compliance officer på ledelsesniveau, og screening af ansatte
- b) en uafhængig revisionsfunktion til at teste interne politikker, kontroller og procedurer, jf. litra a), hvis det er hensigtsmæssigt i forhold til forretningsaktiviteternes omfang og art.

5. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder indhenter den øverste ledelses godkendelse af de politikker, kontroller og procedurer, som de indfører, og at de overvåger med og skærper eventuelt de truffede foranstaltninger.

AFDELING 3

Tredjelandspolitik

Artikel 9

1. Tredjelandsjurisdiktioner med strategiske mangler i deres nationale ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der i væsentlig grad truer Unionens finansielle system (»højrisikotredjelande«), identificeres med henblik på at beskytte det indre markeds funktion.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 64 med henblik på at identificere højrisikotredjelande, idet der tages hensyn til strategiske mangler, navnlig hvad angår:

- a) tredjelandets retlige og institutionelle rammer for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, navnlig:
 - i) kriminalisering af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - ii) foranstaltninger vedrørende kundekendskabskrav
 - iii) krav om opbevaring af registreringer og
 - iv) krav om indberetning af mistænkelige transaktioner
- b) tredjelandets kompetente myndigheders beføjelser og procedurer med henblik på bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- c) effektiviteten af ordningen for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme med hensyn til at tackle risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i tredjelandet.

3. De i stk. 2 omhandlede delegerede retsakter vedtages senest en måned efter identificering af de strategiske mangler, som er omhandlet i nævnte stykke.

4. Kommissionen tager i forbindelse med udarbejdelsen af de delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 2, hvor dette er hensigtsmæssigt, hensyn til relevante evalueringer, vurderinger eller rapporter, der er udarbejdet af internationale organisationer og standardsættere med kompetencer inden for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme for så vidt angår de risici, som individuelle tredjelands udgør.

KAPITEL II

KUNDEKENDSKABSKRAV

AFDELING 1

Generelle bestemmelser

Artikel 10

1. Medlemsstaterne forbyder deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter at føre anonyme konti eller anonyme bankbøger. Medlemsstaterne skal i alle tilfælde kræve, at ejerne af bestående anonyme konti eller anonyme bankbøger og modtagerne underkastes kundekendingsprocedurer hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden nogen form for anvendelse af kontiene eller bankbøgerne.

2. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at hindre misbrug af ihændeleveraktier og tegningsoptioner til ihændeleveraktier.

Artikel 11

Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder gennemfører kundekendingsprocedurer i følgende tilfælde:

- a) når de etablerer forretningsforbindelser
- b) når de udfører en lejlighedsvis transaktion:
 - i) på mindst 15 000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet, eller
 - ii) der udgør en pengeoverførsel i henhold til artikel 3, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 ⁽¹⁾ på mere end 1 000 EUR
- c) for så vidt angår personer, der handler med varer, når de udfører lejlighedsvis transaktioner i kontanter på mindst 10 000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet
- d) for så vidt angår udbydere af spiltjenester, i forbindelse med indkasseringen af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, når de udfører transaktioner på mindst 2 000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet
- e) når der er mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme uden hensyn til eventuelle afvigelser, fritagelser eller tærskler
- f) når der er tvivl om, at tidligere indhentede oplysninger om kundens identitet er korrekte eller tilstrækkelige.

Artikel 12

1. Uanset artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), og artikel 14 og på grundlag af en passende risikovurdering, som dokumenterer en lav risiko, kan medlemsstaterne tillade, at forpligtede enheder undlader at anvende visse kundekendingsprocedurer med hensyn til elektroniske penge, hvis alle følgende risikobegrænsende betingelser er opfyldt:

- a) betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på 250 EUR, som udelukkende kan anvendes i den ene medlemsstat
- b) det maksimale elektronisk lagrede beløb overstiger ikke 250 EUR.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (se side 1 i denne EUT.).

- c) betalingsinstrumentet anvendes udelukkende til køb af varer eller tjenesteydelser
- d) betalingsinstrumentet kan ikke finansieres med anonyme elektroniske penge
- e) udstederen foretager tilstrækkelig overvågning af transaktioner eller forretningsforbindelser til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner.

Med henblik på første afsnit, litra b), kan medlemsstaterne forhøje denne grænse til 500 EUR for betalingsinstrumenter, som udelukkende kan bruges i den ene medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at undtagelsen fastsat i stk. 1 ikke finder anvendelse i tilfælde af kontantindløsning eller kontanthævning af pengeværdien af elektroniske penge, hvis det indløste beløb overstiger 100 EUR.

Artikel 13

1. Kundekendingsprocedurer omfatter følgende:

- a) identifikation af kunden og kontrol af kundens identitet på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger indhentet fra en pålidelig og uafhængig kilde
- b) identifikation af den reelle ejer og gennemførelse af rimelige foranstaltninger for at kontrollere dennes identitet, således at den forpligtede enhed med sikkerhed ved, hvem den reelle ejer er, herunder, for så vidt angår juridiske personer, truster, selskaber, fonde og tilsvarende juridiske arrangementer, gennemførelse af rimelige foranstaltninger for at undersøge kundens ejer- og kontrolstruktur
- c) vurdering og eventuelt indhentning af oplysninger om forretningsforbindelsens formål og tilsigtede beskaffenhed
- d) vedvarende overvågning af forretningsforbindelsen, herunder undersøgelse af transaktioner, der gennemføres som led i forretningsforbindelsen, for at sikre, at transaktionerne er i overensstemmelse med den forpligtede enheds eller personens viden om kunden og forretnings- og risikoprofilen, herunder om nødvendigt midlernes oprindelse, samt ajourføring af dokumenter, data eller oplysninger.

I forbindelse med gennemførelsen af de procedurer, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), skal forpligtede enheder også kontrollere, at enhver person, der foregiver at handle på kundens vegne, er bemyndiget hertil, og identificere denne person og kontrollere vedkommendes identitet.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder anvender alle de kundekendingskrav, der er fastsat i stk. 1. De forpligtede enheder kan imidlertid bestemme disse procedurers omfang på et risikobaseret grundlag.

3. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder som minimum tager hensyn til de variabler, der er opført i bilag I, ved vurdering af risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

4. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder kan godtgøre over for kompetente myndigheder eller selvregulerende organer, at procedurerne er hensigtsmæssige i betragtning af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er konstateret.

5. For så vidt angår livsforsikringsvirksomhed og anden investeringsrelateret forsikringsvirksomhed sikrer medlemsstaterne, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, ud over de kundekendingsprocedurer, der kræves for kunden og den reelle ejer, også gennemfører følgende kundekendingsprocedurer i forhold til begunstigede i forbindelse med livsforsikringspolicer eller andre investeringsrelaterede forsikringspolicer, så snart de begunstigede er identificeret eller udpeget:

- a) for så vidt angår begunstigede identificeret som bestemte personer eller juridiske arrangementer, registrerer personens navn
- b) for så vidt angår begunstigede udpeget ved hjælp af kendetegn eller gruppe eller andre midler, indhenter tilstrækkelige oplysninger om de begunstigede til, at kreditinstituttet eller finansieringsinstituttet med sikkerhed ved, at det vil kunne bestemme den begunstigedes identitet på det tidspunkt, hvor udbetalingen finder sted.

De begunstigedes identitet kontrolleres for så vidt angår første afsnit, litra a) og b) på det tidspunkt, hvor udbetalingen finder sted. Hvis livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer overdrages helt eller delvis til tredjemand, identificerer kredit- og finansieringsinstitutter, som er bekendt med overdragelsen, den reelle ejer på tidspunktet for overdragelsen til den fysiske eller juridiske person eller det juridiske arrangement, der modtager værdien af den overdragede police til gavn for sig selv.

6. For så vidt angår begunstige af trusters eller tilsvarende juridiske arrangementers formue, som er identificeret ved hjælp af særlige kendetegn eller gruppe, indhenter en forpligtet enhed tilstrækkelige oplysninger om modtageren til med sikkerhed at vide, at den kan bestemme modtagerens identitet på det tidspunkt, hvor udbetalingen finder sted, eller på det tidspunkt, hvor modtageren udøver sin ret.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne kræver, at kontrollen af kundens og den reelle ejers identitet skal ske før etableringen af en forretningsforbindelse eller udførelsen af en transaktion.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade, at kontrollen af kundens og den reelle ejers identitet sker under etableringen af en forretningsforbindelse, hvis dette er nødvendigt for ikke at afbryde den normale forretningsgang, og der kun er ringe risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. I så tilfælde skal de pågældende procedurer afsluttes hurtigst muligt efter den første kontakt.

3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade åbning af en konto hos et kreditinstitut eller finansieringsinstitut, herunder konti, der tillader transaktioner i værdipapirer, forudsat at der er indført passende sikkerhedsforanstaltninger, som sikrer, at transaktioner ikke gennemføres af kunden eller på dennes vegne, før kundekendskabskravene fastsat i artikel 13, stk. 1, afsnit 1, litra a) og b), er fuldstændig opfyldt.

4. Medlemsstaterne kræver, at en forpligtet enhed i tilfælde, hvor den ikke kan opfylde kundekendskabskravene fastsat i artikel 13, stk. 1, afsnit 1, litra a), b) eller c), undlader at udføre en transaktion via en bankkonto, at etablere en forretningsforbindelse eller at udføre en lejlighedsvis transaktion og bringer forretningsforbindelsen til ophør og overvejer at indberette transaktionen til FIU'en, jf. artikel 33, som mistænkelig i forbindelse med kunden.

Medlemsstaterne anvender ikke første afsnit på notarer, andre selvstændige retlige aktører, revisorer, eksterne regnskabskyndige og skatterådgivere, for så vidt som de vurderer en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med retslige procedurer, herunder rådgiver om indledning eller undgåelse af sådanne procedurer.

5. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre kundekendskabsprocedurer, ikke blot over for alle nye kunder, men også over for eksisterende kunder på passende tidspunkter på et risikobaseret grundlag, herunder på tidspunkter, hvor en kundes relevante omstændigheder ændrer sig.

AFDELING 2

Lempede kundekendskabskrav

Artikel 15

1. Hvis en medlemsstat eller en forpligtet enhed identificerer lavrisikoområder, kan medlemsstaten tillade forpligtede enheder at gennemføre lempede kundekendskabsprocedurer.

2. Forpligtede enheder konstaterer, om forretningsforbindelsen eller transaktionen indebærer en lavere risiko, inden de gennemfører lempede kundekendskabsprocedurer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder foretager tilstrækkelig overvågning af transaktionerne og forretningsforbindelserne til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner.

Artikel 16

Når medlemsstater og forpligtede enheder vurderer risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i forbindelse med forskellige kundetyper, geografiske områder og navnlig produkter, tjenesteydelser, transaktioner eller leveringskanaler, tager de som minimum højde for de i bilag II opførte faktorer, som kendetegner situationer, der potentielt indebærer en lavere risiko.

Artikel 17

ESA'erne udsteder senest den 26. juni 2017 retningslinjer til kompetente myndigheder og kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 om de risikofaktorer, der skal tages i betragtning, og de foranstaltninger, der skal træffes i situationer, hvor lempede kundekendingsprocedurer er hensigtsmæssige. Der tages særlig højde for forretningsaktiviteternes art og omfang, og der træffes særlige foranstaltninger, hvis det er hensigtsmæssigt og rimeligt.

AFDELING 3

Skærpede kundekendingskrav

Artikel 18

1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre skærpede kundekendingsprocedurer i de situationer, der er omhandlet i artikel 19-24, og i forbindelse med fysiske personer eller juridiske enheder, der er etableret i de tredjelande, som Kommissionen har identificeret som højrisikotredjelande, og også i andre højrisikotilfælde, som medlemsstaterne eller forpligtede enheder har identificeret, med det formål at styre og begrænse de pågældende risici på en passende måde.

Skærpede kundekendingsprocedurer behøver ikke blive anvendt automatisk over for filialer eller majoritetsjede datterselskaber af forpligtede enheder, som er etableret i Unionen, beliggende i højrisikotredjelande, hvis disse filialer og majoritetsjede datterselskaber til fulde overholder koncernens politikker og procedurer i overensstemmelse med artikel 45. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder håndterer disse tilfælde ved hjælp af en risikobaseret tilgang.

2. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder i det omfang, det med rimelighed er muligt, undersøger baggrunden for og formålet med alle komplekse og usædvanligt store transaktioner samt alle usædvanlige transaktionsmønstre, der ikke har noget klart økonomisk eller påviseligt lovligt formål. De forpligtede enheder udvider navnlig overvågningen af forretningsforbindelsen, både med hensyn til art og omfang, med det formål at afgøre, om transaktionerne eller aktiviteterne forekommer mistænkelige.

3. Medlemsstaterne og forpligtede enheder tager ved vurdering af risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme som minimum højde for de i bilag III opførte faktorer, som kendetegner situationer, der potentielt indebærer en øget risiko.

4. ESA'erne udsteder senest den 26. juni 2017 retningslinjer til kompetente myndigheder og kreditinstitutterne samt finansieringsinstitutterne i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 om de risikofaktorer, der skal tages i betragtning, og de foranstaltninger, der skal træffes i situationer, hvor det er hensigtsmæssigt med skærpede kundekendingsprocedurer. Der tages særlig højde for forretningsaktiviteternes art og omfang, og der træffes særlige foranstaltninger, hvis det er hensigtsmæssigt og rimeligt.

Artikel 19

Ved grænseoverskridende korrespondentforbindelser med et respondentinstitut fra et tredjeland pålægger medlemsstaterne ud over de kundekendingsprocedurer, der er fastsat i artikel 13, deres kreditinstitutter og finansieringsinstitutter:

- a) at indhente tilstrækkelige oplysninger om respondentinstituttet til fuldt ud at forstå, hvori dens virksomhed består, og på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger at bedømme det pågældende instituts omdømme og kvaliteten af overvågningen
- b) at vurdere respondentinstituttets kontrol med, at der ikke foregår hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme
- c) at indhente den øverste ledelses godkendelse, inden der etableres nye grænseoverskridende korrespondentforbindelser
- d) at dokumentere de enkelte institutters respektive ansvar
- e) i forbindelse med »gennemstrømningskonti« at sikre sig, at respondentinstituttet har identitetskontrolleret de kunder, der har direkte adgang til korrespondentinstituttets conti, og vedvarende har gennemført kundekendingsprocedurer, samt at det er i stand til at forelægge korrespondentinstituttet relevante kundekendingsoplysninger efter anmodning.

Artikel 20

Ved transaktioner eller forretningsforbindelser med politisk eksponerede personer pålægger medlemsstaterne ud over de kundekendingsprocedurer, der er fastsat i artikel 13, forpligtede enheder:

- a) at råde over hensigtsmæssige risikostyringssystemer, herunder risikobaserede procedurer til at afgøre, om kunden eller kundens reelle ejer er en politisk eksponeret person
- b) at anvende følgende foranstaltninger ved forretningsforbindelser med politisk eksponerede personer:
 - i) at indhente den øverste ledelses godkendelse ved etablering eller videreførelse af forretningsforbindelser med sådanne personer
 - ii) at træffe passende foranstaltninger til at fastslå kilden til den formue og de midler, der er omfattet af forretningsforbindelserne eller transaktioner med sådanne personer
 - iii) at gennemføre skærpet vedvarende overvågning af sådanne forretningsforbindelser.

Artikel 21

Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder træffer rimelige foranstaltninger med henblik på at afgøre, om de begunstigede i forbindelse med en livsforsikringspolice eller anden investeringsrelateret police eller, hvis det er påkrævet, den begunstigedes reelle ejer er politisk eksponerede personer. Disse foranstaltninger træffes senest på det tidspunkt, hvor udbetalingen finder sted, eller ved hel eller delvis overdragelse af policen. Hvis der er identificeret større risici, pålægger medlemsstaterne ud over gennemførelse af de normale kundekendingsprocedurer, som er fastsat i artikel 13, forpligtede enheder:

- a) at underrette den øverste ledelse, inden udbytte af en police udbetales
- b) at foretage en nærmere undersøgelse af hele forretningsforbindelsen med forsikringstager.

Artikel 22

Når en politisk eksponeret person ophører med at have et højerestående offentligt hverv for en medlemsstat eller et tredjeland eller et højerestående offentligt hverv for en international organisation, skal forpligtede enheder i mindst 12 måneder vurdere, hvilken risiko personen fortsat indebærer, og anvende passende og risikobaserede foranstaltninger i en periode, indtil denne person ikke længere anses for at indebære en specifik risiko som politisk eksponeret person.

Artikel 23

De foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 20 og 21, finder også anvendelse på politisk eksponerede personers familiemedlemmer eller personer, der er kendt som deres nære samarbejdspartnere.

Artikel 24

Medlemsstaterne forbyder kreditinstitutter og finansieringsinstitutter at indgå eller opretholde en korrespondentforbindelse med et tomt bankselskab (shell bank). De kræver, at disse institutter træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de ikke indgår eller opretholder korrespondentforbindelser med et kreditinstitut eller et finansieringsinstitut, som er kendt for at tillade, at dets konti anvendes af tomme bankselskaber.

AFDELING 4

Tredjemands opfyldelse af kravene

Artikel 25

Medlemsstaterne kan tillade, at forpligtede enheder overlader det til tredjemand at opfylde kundekendingskravene i artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c). Ansvar for opfyldelsen af nævnte krav påhviler dog i sidste ende den forpligtede enhed, der benytter sig af tredjemand.

Artikel 26

1. I denne afdeling forstås ved »tredjemand« de forpligtede enheder, der er opført i artikel 2, disse forpligtede enheders medlemsorganisationer eller -sammenslutninger eller andre institutter eller personer i en medlemsstat eller et tredjeland, som:

- a) anvender kundekendskabskrav og krav om opbevaring af registreringer, der er i overensstemmelse med dette direktiv, og
- b) for så vidt angår deres opfyldelse af kravene i dette direktiv er underlagt tilsyn i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 2.

2. Medlemsstaterne forbyder forpligtede enheder at benytte sig af en tredjemand, der er etableret i højrisiko-tredjelande. Medlemsstaterne kan fritage filialer og majoritetsjede datterselskaber af forpligtede enheder etableret i Unionen for dette forbud, hvis disse filialer og majoritetsjede datterselskaber til fulde overholder koncernens politikker og procedurer i overensstemmelse med artikel 45.

Artikel 27

1. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder indhenter de nødvendige oplysninger angående kundekendskabskravene i artikel 13, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), fra den tredjemand, de benytter sig af.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder, som kunden henvises til, træffer passende foranstaltninger til at sikre, at tredjemand omgående efter anmodning fremsender relevante kopier af identifikations- og kontroloplysninger og anden relevant dokumentation om kundens eller den reelle ejers identitet.

Artikel 28

Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i hjemlandet (for så vidt angår koncernens politikker og procedurer) og den kompetente myndighed i værtslandet (for så vidt angår filialer og datterselskaber) kan anse en forpligtet enhed for at overholde de bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 26 og 27, gennem sit koncernprogram, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den forpligtede enhed anvender oplysninger fra en tredjemand, som er en del af den samme koncern
- b) den pågældende koncern anvender kundekendskabsprocedurer, regler om opbevaring af registreringer og programmer til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i overensstemmelse med dette direktiv eller tilsvarende bestemmelser
- c) en kompetent myndighed i hjemlandet fører på koncernniveau tilsyn med, at de krav, der er omhandlet i litra b), gennemføres på en effektiv måde.

Artikel 29

Denne afdeling gælder ikke for outsourcing- eller agenturforhold, hvor den outsourcende tjenesteudbyder eller agenten på grundlag af et kontraktarrangement skal betragtes som en del af den forpligtede enhed.

KAPITEL III

OPLYSNINGER OM REELT EJERSKAB*Artikel 30*

1. Medlemsstaterne sikrer, at selskaber og andre juridiske enheder på deres område pålægges at indhente og opbevare passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om deres reelle ejerskab, herunder oplysninger om den reelle ejers rettigheder.

Medlemsstaterne sikrer, at disse enheder ud over oplysninger om deres retslige ejer pålægges at give forpligtede enheder oplysninger om den reelle ejer, når de forpligtede enheder iværksætter kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse med kapitel II.

2. Medlemsstaterne kræver, at kompetente myndigheder og FIU'er kan få rettidig adgang til de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger om reelt ejerskab opbevares i et centralt register i hver medlemsstat, f.eks. et handels- eller selskabsregister som omhandlet i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF⁽¹⁾ eller et offentligt register. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om kendetegnene ved disse nationale mekanismer. De oplysninger om reelt ejerskab, som denne database indeholder, kan indsamles i overensstemmelse med nationale systemer.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register, jf. stk. 3, er passende, nøjagtige og akutte.

5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om reelt ejerskab til enhver tid er tilgængelige i alle tilfælde for:

- a) kompetente myndigheder og FIU'er uden nogen begrænsninger
- b) forpligtede enheder inden for rammerne af iværksættelse af kundekendskab i overensstemmelse med kapitel II
- c) enhver person eller organisation, der kan godtgøre at have en legitim interesse heri.

De personer eller organisationer, der er omhandlet i litra c), skal mindst have adgang til den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, statsborgerskab og bopælsland samt art og omfang af den reelle ejers rettigheder.

I medfør af dette stykke skal adgang til oplysninger om reelt ejerskab være i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne og kan være genstand for onlineregistrering og betaling af et gebyr. De gebyrer, der opkræves for adgang til oplysningerne, må ikke overstige de administrative omkostninger i forbindelse hermed.

6. Det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, sikrer kompetente myndigheder og FIU'er rettidig og uhindret adgang, uden at den berørte enhed varsles. Det skal også give forpligtede enheder rettidig adgang, når det gennemfører kundekendingsprocedurer.

7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, til andre medlemsstaters kompetente myndigheder og FIU'er.

8. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder ikke udelukkende henholder sig til det centrale register, der er omhandlet i stk. 3, med henblik på opfyldelse af kundekendingskravene i overensstemmelse med kapitel II. Disse krav opfyldes ved hjælp af en risikobaseret tilgang.

9. Medlemsstaterne kan under ekstraordinære omstændigheder i det enkelte tilfælde tillade en undtagelse fra adgangen omhandlet i stk. 5, litra b) og c), til alle eller en del af oplysningerne om reelt ejerskab, hvis en sådan adgang ville udsætte den reelle ejer for risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, vold eller intimidering, eller hvis den reelle ejer er mindreårig eller på anden måde umyndig. Undtagelser, der indrømmes i medfør af dette stykke, finder ikke anvendelse på kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, og på de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra b), de er offentligt ansatte.

10. Senest den 26. juni 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer betingelserne for og de tekniske specifikationer og procedurer med henblik på at garantere sikker og effektiv sammenkobling af de centrale registre, som er omhandlet i stk. 3, via den europæiske centrale platform, der er oprettet ved artikel 4a, stk. 1, i direktiv 2009/101/EF. Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

Artikel 31

1. Medlemsstaterne kræver, at forvaltere af viljesbestemte truste, der er omfattet af deres lovgivning, indhenter og opbevarer passende, nøjagtige og aktuelle oplysninger om reelt ejerskab i forhold til trusten. Oplysningerne skal omfatte identiteten af:

- a) stifteren
- b) forvalteren eller forvalterne (trustee(s))
- c) protektoren (hvis en sådan findes)

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF af 16. september 2009 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 48, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT L 258 af 1.10.2009, s. 11).

- d) de begunstigede eller gruppen af begunstigede og
- e) identiteten af enhver anden fysisk person, som udøver reel kontrol over trusten.
2. Medlemsstaterne sikrer, at forvaltere af truste underretter forpligtede enheder om deres status og rettidigt giver de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, når de som forvaltere etablerer forretningsforbindelser eller udfører lejlighedsvis transaktioner, som overstiger de tærskler, der er fastsat i artikel 11, litra b), c) og d).
3. Medlemsstaterne kræver, at kompetente myndigheder og FIU'er kan få rettidig adgang til de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.
4. Medlemsstaterne kræver, at de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, opbevares i et centralt register, når trusten har skattemæssige konsekvenser. Det centrale register sikrer kompetente myndigheder og FIU'er rettidig og uhindret adgang, uden at parterne i den berørte trust varsles. Det kan også give forpligtede enheder rettidig adgang inden for rammerne af iværksættelse af kundekendskab i overensstemmelse med kapitel II. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om kendetegnene ved disse nationale mekanismer.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der opbevares i det centrale register, jf. stk. 4, er passende, nøjagtige og aktuelle.
6. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder ikke udelukkende henholder sig til det centrale register, der er omhandlet i stk. 4, med henblik på opfyldelse af kundekendingskravene fastsat i kapitel II. Disse krav opfyldes ved hjælp af en risikobaseret tilgang.
7. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder og FIU'er rettidigt kan give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 4, til andre medlemsstaters kompetente myndigheder og FIU'er.
8. Medlemsstaterne sikrer, at foranstaltningerne i denne artikel finder anvendelse på andre typer juridiske arrangementer med en struktur og funktion, der svarer til truste.
9. Senest den 26. juni 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer betingelserne for og de tekniske specifikationer og procedurer med henblik på at garantere sikker og effektiv sammenkobling af de centrale registre. Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

KAPITEL IV

INDBERETNINGSPLIGT

AFDELING 1

Generelle bestemmelser

Artikel 32

1. Hver medlemsstat opretter en FIU for at forebygge, opdage og effektivt bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
2. Medlemsstaterne underretter skriftligt Kommissionen om de respektive FIU'ers navn og adresse.
3. FIU'en er operationelt uafhængig og autonom, hvorved forstås, at FIU'en har kompetence og kapacitet til at udføre deres opgaver frit og kan træffe autonome beslutninger om at analysere, anmode om og formidle specifikke oplysninger. FIU'en er som central national enhed ansvarlig for at modtage og analysere indberetninger af mistænkelige transaktioner og andre oplysninger af relevans for hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme. FIU'en er ansvarlig for at formidle resultaterne af sin analyse og alle yderligere relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, når der er begrundet mistanke om hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme. Den skal kunne indhente yderligere oplysninger hos forpligtede enheder.

Medlemsstaterne tildeler FIU'erne tilstrækkelige finansielle, menneskelige og tekniske ressourcer til, at de kan udføre deres opgaver.

4. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'erne har rettidig direkte eller indirekte adgang til de oplysninger om finansielle forhold, administration og retshåndhævelse, som de skal bruge for at kunne udføre deres opgaver korrekt. FIU'er skal kunne imødekomme anmodninger om oplysninger fra kompetente myndigheder i deres respektive medlemsstat, når disse anmodninger om oplysninger er affødt af bekymringer vedrørende hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser eller finansiering af terrorisme. Beslutningen om at foretage en analyse eller formidle oplysninger træffes fortsat af FIU'en.

5. Hvis der er faktuelle årsager til at antage, at videregivelse af sådanne oplysninger vil få en negativ indvirkning på igangværende efterforskninger eller analyser, eller, i særlige tilfælde, hvis videregivelse af oplysningerne vil stå i klart misforhold til en fysisk eller juridisk persons legitime interesser eller være irrelevant i forhold til formålet med anmodningen, er FIU'en ikke forpligtet til at imødekomme anmodningen om oplysninger.

6. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at give FIU'en feedback om anvendelsen af de oplysninger, der er leveret i overensstemmelse med denne artikel, og om resultatet af de efterforskninger eller kontrolbesøg, der er udført på grundlag heraf.

7. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'erne har beføjelse til at træffe hastende foranstaltninger, enten direkte eller indirekte, når der er mistanke om, at en transaktion er forbundet med hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, med henblik på at suspendere eller tilbageholde en godkendelse af en igangværende transaktion, med det formål at analysere transaktionen, bekræfte mistanken og formidle resultaterne af analysen til de kompetente myndigheder. FIU'en har beføjelse til at træffe sådanne foranstaltninger, enten direkte eller indirekte, på anmodning af en FIU fra en anden medlemsstat i de perioder og på de vilkår, som er fastsat i den nationale lovgivning, der gælder for den FIU, der modtager anmodningen.

8. FIU'ens analysefunktion skal bestå af følgende:

- a) en operationel analyse, som fokuserer på individuelle tilfælde og bestemte mål eller på relevante udvalgte oplysninger, afhængig af typen og mængden af de modtagne oplysninger og den forventede anvendelse af oplysningerne efter formidling, og
- b) en strategisk analyse, som vedrører tendenser og mønstre for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Artikel 33

1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder, og hvor det er relevant deres ledelse og ansatte, at samarbejde fuldt ud ved omgående:

- a) at informere FIU'en på eget initiativ, herunder ved en indberetning, når den forpligtede enhed ved, har mistanke om eller har rimelig grund til at formode, at midler, uanset det pågældende beløbs størrelse, er udbytte fra kriminelle handlinger eller er forbundet med finansiering af terrorisme, og ved omgående at imødekomme FIU'ens anmodninger om yderligere oplysninger i sådanne tilfælde, og
- b) efter anmodning fra FIU'en direkte eller indirekte at give denne alle nødvendige oplysninger i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i den gældende lovgivning.

Alle mistænkelige transaktioner, herunder forsøg på transaktioner, skal indberettes.

2. Den person, som er udpeget i henhold til artikel 8, stk. 4, litra a), fremsender de i denne artikels stk. 1 omhandlede oplysninger til FIU'en i den medlemsstat, på hvis område den forpligtede enhed, der fremsender oplysningerne, er etableret.

Artikel 34

1. Uanset artikel 33, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvad angår personer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra a), b) og d), udpege et egnet selvregulerende organ for det pågældende erhverv som den myndighed, der skal modtage de oplysninger, der er omhandlet i artikel 33, stk. 1.

Det udpegede selvregulerende organ sender i de tilfælde, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, hurtigt og ufiltreret oplysningerne til FIU'en, jf. dog stk. 2.

2. Medlemsstaterne anvender ikke de krav, der er fastsat i artikel 33, stk. 1, på notarer, andre selvstændige retlige aktører, revisorer, eksterne regnskabskyndige og skatterådgivere, for så vidt som en sådan undtagelse vedrører oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en af deres klienter, når de vurderer den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med retslige procedurer, herunder rådgiver om indledning eller undgåelse af retslige procedurer, uanset om disse oplysninger modtages eller indhentes før, under eller efter sådanne procedurer.

Artikel 35

1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at undlade at udføre transaktioner, som de ved har eller mistænker for at have forbindelse med udbytte fra kriminelle handlinger eller med finansiering af terrorisme, før de har truffet de nødvendige foranstaltninger, jf. artikel 33, stk. 1, første afsnit, litra a), og efterkommet eventuelle yderligere specifikke instrukser fra FIU'en eller de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den relevante medlemsstats ret.

2. Hvis det er umuligt at undlade at udføre de transaktioner, der er omhandlet i stk. 1, eller hvis udførelse af dem vil kunne være til hinder for retsforfølgningen af de personer, der drager fordel af en mistænkelig transaktion, underretter de pågældende forpligtede enheder FIU'en umiddelbart derefter.

Artikel 36

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, hvis de hos de forpligtede enheder under kontrolbesøg i henhold til artikel 48 eller på anden måde opdager forhold, som kunne være knyttet til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, omgående underretter FIU'en derom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende, som ved lov eller anden bestemmelse har til opgave at overvåge aktie-, valuta- og finansderivatmarkederne, underretter FIU'en, hvis den opdager forhold, som kunne stå i forbindelse med hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

Artikel 37

Det forhold, at en forpligtet enhed eller dens ansatte eller ledelsen af en sådan forpligtet enhed eller et selvregulerende organ i god tro videregiver oplysninger i overensstemmelse med artikel 33 og 34, betragtes ikke som brud på en eventuel tavshedspligt i henhold til kontrakt eller lov eller administrative bestemmelser og påfører ikke den forpligtede enhed eller dens ledelse eller ansatte eller det selvregulerende organ nogen form for ansvar, heller ikke i tilfælde, hvor disse ikke havde et nøjagtigt kendskab til den underliggende kriminelle aktivitet, og uanset om der rent faktisk var tale om illegal virksomhed.

Artikel 38

Medlemsstaterne sikrer, at enkeltpersoner, herunder ansatte i og repræsentanter for den forpligtede enhed, er beskyttet mod trusler eller repressalier, og navnlig mod negative eller diskriminerende ansættelsesrelaterede handlinger, når de indberetter mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme enten internt eller til FIU'en.

AFDELING 2

Oplysningsforbud

Artikel 39

1. Forpligtede enheder samt deres ledelse og ansatte må ikke oplyse den pågældende kunde eller tredjemand om, at der sendes, vil blive sendt eller er blevet sendt oplysninger i henhold til artikel 33 eller 34, eller at der er blevet eller eventuelt vil blive iværksat en analyse vedrørende hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

2. Forbuddet i stk. 1 omfatter ikke videregivelse af oplysninger til de kompetente myndigheder, herunder de selvregulerende organer, eller videregivelse af oplysninger til retshåndhævelsesformål.

3. Forbuddet i stk. 1 forhindrer ikke udveksling af sådanne oplysninger mellem kreditinstitutter og finansieringsinstitutter eller mellem disse institutter og deres filialer og majoritetsjede datterselskaber beliggende i tredjelande, forudsat at disse filialer og majoritetsjede datterselskaber fuldt ud overholder concernens politikker og procedurer, herunder procedurer for udveksling af oplysninger inden for concernen, i overensstemmelse med artikel 45, og at concernens politikker og procedurer opfylder de krav, der er fastsat i dette direktiv.

4. Forbuddet i stk. 1 forhindrer ikke udveksling af sådanne oplysninger mellem forpligtede enheder som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra a) og b), eller enheder fra tredjelande, hvor der gælder krav svarende til dem, der er fastsat i dette direktiv, forudsat at de pågældende, ansatte eller ikke, udfører deres virksomhed inden for samme juridiske person eller en mere omfattende struktur, som personen tilhører, og som har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelsen af relevante forskrifter.

5. For så vidt angår forpligtede enheder som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) og 2) og nr. 3), litra a) og b), forhindrer forbuddet i nærværende artikels stk. 1 i tilfælde, der vedrører samme kunde og samme transaktion, hvori to eller flere forpligtede enheder er involveret, ikke udveksling af sådanne oplysninger mellem de relevante forpligtede enheder, såfremt disse er fra en medlemsstat eller enheder i et tredjeland, hvor der gælder krav svarende til dem, der er fastsat i dette direktiv, og de er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

6. Når forpligtede enheder som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra a) og b), forsøger at få en kunde til at afstå fra at begå illegal virksomhed, betragtes det ikke som oplysning som omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

KAPITEL V

DATAESKYTTELSE, OPBEVARING AF REGISTRERINGER SAMT STATISTISKE DATA

Artikel 40

1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at opbevare følgende dokumenter og oplysninger i henhold til national ret til brug for FIU'en eller andre kompetente myndigheder med henblik på forebyggelse, opdagelse og efterforskning af mulig hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme:

- a) med hensyn til kundekendskab opbevares en kopi af de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for at opfylde kundekendskabskravene fastsat i kapitel II, i en periode på fem år, efter at kundeforholdet er ophørt eller efter datoen for den lejlighedsvis transaktion.
- b) dokumentation for og registreringer af transaktioner bestående af originaldokumenter eller kopier med tilsvarende beviskraft i henhold til national ret, som er nødvendige for at identificere transaktioner, opbevares i fem år, efter at kundeforholdet er ophørt eller efter datoen for den lejlighedsvis transaktion.

Medlemsstaterne sikrer, at personoplysninger slettes efter udløbet af den opbevaringsperiode, der er omhandlet i første afsnit, medmindre andet gælder i henhold til national ret, hvori det fastlægges, under hvilke omstændigheder forpligtede enheder kan eller skal opbevare oplysninger yderligere. Medlemsstaterne kan tillade eller kræve yderligere opbevaring, efter at de har foretaget en grundig vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af en sådan yderligere opbevaring, og har fundet det nødvendigt med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Den yderligere opbevaring må ikke overstige en periode på yderligere fem år.

2. Såfremt der i en medlemsstat den 25. juni 2015 verserer retslige procedurer med henblik på forebyggelse, opdagelse, efterforskning eller retsforfølgning af formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og en forpligtet enhed besidder oplysninger eller dokumenter vedrørende disse verserende procedurer, kan den forpligtede enhed i overensstemmelse med national ret opbevare de pågældende oplysninger eller dokumenter i fem år fra den 25. juni 2015. Medlemsstaterne kan, jf. dog de nationale strafferetlige bevisregler, der gælder for verserende strafferetlig efterforskning og retslige procedurer, tillade eller kræve, at de pågældende oplysninger eller dokumenter opbevares i en yderligere periode på fem år, såfremt det er blevet fastslået, at en sådan yderligere opbevaring er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på forebyggelse, opdagelse, efterforskning eller retsforfølgning af formodet hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

Artikel 41

1. Behandling af personoplysninger efter dette direktiv er underlagt direktiv 95/46/EF som gennemført i national ret. Personoplysninger, der behandles i henhold til dette direktiv af Kommissionen eller af ESA'erne er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001.

2. Personoplysninger må kun behandles af forpligtede enheder på grundlag af dette direktiv med henblik på forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme som omhandlet i artikel 1 og må ikke yderligere behandles på en måde, der er uforenelig med disse formål. Behandling af personoplysninger på grundlag af dette direktiv til andre formål såsom kommercielle formål er forbudt.

3. Forpligtede enheder giver nye kunder de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 10 i direktiv 95/46/EF, inden der etableres forretningsforbindelser eller udføres en lejlighedsvis transaktion. Disse oplysninger skal navnlig omfatte en generel meddelelse om de forpligtede enheders retlige forpligtelser i henhold til dette direktiv, når de behandler personoplysninger med henblik på forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, jf. nærværende direktivs artikel 1.

4. I medfør af oplysningsforbuddet i artikel 39, stk. 1, vedtager medlemsstaterne lovgivningsmæssige foranstaltninger, der helt eller delvis begrænser den registreredes ret til indsigt i personoplysninger, der vedrører den pågældende selv, i det omfang en sådan delvis eller fuldstændig begrænsning er en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund under behørig hensyntagen til den pågældende persons legitime interesser for at:

- a) den forpligtede enhed eller kompetente nationale myndighed kan udføre sine opgaver i medfør af dette direktiv korrekt, eller
- b) undgå, at der lægges hindringer i vejen for officielle eller retlige undersøgelser, analyser, efterforskninger eller procedurer i medfør af dette direktiv, og for at sikre, at forebyggelse, efterforskning og opdagelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme ikke bringes i fare.

Artikel 42

Medlemsstaterne kræver, at deres forpligtede enheder har ordninger, der gør det muligt for dem i henhold til deres nationale ret at reagere fyldestgørende og hurtigt, når FIU'en eller andre myndigheder henvender sig for at få oplyst, om de har eller i de sidste fem år forud for forespørgslen har haft forretningsforbindelser med nærmere angivne personer, og hvori disse forbindelser består, gennem sikre kanaler og på en måde, der sikrer fuld fortrolighed i forbindelse med undersøgelserne.

Artikel 43

Behandling af personoplysninger på grundlag af dette direktiv med henblik på forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, jf. artikel 1, betragtes som værende i samfundets interesse i henhold til direktiv 95/46/EF.

Artikel 44

1. Med henblik på at bidrage til udarbejdelsen af risikovurderinger i henhold til artikel 7 sikrer medlemsstaterne, at de er i stand til at føre tilsyn med effektiviteten af deres ordninger for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, ved at føre omfattende statistikker over forhold, der er relevante for disse ordningers effektivitet.

2. De i stk. 1 omhandlede statistikker omfatter:

- a) data, som måler størrelsen og betydningen af de forskellige sektorer, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, herunder antallet af enheder og personer i de enkelte sektorer og hver sektors økonomiske betydning
- b) data, som måler indberetninger, efterforskninger og retslige faser i den nationale ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder antallet af indberetninger til FIU'en af mistænkelige transaktioner, den videre behandling af disse indberetninger og, på årsbasis, antallet af efterforskede sager, antallet af retsforfulgte personer, antallet af personer, der er blevet dømt for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, typerne af underliggende forbrydelser, hvor sådanne oplysninger er tilgængelige, samt værdien i euro af indefrosne, beslaglagte eller konfiskerede formuegoder
- c) eventuelle data, som identificerer antallet og procentdelen af indberetninger, der resulterer i yderligere efterforskning, og årlige rapporter til forpligtede enheder med en nærmere beskrivelse af, hvor nyttige indberetningerne har været, og hvordan de følges op
- d) data vedrørende antallet af grænseoverskridende anmodninger om oplysninger, der blev indgivet, modtaget, afvist og helt eller delvis besvaret af FIU'en.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en konsolideret oversigt over deres statistikker offentliggøres.

4. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de statistikker, der er omhandlet i stk. 2.

KAPITEL VI

POLITIKKER, PROCEDURER OG TILSYN

AFDELING 1

Interne procedurer, uddannelse og feedback

Artikel 45

1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder, som er en del af en koncern, at gennemføre koncernens politikker og procedurer, herunder politikker for databeskyttelse og politikker og procedurer for udveksling af oplysninger inden for koncernen, med det formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Disse politikker og procedurer gennemføres effektivt i filialer og majoritetsjede datterselskaber i medlemsstaterne og tredjelande.
 2. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder, der driver virksomheder i en anden medlemsstat, at sikre, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført.
 3. Medlemsstaterne sikrer, at hvis forpligtede enheder har filialer eller majoritetsjede datterselskaber, der er beliggende i tredjelande, hvor minimumskravene til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er mere lempelige end medlemsstatens krav, gennemfører deres filialer og majoritetsjede datterselskaber i tredjelandet medlemsstatens krav, herunder om databeskyttelse, i det omfang tredjelandets nationale ret tillader det.
 4. Medlemsstaterne og ESA'erne underretter hinanden om tilfælde, hvor tredjelandets nationale ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1. I sådanne tilfælde kan en løsning tilstræbes ved et samordnet tiltag.
 5. Hvis tredjelandets nationale ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1, pålægger medlemsstaterne de forpligtede enheder at sikre, at filialer eller majoritetsjede datterselskaber i det pågældende tredjeland træffer yderligere foranstaltninger til effektiv håndtering af risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og underretter de kompetente myndigheder i deres hjemland. Hvis de yderligere foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, træffer de kompetente myndigheder i hjemlandet yderligere tilsynsforanstaltninger, herunder indfører krav om, at koncernen ikke etablerer, eller at den afslutter forretningsforbindelser og ikke gennemfører transaktioner og, hvor det er relevant, anmoder koncernen om at ophøre med sine aktiviteter i tredjelandet.
 6. ESA'erne udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere arten af de yderligere foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 5, og det tiltag, som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som minimum skal gennemføre, hvis tredjelandets nationale ret ikke tillader gennemførelse af de foranstaltninger, der kræves i stk. 1 og 3.
- ESA'erne forelægger udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 26. december 2016.
7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i denne artikels stk. 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.
 8. Medlemsstaterne sikrer, at det er tilladt at udveksle oplysninger inden for koncernen. Oplysninger, der indberettes til FIU'en, om, at midler mistænkes for at være udbytte fra kriminelle handlinger eller for at være forbundet med finansiering af terrorisme, udveksles inden for koncernen, medmindre FIU'en anviser andet.
 9. Medlemsstaterne kan kræve, at udstedere af elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 3), i direktiv 2009/110/EF og udbydere af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF, der er etableret på deres område i anden form end en filial, og som har hovedsæde i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område til på vegne af det udpegende institut at sikre, at bestemmelserne om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme overholdes, og lette de kompetente myndigheders tilsyn, herunder ved på anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.

10. ESA'erne udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for kriterierne til fastlæggelse af, under hvilke omstændigheder det er passende at udpege et centralt kontaktpunkt i henhold til stk. 9, og hvilke funktioner de centrale kontaktpunkter bør have.

ESA'erne forelægger udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 26. juni 2017.

11. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i denne artikels stk. 10 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 46

1. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder træffer foranstaltninger, som står i et rimeligt forhold til deres risici, art og størrelse, for at sikre, at deres ansatte er bekendt med de bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, herunder de relevante krav om databeskyttelse.

Disse foranstaltninger indebærer, at deres ansatte deltager i særlige efteruddannelsesprogrammer, således at de får bedre forudsætninger for at genkende aktiviteter, som kan være forbundet med hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og instrueres i, hvorledes de skal forholde sig i sådanne tilfælde.

Hvis en fysisk person, der falder ind under en af kategorierne i artikel 2, stk. 1, nr. 3), udøver sit erhverv som ansat hos en juridisk person, skal forpligtelserne i denne afdeling gælde den juridiske snarere end den fysiske person.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder har adgang til opdaterede oplysninger om de metoder, der anvendes ved hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og om indikationer, der kan hjælpe til at genkende mistænkelige transaktioner.

3. Medlemsstaterne sikrer så vidt muligt rettidig feedback til forpligtede enheder vedrørende anvendeligheden og opfølgningen af indberetninger af mistanke om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme.

4. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder, når det er relevant, identificerer det medlem af bestyrelsen, der er ansvarlig for gennemførelsen af de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.

AFDELING 2

Tilsyn

Artikel 47

1. Medlemsstaterne træffer bestemmelser om, at vekselkontorer og checkindløsningskontorer og udbydere af tjenester til trustere eller selskaber skal godkendes eller registreres, og at udbydere af spiltjenester skal reguleres.

2. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at sikre, at de personer, som varetager en ledelsesfunktion i de i stk. 1 omhandlede enheder, eller som er de reelle ejere af sådanne enheder, besidder den fornødne egnethed og hæderlighed.

3. For så vidt angår de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra a), b) og d), sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at forhindre kriminelle personer, som er dømt for en relevant kriminel handling, i at varetage en ledelsesfunktion i eller være de reelle ejere af disse forpligtede enheder.

Artikel 48

1. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at føre effektivt tilsyn og træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at dette direktiv overholdes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har tilstrækkelige beføjelser, herunder beføjelse til at kræve fremlæggelse af alle oplysninger, der er relevante for at føre tilsyn med direktivets overholdelse, og gennemføre kontroller, samt har tilstrækkelige finansielle, menneskelige og tekniske ressourcer til at kunne udføre deres funktioner. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheders personale holder en høj standard i deres arbejde, herunder for fortrolighed og databeskyttelse, og at personalet i høj grad udviser integritet og har passende kvalifikationer.

3. For så vidt angår kreditinstitutter, finansieringsinstitutter og udbydere af spiltjenester skal de kompetente myndigheder have udvidede tilsynsbeføjelser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder de nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat, hvorved dette direktiv er gennemført. For så vidt angår de i artikel 45, stk. 9, omhandlede virksomheder kan dette tilsyn omfatte, at der træffes passende og rimelige foranstaltninger for at imødegå alvorlige overtrædelser, der kræver omgående afhjælpning. Disse foranstaltninger skal være midlertidige og afsluttes, når de konstaterede overtrædelser er afhjulpnet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med de kompetente myndigheder i den forpligtede enheds hjemland, i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, samarbejder med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed har sit hovedsæde, med det formål at sikre, at der føres effektivt tilsyn med kravene i dette direktiv.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, når de anvender en risikobaseret tilgang til tilsyn:

- a) har en klar forståelse af, hvilke risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme der findes i deres medlemsstat
- b) har stedlig og ikkestedlig adgang til alle relevante oplysninger om bestemte indenlandske og udenlandske risici, der er forbundet med de forpligtede enheders kunder, produkter og tjenesteydelser, samt
- c) fastsætter det stedlige og ikkestedlige tilsyns hyppighed og intensitet på grundlag af den forpligtede enheds risikoprofil og de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der findes i denne medlemsstat.

7. Vurderingen af forpligtede enheders risikoprofil i forhold til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder risici for manglende overholdelse af bestemmelserne, tages op til overvejelse både regelmæssigt, og når større hændelser eller udviklinger gør sig gældende i forbindelse med deres ledelse og aktiviteter.

8. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder tager hensyn til omfanget af det skøn, som det er tilladt den forpligtede enhed at have, og foretager en passende gennemgang af de risikovurderinger, der ligger til grund for skønnet, og af enhedens interne politikker, kontroller og procedurer for at fastlægge, om de er tilstrækkelige, og i hvilket omfang de er gennemført.

9. For så vidt angår de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra a), b) og d), kan medlemsstaterne tillade, at de i nærværende artikels stk. 1 nævnte funktioner udføres af selvregulerende organer, når blot disse selvregulerende organer overholder nærværende artikels stk. 2.

10. ESA'erne udsteder senest den 26. juni 2017 retningslinjer til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 om kendetegnene ved en risikobaseret tilgang til tilsyn og de skridt, der skal tages, når der føres tilsyn på et risikobaseret grundlag. Der bør særligt tages højde for forretningsaktiviteternes art og omfang, og der bør, hvis det er hensigtsmæssigt og rimeligt, træffes særlige foranstaltninger.

AFDELING 3

Samarbejde

Underafdeling I

Nationalt samarbejde

Artikel 49

Medlemsstaterne sikrer, at politiske beslutningstagere, FIU'er, tilsynsførende og andre kompetente myndigheder, som deltager i bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, har effektive midler, der sætter dem i stand til at samarbejde og koordinere på nationalt plan i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af politikker og aktiviteter, som har til formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, herunder med henblik på at opfylde deres forpligtelse i henhold til artikel 7.

Underafdeling II

Samarbejde med ESA'er*Artikel 50*

De kompetente myndigheder giver ESA'erne alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

Underafdeling III

Samarbejde mellem FIU'er og Kommissionen*Artikel 51*

Kommissionen kan yde den bistand, der er nødvendig for at lette koordineringen, herunder informationsudveksling mellem FIU'er i Unionen. Den kan regelmæssigt indkalde til møder med EU's FIU-plattform, der består af repræsentanter for medlemsstaternes FIU'er, for at lette samarbejdet mellem FIU'er, udveksle synspunkter og rådgive om de emner i forbindelse med gennemførelsen, der er relevante for FIU'er og indberettende enheder, og om samarbejdsrelaterede emner såsom effektivt FIU-samarbejde, identifikation af mistænkelige transaktioner med en grænseoverskridende dimension, standardisering af indberetningsformater gennem nettet FIU.net, eller hvad det måtte være erstattet af, fælles analyse af grænseoverskridende tilfælde og identifikation af tendenser og faktorer af relevans for vurderingen af risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme på både nationalt og supranationalt plan.

Artikel 52

Medlemsstaterne sikrer, at deres FIU'er samarbejder med hinanden i videst muligt omfang, uanset deres organisatoriske status.

Artikel 53

1. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'er uopfordret eller efter anmodning udveksler alle oplysninger, som måtte være relevante for FIU'ernes behandling eller analyse af oplysninger om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og de fysiske eller juridiske personer, der er involveret, også selv om det på tidspunktet for udvekslingen ikke er identificeret, hvilken underliggende forbrydelse der eventuelt er tale om.

En anmodning skal indeholde de relevante kendsgerninger, baggrundsoplysninger, en begrundelse for anmodningen og en beskrivelse af, hvordan de ønskede oplysninger vil blive brugt. Forskellige udvekslingsmekanismer kan finde anvendelse, hvis dette er aftalt mellem FIU'erne, navnlig for så vidt angår udvekslinger gennem FIU.net eller dets efterfølger.

Når en FIU modtager en indberetning i henhold til artikel 33, stk. 1, første afsnit, litra a), der vedrører en anden medlemsstat, videresender den omgående denne til FIU'en i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den FIU, som en anmodning er rettet til, pålægges at anvende alle de eksisterende beføjelser, som den normalt ville gøre brug af på nationalt plan til at modtage og analysere oplysninger, når den besvarer en anmodning om oplysninger, jf. stk. 1, fra en anden FIU. Den FIU, som anmodningen er rettet til, svarer hurtigt.

Navnlig når en FIU søger at indhente yderligere oplysninger hos en forpligtet enhed i en anden medlemsstat, der opererer på dens område, skal anmodningen rettes til FIU'en i den medlemsstat, på hvis område den forpligtede enhed er etableret. Denne FIU skal omgående videregive anmodninger og svar.

3. En FIU kan kun i særlige tilfælde, hvor udvekslingen kan være i modstrid med grundlæggende principper i national ret i dens medlemsstat, nægte at udveksle oplysninger. Disse undtagelser skal præciseres på en måde, der forhindrer misbrug og uretmæssige begrænsninger af den frie udveksling af oplysninger med henblik på analyse.

Artikel 54

Oplysninger og dokumenter, som modtages i medfør af artikel 52 og 53, anvendes til varetagelse af FIU'ens opgaver som omhandlet i dette direktiv. Når der videregives oplysninger og dokumenter i medfør af artikel 52 og 53, kan den FIU, der videregiver dem, pålægge begrænsninger og betingelser for deres anvendelse. Den modtagende FIU skal overholde disse begrænsninger og betingelser.

Artikel 55

1. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der udveksles i henhold til artikel 52 og 53, kun anvendes til det formål, hvortil oplysningerne ønskedes eller blev udleveret, og at den modtagende FIU's videregivelse af oplysninger til andre myndigheder, organer eller instanser eller at anvendelse af disse oplysninger til formål ud over dem, der oprindeligt blev godkendt, er betinget af en forhåndsgodkendelse fra den FIU, som leverede oplysningerne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forhåndsgodkendelsen fra den anmodede FIU til at formidle oplysningerne til kompetente myndigheder gives omgående og i videst muligt omfang. Den anmodede FIU skal ikke nægte at give sin godkendelse til en sådan formidling, medmindre dette ville falde uden for anvendelsesområdet for dens bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, ville kunne vanskeliggøre en strafferetlig efterforskning, ville stå i klart misforhold til en fysisk eller juridisk persons eller den anmodede FIU's medlemsstats legitime interesser eller på anden måde ville være i uoverensstemmelse med de grundlæggende principper i den pågældende medlemsstats nationale ret. Et eventuelt afslag på godkendelse begrundes behørigt.

Artikel 56

1. Medlemsstaterne pålægger deres FIU'er indbyrdes at anvende beskyttede kommunikationskanaler og tilskynder til brug af FIU.net eller dets efterfølger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres FIU'er samarbejder om at anvende de mest avancerede teknologier i overensstemmelse med national ret med henblik på at varetage deres opgaver som fastsat i dette direktiv. Disse teknologier skal ved at sikre fuld beskyttelse af personoplysninger give FIU'er mulighed for på en anonym måde at sammenholde deres data med andre FIU'ers data med det formål at opdage personer af interesse for FIU'en i andre medlemsstater og identificere deres udbytte og midler.

Artikel 57

Forskelle i de nationale retlige definitioner af skattemæssige overtrædelser skal ikke hindre FIU'ers mulighed for at udveksle oplysninger eller yde bistand til en anden FIU i videst muligt omfang i henhold til national ret.

AFDELING 4

Sanktioner

Artikel 58

1. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder kan drages til ansvar for overtrædelse af de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, i overensstemmelse med denne artikel og artikel 59-61. Enhver sanktion eller foranstaltning som følge heraf skal være effektiv, forholdsmæssig og have afskrækkende virkning.

2. Uden at dette berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler for administrative sanktioner og foranstaltninger og sikrer, at deres kompetente myndigheder kan pålægge sådanne sanktioner og foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og sikrer, at de anvendes.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner eller foranstaltninger for overtrædelser, der allerede er omfattet af strafferetlige sanktioner i henhold til national ret. Medlemsstaterne meddeler i så fald Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, kan anvendes sanktioner og foranstaltninger over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for enhver anden fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder tillægges alle de tilsyns- og efterforskningsbeføjelser, som er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver.
5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv og national ret på en af følgende måder:
 - a) direkte
 - b) i samarbejde med andre myndigheder
 - c) på eget ansvar ved delegation til sådanne andre myndigheder
 - d) ved anmodning til de kompetente retlige myndigheder.

Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger, indgår de i et tæt samarbejde for at sikre, at disse administrative sanktioner eller foranstaltninger får de ønskede virkninger, og de koordinerer deres indsats i forbindelse med grænseoverskridende sager.

Artikel 59

1. Medlemsstaterne sikrer, at denne artikel som minimum finder anvendelse i forbindelse med forpligtede enheders overtrædelse af kravene i nedenstående artikler, når denne overtrædelse er alvorlig, gentagen, systematisk eller en kombination heraf:
 - a) artikel 10 til 24 (kundekendskabskrav)
 - b) artikel 33, 34 og 35 (indberetning af mistænkelige transaktioner)
 - c) artikel 40 (opbevaring af registreringer) samt
 - d) artikel 45 og 46 (interne kontroller).
2. Medlemsstaterne sikrer, at de administrative sanktioner og foranstaltninger, der kan finde anvendelse i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, som minimum omfatter følgende:
 - a) en offentlig meddelelse, hvori den fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art identificeres
 - b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den fysiske eller juridiske person at bringe den pågældende adfærd til ophør og at afholde sig fra at gentage denne adfærd
 - c) hvor en forpligtet enhed har fået meddelt tilladelse, tilbagetrækning eller suspension af tilladelsen
 - d) et midlertidigt forbud mod, at personer med ledelsesansvar i en forpligtet enhed eller andre fysiske personer, der holdes ansvarlige for overtrædelsen, varetager ledelsesfunktioner i forpligtede enheder
 - e) administrative maksimumbøder på mindst det dobbelte af den gevinst, der er opnået som følge af overtrædelsen, såfremt denne gevinst kan beregnes, eller mindst 1 000 000 EUR.
3. Uanset stk. 2, litra e), sikrer medlemsstaterne, at følgende sanktioner kan finde anvendelse, hvis den pågældende forpligtede enhed er et kreditinstitut eller finansieringsinstitut:
 - a) for juridiske personers vedkommende, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller 10 % af den samlede årsomsætning ifølge det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den forpligtede enhed er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til artikel 22 i direktiv 2013/34/EU, er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende type indkomst i henhold til de relevante regnskabsdirektiver ifølge det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab, som det øverste moderselskabs ledelsesorgan har godkendt

b) for fysiske personers vedkommende, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller i de medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 25. juni 2015.

4. Medlemsstaterne kan give kompetente myndigheder beføjelse til at pålægge yderligere typer administrative sanktioner ud over dem, der er omhandlet i stk. 2, litra a)-d), eller til at pålægge administrative bøder, der overstiger de beløb, der er omhandlet i stk. 2, litra e), og i stk. 3.

Artikel 60

1. Medlemsstaterne sikrer, at en afgørelse, der ikke kan påklages, om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted umiddelbart efter, at den person, der pålægges sanktionen, er underrettet om afgørelsen. Offentliggørelsen skal mindst indeholde oplysninger om overtrædelsens type og karakter og om identiteten af de personer, der er ansvarlige. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende dette afsnit på afgørelser om pålæggelse af foranstaltninger af efterforskningsmæssig karakter.

Når den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af identiteten på ansvarlige personer som omhandlet i første afsnit eller sådanne personers personoplysninger for at være uforholdsmæssig efter en individuel vurdering af forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller når offentliggørelsen bringer de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning i fare, skal de kompetente myndigheder:

- a) udsætte offentliggørelsen af afgørelsen om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning, indtil begrundelsen for at undlade offentliggørelse ikke længere gør sig gældende
- b) offentliggøre afgørelsen om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning på anonymt grundlag på en måde, der er i overensstemmelse med national ret, hvis en sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger. Hvis det beslutes at offentliggøre en administrativ sanktion eller foranstaltning på anonymt grundlag, kan offentliggørelsen af de relevante oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at der i løbet af dette tidsrum ikke længere vil være nogen grund til anonymitet
- c) helt undlade at offentliggøre afgørelsen om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:
 - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare, eller
 - ii) at offentliggørelsen af afgørelsen står i et rimeligt forhold til foranstaltningen, der vurderes at være af mindre betydning.

2. Når medlemsstaterne tillader offentliggørelse af afgørelser, der kan påklages, offentliggør de kompetente myndigheder også omgående sådanne oplysninger og efterfølgende oplysninger om resultatet af en sådan klage på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning.

3. De kompetente myndigheder sikrer, at enhver offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på den kompetente myndigheds officielle websted i det nødvendige tidsrum i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved fastsættelsen af typen og omfanget af de administrative sanktioner eller foranstaltninger tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) graden af ansvar hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig
- c) den finansielle styrke hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, hvilket f.eks. fremgår af den samlede omsætning for den juridiske person, der holdes ansvarlig, eller årsindkomsten for den fysiske person, der holdes ansvarlig
- d) den gevinst, der er opnået som følge af overtrædelsen begået af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, såfremt den kan beregnes
- e) tredjemands tab som følge af overtrædelsen, såfremt de kan beregnes

- f) graden af samarbejde mellem den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, og den kompetente myndighed
- g) overtrædelser, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, tidligere har begået.

5. Medlemsstaterne sikrer, at juridiske personer kan drages til ansvar for de overtrædelser, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, og som begås til deres fordel af en person, der handler enten individuelt eller som en del af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på enten:

- a) en bemyndigelse til at repræsentere den juridiske person
- b) en bemyndigelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller
- c) en bemyndigelse til at udøve kontrol internt i den juridiske person.

6. Medlemsstaterne sikrer også, at en juridisk person kan drages til ansvar, hvor manglende tilsyn eller kontrol fra en i denne artikels stk. 5 omhandlet persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de overtrædelser, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, til fordel for den juridiske person.

Artikel 61

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive og pålidelige mekanismer til at fremme indberetningen til de kompetente myndigheder af potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv.

2. De mekanismer, som er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:

- a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger af overtrædelser og opfølgning heraf
- b) passende beskyttelse af ansatte eller personer i en sammenlignelig stilling i forpligtede enheder, som indberetter overtrædelser, der er begået i den forpligtede enhed
- c) passende beskyttelse af den anklagede person
- d) beskyttelse af personoplysninger både hvad angår den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som angiveligt er ansvarlig for en overtrædelse, i overensstemmelse med principperne i direktiv 95/46/EF
- e) klare regler, der sikrer, at en person, der indberetter overtrædelser begået i den forpligtede enhed, til enhver tid garanteres fuld fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i henhold til national ret som led i yderligere efterforskninger eller efterfølgende retslige procedurer.

3. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at have passende procedurer for deres ansatte eller personer i en sammenlignelig stilling, således at de kan indberette overtrædelser internt via en særlig, uafhængig og anonym kanal, der står i et rimeligt forhold til den pågældende forpligtede enheds art og størrelse.

Artikel 62

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder underretter ESA'erne om alle administrative sanktioner og foranstaltninger, der i henhold til artikel 58 og 59 pålægges kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, herunder om alle klager i forbindelse hermed og resultatet af disse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder i overensstemmelse med deres nationale ret kontrollerer, om der findes en relevant domfældelse på den pågældende persons straffeattest. Enhver udveksling af oplysninger til disse formål skal finde sted i overensstemmelse med afgørelse 2009/316/RIA og rammeafgørelse 2009/315/RIA som gennemført i national ret.

3. ESA'erne driver et websted med links til hver kompetent myndigheds offentliggørelse af administrative sanktioner og foranstaltninger, som i henhold til artikel 60 er pålagt kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, og angiver, for hvilket tidsrum hver medlemsstat offentliggør administrative sanktioner og foranstaltninger.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 63

Artikel 25, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾ affattes således:

- »d) CCP'en er etableret eller meddelt tilladelse i et tredjeland, som Kommissionen ikke i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ^(*) anser for at have strategiske mangler i sin nationale ordning for bekæmpelse af hvidvask af penge og af finansiering af terrorisme, som i væsentlig grad truer Unionens finansielle system

^(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«.

Artikel 64

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 25. juni 2015.
3. Den i artikel 9 omhandlede beføjelse til at vedtage delegerede retsakter kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 9 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på én måned fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Perioden forlænges med én måned på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 65

Senest den 26. juni 2019 udarbejder Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv og forelægger den for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 66

Direktiv 2005/60/EF og 2006/70/EF ophæves med virkning fra den 26. juni 2017.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

Artikel 67

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 26. juni 2017. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og administrative bestemmelser.
Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

Artikel 68

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 69

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. maj 2015.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA
Formand

BILAG I

Følgende er en ikkeudtømmende liste over risikovariabler, som forpligtede enheder skal tage i betragtning ved fastlæggelse af, i hvilket omfang kundekendingsproceduren skal anvendes, jf. artikel 13, stk. 3:

- i) formålet med en konto eller en forbindelse
 - ii) omfanget af de aktiver, som en kunde vil indsætte, eller transaktionernes størrelse
 - iii) forretningsforbindelsens regelmæssighed eller varighed.
-

BILAG II

Følgende er en ikkeudtømmende liste over faktorer og typer dokumentation, som kendetegner situationer, der potentielt indebærer en lavere risiko, jf. artikel 16:

1) Kunderisikofaktorer:

- a) børsnoterede selskaber, der er undergivet oplysningspligt (enten i henhold til børsregler eller lovgivning eller fuldbyrdelsesforanstaltninger), som pålægger at sikre passende gennemsigtighed i forhold til reelt ejerskab
- b) offentlige forvaltninger eller virksomheder
- c) kunder, som er bosiddende i geografiske områder med en lavere risiko, som omhandlet i punkt 3.

2) Risikofaktorer i forbindelse med produkter, tjenesteydelser, transaktioner eller leveringskanaler:

- a) livsforsikringer, hvor den årlige præmie er lav
- b) pensionsforsikringer, hvis der ikke er nogen tidlig tilbagekøbsklausul, og policen ikke kan bruges til sikkerhedsstillelse
- c) pensionsordninger eller lignende, der udbetaler pension til ansatte, og hvor bidragene indbetales gennem fradrag i lønnen, og reglerne for den pågældende ordning ikke tillader overdragelse af et medlems rettigheder i henhold til ordningen
- d) finansielle produkter eller tjenesteydelser, som leverer behørigt definerede og begrænsede tjenesteydelser til visse kundetyper med det formål at fremme finansiell inklusion
- e) produkter, hvor risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme styres af andre faktorer, f.eks. udgiftslofter eller gennemsigtighed i forhold til ejerskab (f.eks. visse former for elektroniske penge).

3) Geografiske risikofaktorer:

- a) medlemsstater
- b) tredjelande, som har effektive ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
- c) tredjelande, som troværdige kilder har identificeret som lande med et begrænset omfang af korruption eller anden kriminel aktivitet
- d) tredjelande, som på grundlag af troværdige kilder såsom gensidige evalueringer, rapporter om detaljeret vurdering eller offentliggjorte opfølgingsrapporter har krav om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er i overensstemmelse med de reviderede FATF-anbefalinger, og som gennemfører disse krav på en effektiv måde.

BILAG III

Følgende er en ikkeudtømmende liste over faktorer og typer dokumentation, som kendetegner situationer, der potentielt indebærer en øget risiko, jf. artikel 18, stk. 3:

1) Kunderisikofaktorer:

- a) forretningsforholdet eksisterer under usædvanlige omstændigheder
- b) kunder, der er bosiddende i geografiske områder med en højere risiko som omhandlet i punkt 3
- c) juridiske personer eller juridiske arrangementer, som er personlige formueforvaltningsselskaber (personal asset-holding vehicles)
- d) selskaber, som har proformaaktionærer eller ihændehaveraktier
- e) kontantbaserede virksomheder
- f) selskabets ejerstruktur virker usædvanlig eller alt for kompleks i betragtning af selskabets forretningsaktiviteter.

2) Risikofaktorer i forbindelse med produkter, tjenesteydelser, transaktioner eller leveringskanaler:

- a) private banking
- b) produkter eller transaktioner, som kan fremme anonymitet
- c) forretningsforbindelser eller transaktioner uden direkte kontakt uden visse sikkerhedsforanstaltninger såsom elektroniske underskrifter
- d) betalinger fra ukendte eller ikkeassocierede tredjemænd
- e) nye produkter og nye forretningsprocedurer, herunder nye leveringsmekanismer, og brug af nye teknologier eller teknologier under udvikling til både nye og eksisterende produkter.

3) Geografiske risikofaktorer:

- a) lande, som troværdige kilder, f.eks. gensidige evalueringer, rapporter om detaljeret vurdering eller offentliggjorte opfølgingsrapporter, har identificeret som lande, der ikke har effektive ordninger til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, jf. dog artikel 9
 - b) lande, som troværdige kilder har identificeret som lande med et betydeligt omfang af korrupcion eller anden kriminel aktivitet
 - c) lande, som er genstand for sanktioner, embargoer eller lignende foranstaltninger, truffet af f.eks. Unionen eller FN
 - d) lande, som finansierer eller støtter terrorvirksomhed, eller som huser kendte terrororganisationer.
-

BILAG IV

Sammenligningstabel

Dette direktiv	Direktiv 2005/60/EF	Direktiv 2006/70/EF
—		Artikel 1
—		Artikel 3
—		Artikel 5
—		Artikel 6
—		Artikel 7
Artikel 1	Artikel 1	
Artikel 2	Artikel 2	
Artikel 2, stk. 3 til 9		Artikel 4
Artikel 3	Artikel 3	
Artikel 3, stk. 9, 10 og 11		Artikel 2, stk. 1, 2 og 3
Artikel 4	Artikel 4	
Artikel 5	Artikel 5	
Artikel 6 til 8	—	
Artikel 10	Artikel 6	
Artikel 11	Artikel 7	
Artikel 13	Artikel 8	
Artikel 14	Artikel 9	
Artikel 11, litra d)	Artikel 10, stk. 1	
—	Artikel 10, stk. 2	
Artikel 15, 16 og 17	Artikel 11	
—	Artikel 12	
Artikel 18 til 24	Artikel 13	
Artikel 22		Artikel 2, stk. 4
Artikel 25	Artikel 14	
—	Artikel 15	
Artikel 26	Artikel 16	
—	Artikel 17	
Artikel 27	Artikel 18	
Artikel 28	—	
Artikel 29	Artikel 19	
Artikel 30	—	
Artikel 31	—	
—	Artikel 20	
Artikel 32	Artikel 21	
Artikel 33	Artikel 22	

Dette direktiv	Direktiv 2005/60/EF	Direktiv 2006/70/EF
Artikel 34	Artikel 23	
Artikel 35	Artikel 24	
Artikel 36	Artikel 25	
Artikel 37	Artikel 26	
Artikel 38	Artikel 27	
Artikel 39	Artikel 28	
—	Artikel 29	
Artikel 40	Artikel 30	
Artikel 45	Artikel 31	
Artikel 42	Artikel 32	
Artikel 44	Artikel 33	
Artikel 45	Artikel 34	
Artikel 46	Artikel 35	
Artikel 47	Artikel 36	
Artikel 48	Artikel 37	
Artikel 49	—	
Artikel 50	Artikel 37a	
Artikel 51	Artikel 38	
Artikel 52 til 57	—	
Artikel 58 til 61	Artikel 39	
—	Artikel 40	
—	Artikel 41	
—	Artikel 41a	
—	Artikel 41b	
Artikel 65	Artikel 42	
—	Artikel 43	
Artikel 66	Artikel 44	
Artikel 67	Artikel 45	
Artikel 68	Artikel 46	
Artikel 69	Artikel 47	

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om
indførelse af en europæisk småkravsprocedure**

(Den Europæiske Unions Tidende L 199 af 31. juli 2007)

Side 12, Bilag I, felt 4.7:

I stedet for: »4.7. Værneting aftalt mellem parterne

«

læses: »4.7. Værneting aftalt mellem parterne

□«

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA